

Владомир Кукка

Червона кулька

Владомир Кукка

Червона кулька

Київ 2019

УДК 82.312.1 (4 Укр)
К 88

Кукка Воломир

К 88 Не типова детективно — філософська історія (повість)
Червона кулька/ Кукка Воломир — К : Гуляєва В.М.,
2019.- 208 с.

ISBN 978-617-7503-36-0

ISBN 978-617-7503-36-0

© Кукка Воломир, 2019

Зміст

Анотація	4
Передмова	5
Епізод 1	5
Епізод 2	34
Епізод 3	58
Епізод 4	85
Епізод 5	137
Епізод 6	166
Епізод 7	193

Анотація

Телефон – вже давно став невід’ємною частиною сучасної людини. З телефоном – всюди. Мати при собі телефон і не залишати його ніде – це укорінена звичка, шаблон сучасного життя.

Намагаючись зрозуміти себе й виявити свої життєві цілі, дві дівчини зацікавлюються не типовими, але подібними випадками – коли тотемність телефону ставиться під сумнів.

Історія, яка має лише детективний фон, і насправді – розповідає про переживання та думки молоді, про реалії життя та про боротьбу із шаблонністю.

Не типова детективно-філософська історія (повість)

Передмова

Світ змінився. Люди змінилися. Тривожно жити. Несправедливість. Підлість. Ненависть. Прагнення до грошей та матеріальної вигоди. Постійний стрес. Рутинна робота. Люди забули як це – просто жити.

Негатив куди не глянь. Все погано. Кожен бачить підставу в усьому. Хтось скаже: «Це тому, що зараз складніше жити стало, світ глобалізувався, війни та конфлікти, прірва між бідністю та багатством...». Але так було завжди. Така природа людини – мати свою думку. Мати переконання у правдивості своїх поглядів, їх істинності.

Кожен з нас, з людей, намагається створити навколо себе той світ, який самі ж й «намалювали» у себе в голові. Ми прагнемо досягти великої кількості матеріальних цілей. Це прагнення, нажаль, передається від покоління до покоління... Люди у гонінням за чим не будь – кар'єрою, багатством, мандрівками, розвагами – повністю втрачають істинне покликання – просто жити. І коли певна людина відмовляється від цього «курсу», її вважають дивною. Правильно це? Нормально це? А де написані правила життя, хто поясне?

Епізод 1

Сонце ще не гріло. Так завжди буває, наче вже й дні стали яснішими, наче й сонце сяє, і здається що справжнє тепло вже близько, вже на кінчиках пальців... Проте проходить день за днем, а пуховик все ще висить на крючку біля входних дверей. І ти вже так хочеш цього тепла, що всі

думки уже направлені на це. І з кожним днем ти все більше перегораєш...

- Альвіно! Ти скоро там? Нам на одинадцяту сьогодні, не хочеться запізнитися знову.
- Дарись, ну чого ти...? Ти справді думаєш, що комусь потрібно, що ти була на всіх парах? Та вони там тільки раді. За п'ять років мала б уже зрозуміти, що їм треба.
- Та знаю я, знаю... Але я не хочу половину того, що зароблю – віддати тим ..., більше того – ще й за те, що я й так знаю. Але ж ні, потрібно бути присутнім... от скажи, ну навіщо мені розповідати те, що я можу прочитати в себе в телефоні за десять хвилин, довгих і нудних три години, роблячи при цьому дуже розумне обличчя, а?
- Ти думаєш хтось про це задумувався колись, ну може ти й ще такі самі – і все. Всім байдуже. Абсолютно. Для одних робота є, непильна. Для других, місце – де можна за триста баксів відчути себе розумним і потрібним. Виконати завдання батьків та знайти ідентичних напарників на все життя. От і все. Блін, як вже задовбав цей кран, ну чому знову... Ти не переглядала там, може з'явилося щось нове?
- Ні, не дивилась. Та тільки ж вчора зранку дивились, навряд. Нехай, прийдемо, на парі вже гляну. Хоч щось цікаве.

Вийшовши із під'їзду, відразу можна було відчути. Ось воно. Вже близько, вже майже тут. Асфальтовані доріжки вже були просохлими, і лише тріщини, на які з дитинства знаєш, що краще не наступати, а то все може бути, давали зрозуміти, що ще вчора тут лежав сніг.

Працівник комун сервісу трудився ще з шостої ранку, роботу можна було помітити. І листя згребене. І сміття з урн

вже в пакетах стояло. Але ж люди... Деколи здається, що всі ці «модні персонажі», на елітних авто – лише актори, яких запросили зіграти «достойний прошарок суспільства». Адже просто не вкладається в голову, як можна було заробити на таке авто, і при цьому стаканчик із під кави кидати собі під ноги. Тут або украв, або дали покататися. Іншого не дано. Але ж більшість таких. Ну чому так? Невже складно, не в неможливо...

Думки та запитання які були у голові Дарислави завжди наводили її на певний висновок про конкретну ситуацію чи стан речей загалом. Рюкзак за плечима, з брілком у вигляді окастого єнота, в якому лежали не тільки декілька зошитів та одна ручка, яка вже пережила не один семестр, але й цілком дівчачі речі. Був там зонтик, на всяк випадок, перчатки зимові ще досі робили вагу, ну і звісно записник, з німецькою овчаркою у капелюсі Холмса, по традиції був у крайньому відсіку. Чи то страх, що телефон і все електронне не надійне, чи просто звичка ще зі школи залишилася... але всі головні і важливі факти, можна були знайти у ньому.

У найменшому внутрішньому кармані лежала проста, іграшкова кулька. Пластикова, червоного кольору.

Разом з думками про сміття, уже не один місяць в голові звучала фраза – «що далі»? Разом із теплом і весною – наближався кінець високо ефективного навчання. Протягом всього навчання не давало покою – все ж рішення батьків, чи те, що треба для щастя? Багаторазові прояви розчарування, викликані спілкуванням із «спеціалістами викладацького корпусу», абсолютно безрезультатні стажування у одному із райвідділів... все це говорило, що ні, не те що треба, зовсім. Ну неможливо працювати, коли майже всім на все байдуже, коли відсутні будь-які принципи. А хвилює – лише матеріальна складова. Заплатили, прийшли на картку? Фух, ну от і добре. Страх жити саме так – не давав покою. Але ж чому не кинула

відразу? Наче й смілива, й з характером... можливо все ж є щось, що не відпускає, що зачаровує...

Альвіна йшла поруч. Чорна сумочка, котра майже заважала йти, висячи з боку на плечі, видавала ледь чутний скрипіт... Хоч волосся на голові було коротким, все ж вона сміливо крокувала без шапки. Не діло, в такій порі досі тягати шматок тканини на голові.

Думала про квартиру. Кран не давав покою. Перебратися на нову? І що зміниться? От так з квартири на квартиру... здається, що все, перебралися, – зараз піде, зараз попре життя. О, та тут і супермаркет ближче, ну от, вже перші хороші новини. Ходиш... та що там – першу неділю літаєш просто. Все по новому, все незвичне. Але це ж такий кайф. Купа сподівань. А чому так? Які сподівання, і з якого дива...

І чому взагалі люди видумали – що треба обов'язково кудись їхати, щось змінювати... може б жили на одному місці, і бід би не знали. Але ні, точно ні. В голові промайнуло – це ж до біса страшно. Жити, і не знати, і не хотіти дізнатися – а як воно – по іншому. І може суть не в тому, що повинно щось змінитися матеріально. Істинна, напевно, в тому – що сам факт змін – породжує мотивацію, бажання... хто знає. Думки все більше занурювалися у глибину.

- Слухай, Аль, ти будеш до кінця року працювати, чи все ж підеш подавати документи на стажиста у райвідділок?
- Не знаю, Дарись... Були такі думки, але вони швидко проходять. От зранку прокидаюсь, і відразу – ну і що, воно потрібно мені... сиділи і перекладати папери з купи на купу.
- Та да, ото ж і я про це. Хоча хтось говорив, що у стажистів все ж буває цікава робота. Ну типу, щоб

побігали, побачили, як воно... але ж знову таки, результати нікого не хвилюють. Так, аби видимість була. Це, звісно, не те.

- Ну знаєш, для переважної більшості це якраз те. Сидиш, лимон з чашки чаю намагаєшся ложкою виловити... романтика.
- Хах, це точно. І з розумним обличчям вислуховуєш бабушок...
- Якщо так, то краще вже й надалі телефони впарювати. Гроші такі ж, але хоч нерви ціліші...

Тролейбуса ще не було. Оманливість сонця і тепла – відбивалися на ногах, які відчували ще зиму. На зупинці стояло ще декілька персонажів. Видно було одне. Всі їдуть, бо треба. Треба – і все. Не більше і не менше. Ця ж ситуація – і в тролейбусі. Молоді, старші – всі. Але дивно те, що не тільки явно проглядається закам'яніла звичка – до рутини, а й певна гордість та оманливий спокій. І чому? Невже той факт, що ти рухаєшся у одному стаді, інколи відстаєш, а деколи й випереджаєш – має такий вплив? Ну, виходить, що так. Погано це чи добре? Дарислава в цій ситуації не могла дати однозначну оцінку. Адже й сама закінчувала останній курс – бо так треба. А як же по іншому? Просто от так взяти і кинути? Не розуміють же. Потім доведь, що було у тебе в голові, навіщо... Більше того, знайдуться ті, що побачать в цьому зухвальство, і все таке інше. Хоча... а хто вони такі? Ну і нехай.

Альвіна свою нелюбов до нещирого спілкування не приховувала. Зустріч однокурсників перед парами. Вистачало слова «Привіт». Не могла вона терпіти короткі та безглузді розмови. Кращого ніж просто постояти біля вікна чи посидіти за партою, дивлячись у вікно – не придумати.

Ніколи не зрозуміти того – навіщо? Ну не хочеш спілкуватися – не спілкуйся. Ну не маєш чого сказати – просто мовчи. Невже це складно?

Але проблема в іншому. Хто ж захоче бути білою вороною... от так люди й існують, постійно граючи роль доброзичливих та привітних персон.

З такими думками Альвіна часто могла прожити не одну пару. Нічого цікавого. Абсолютно без втрат для «процесу навчання».

Терпіти весь цей цирк її спонукало бажання все ж в майбутньому, хоча б спробувати свої сили у ролі слідчого. І не могли вплинути на це бажання всі ті негативні факти та гниле середовище існування людей цієї професії...

Ще в дитинстві вона хотіла у всьому бачити зрозумілість. Якщо щось не могла збагнути – все робила для того, щоб це змінити... дивлячись мультим обов'язково мала наперед здогадатися, що трапиться далі. Упертість разом з абсолютною прагматичністю – давали результат. Щоб не робила – завжди дотримувалася лінії: «Знаєш, що не вийде щось – і не починай, не знаєш, що сказати – краще мовчи». Адже самообман та награність почуттів – це, вважала, найгіршими речами.

На відміну від Альвіни, Дарислава не могла просто відмовитися від будь-чого тільки тому, що була переконана, що не по силі їй... завжди намагалася підтримати розмову, навіть коли в середині закіпало. Проте, ловила кайф саме від того, що намагалася, що спробувала... а результат... За цей кайф готова була платити часом і нервами.

Суть характеру та звички – причини успішного навчання. І розуміння того, що це практичного нічого не дасть... той кайф не полишав її. А як можна позбавляти себе того, що так тобі подобається?

З часом почала вбачати, що не завжди слід бути на першому місці. Адже подібне прагнення, яке було вироблено у неї протягом життя, починало все більше

заважати... Справ ставало все більше, обов'язків аналогічно. Розуміння того, що не має сенсу в цьому, поступово приходило. І задоволення від кайфу, того самого, ставало все менше і менше.

Бажання стати слідчим – з'явилося само собою, сумнівів не було. Адже щось тягнуло... але спостерігаючи за тим, що собою представляла ця професія в реальному житті – цинічність, вироблення байдужості... і все частіше з'являвся страх того, що може це те ж саме? Знову «забіг» за кайфом, і результат неважливий...

Дві пари пройшли швидко. Все, що повторюється часто, до чого ти звикаєш, починає минати все швидше.

Вдихнувши свіжого повітря можна було спокійно чекати трамвая. В обідню пору потенційних пасажирів було чимало. Дивлячись на декого, важко було повірити, що чекали саме трамваю. А дехто щиро радів і був переконаний, що нижча вартість проїзду це те, що допоможе вижити... може так і було, і є.

Чоловік, років сімдесяти п'яти чекав надшвидкого та сучасного транспорту тримаючи у одній руці білий пакет із супермаркету, в якому було щось габаритне та крихке. В іншій руці – були рибацькі вудки, скручені та обмотані тканиною, темно зеленого кольору. За плечима – старий та засмальцьований рюкзак, в якому, таке враження, були зібрані всі речі цього чоловіка. Одяг був охайним, але разом з тим – далеко не екстра класу.

Зрозуміло, що чоловік тримав курс до ріки, але Дарислава не могла збагнути одного – чому ця людина живе от так? Просто, не вибагливо... Звичка? Але ж як щодо впевненості у завтрашньому дні... Вона розуміла, що не всі люди можуть жити однаково. Життя у кожної людини своє, складається по різному. Хто ж знає, що було у цього чоловіка, хто він взагалі? А головне – таких же як він, багато. В будь-якому разі, він намагався, можливо щось не вийшло, не пощастило... хто знає...

Дарислава, зайшовши у трамвай слідом за цим дідусем, дістала кошти, і так захотілося... промовила:

– Я заплачу за вас, проходьте.

Чоловік кинувши погляд на дівчину, легко посміхнувшись, промовив без будь-якого здивування чи роздратованості:

– Все чудово, не треба.

Дарислава усміхнулась, подумавши про себе, що гордість, інколи займає.

Трамвай рушив, і вона, дивлячись у вікно та слухаючи у вакуумних навушниках інді-фолк, намагалася вловити ту саму мотивацію на послідуєний робочий день. Мотивація була потрібна, адже важко витримати потік людей, для яких вибір подарункової упаковки – це цілий ритуал, на який обов'язково потрібно витратити не менше тридцяти хвилин.

Альвіна любила аналізувати пасажирів. Просто так. Дивишся на всіх і як на ладоні – різні історії.

Суровий погляд. Явна та безпідставна ненависть до всіх... Чому таких людей більшість? Хто ці люди? Типове пояснення – важке дитинство, якщо чесно – просто «не катить». Коли було те дитинство... тут не пам'ятаєш емоцій минулорічної давності, лише окремі фото в голові, а вони дитинство... Тяжко зараз жити? І чому це навпаки не мотивує? Ну не вийшло щось, або знаєш що не вийде – то чому робиш це, або чому не спробуєш щось інше...? Питання без відповіді, яких стає все більше і більше.

А ці розмови? Коли чуєш як людина говорить таким тоном, що ніби вона все на світі знає. Як керувати, як заробляти, як жити... Якщо дійсно так, то чому ти намагаєшся цьому вчити незнайомих людей у трамваї? Щось тут не так. Альвіна, бачачи таких персонажів, ні на мить не

сумнівалася – перед нею типовий експерт із життєвого права. От є цивільне право, кримінальне, адміністративне – вивчала, знає. А це – життєве. Проте проблема в тому – що воно апіорі – псевдо право. Адже коли чуєш: «Ох, ну що вони собі думають, ну так же не правильно», або «Люди як люди живуть, правильно, а ти...» – просто хочеться підійти і запитати: «А де написано, це ваше «правильно», хто це визначив правильність чи неправильність дій». Правильно, бо так живе твій друг, брат, сусід...? Це вже не право, не закон. Це прецедент. А прецедентів може бути скільки завгодно. Абсурд.

Торговий центр був трьох поверховим. Знаходився прямо на зупинці трамваю. Народу завжди багато. Бідність, погано жити... а дивишся, і бачиш цих нещасних з пакетами непотребу. А тих кому дійсно важко, тих не почуєш. Цих же персон і чути, і видно...

На першому поверсі два ювелірні салони. Тут тобі і золото – одні здали останнє кільце, бо в дитини ноги промокають, а інші – купили вже десяте – бо в дитини ще мізинець лівий залишився... тут і срібло.

Чай. Кава. Випічка. Все що забажаєш. Продуктовий супермаркет, де люди полюють на червоні цінники. Книжкова крамничка. Як не дивно – працює, навіть черга буває. Але ж більшість і тут – у погоні за правильним життям. Цей читає, ця щось дочитує... але ж я не хо... ні треба, щось загуглити, знайти трендову писанину і собі взятися за діло. А то ж не правильно це якось.

Біля невеликого віконця з водою, була черга. Спортсмени. З третього поверху – з тренажерного залу. Історія аналогічна. В кого усмішка на обличчі, задоволення від добре проведеного часу, за приємною справою. А хто – ледве вижив, але ж як по іншому – так треба, так правильно, а то ще чого подумують...

Піднявшись на другий поверх, Дарислава першою зайшла у невеликий відділ біжутерії та подарункових упаковок. Привіталась з колегою. По переду було вісім годин нудної та одноманітної роботи. Але ж і жити якось треба... от тобі і живи як всі, бо правильно так... напевно.

Альвіна, перекинувшись словами з Дариславою, забігла до сусіднього торгового відділу – побутової техніки та електроніки. Полюбляла у роботі тільки те, що не потрібно було сидіти на одному місці... хоча за робочу зміну так знаходиться, що третій поверх просто зайвий, не для неї, сто відсотків.

Надівши бейджика, Альвіна без ентузіазму прийнявши робочий пост, почала виглядати чергову жертву, якій потрібно було придбати телефон. Не любила банально впарювати товар, не витратила на це час. Уміла майже відразу зрозуміти – купить чи ні. Одне, два слова і все. Гуляй.

Черговий клієнт задоволено взявши подарункову упаковку покинув відділ. Як і завжди людина була задоволеною. Завжди це дивувало. Інколи, Дарислава не могла просто досягнути – звідки береться подібне задоволення та позитив у людей? Ну добре, ну купив ти, напевно який не будь подарунок, ну захотів придбати ще й яскраву обгортку... невже це дійсно може так радувати? Цю радість видно за кілометр. Вміють люди так. З одного боку проблеми, негаразди, а з іншого – засіло в голові – порадувати близьку людину – і все – і добре.

Подібне вміння відволікатися від проблем – завжди зачаровувало Дариславу, це те, чого так хотілося навчатися...

Колега Дарислави – жінка старшого віку. Добре зналася на всіх нюансах біжутерії, на автоматі могла запакувати будь-який подарунок. Головне – відношення до роботи. Працювала – з дев'ятої ранку до шостої вечора.

Приходила – мінімум за пів години до відкриття. Все поправить, придасть товарного вигляду. І так вже чимало років.

Дивлячись на колегу, Дарислава бувало задавалась питанням – звичка? Чи дійсно кайф? Зарплатня не дотягує до середньої. Часто – клієнти такі, що будь-кого із себе можуть вивести... Що тримає цю жінку тут, на саме цій роботі?

Так, з одного боку – робота як робота. Прийшов, посидів, продав. Але ж з дня в день... і роками. Бувало кидала фразу до неї: «Ох, одне і теж, вже так дістала ця робота...». Але жінка ніколи не відповідала аналогічними фразами. Підтримає. Запропонує взяти додатковий вихідний. Але ж сама то як? Складалося враження, що вона вже наскільки звикла, що просто думок подібних вже не сприймає щодо самої себе. Може й дійсно подобається, робота мрії там і все таке... хто ж знає.

Зробивши ще на парі декілька закладок, Дарислава почала більш детально вивчати варіанти. Було декілька пропозицій винайняти окрему кімнату у трикімнатній квартирі та двокімнатній. Бажання було одне – щось окреме. Дійсно окреме, хай і невелике.

Однокімнатна квартира. Чудові умови. Гарний ремонт. Не надто сучасний, але на фото все виглядало охайно і по домашньому. Були й меблі, й техніка. Заходь і живи. Але ж от місце розташування. До роботи далекувато. Тихий мікрорайон, куди їздила лише одна маршрутка, раз на пів години. При всьому бажанні, варіант довелося відкинути. Хотілося чогось жвавішого, в центрі подій.

Інший варіант однокімнатної був дещо гіршим за попередній. Ремонт якщо і був, то декілька десятків років тому. Були меблі, як прийнято називати – радянського розливу. Але все ж розміститися було де.

Настільна лампа, яка мала форму вуличного ліхтаря – стоячи на письмовому столику – на фото здалася

Дариславі по особливому незвичайною та колоритною. Відразу ж зателефонувала. Відповів чоловічий голос. На слух – років сорок, не менше. На всі уточнюючі питання: «Дійсно є дві кровати?», «Стіл письмовий справний?», «Кран у ванній робочий?» – лунали відповіді: «Угу».

- То ми можемо сьогодні підїхати, глянути, у вас буде можливість десь о восьмій вечора?
- О шостій буде.
- Зачекайте, хвилин п'ятнадцять, я вам передзвону.

Дарислава першочергово звернулася до колеги. Як і очікувалося – погодилася без проблем – попрацювати за неї до пізнього вечора. Взявши телефон – побігла до сусіднього відділу.

- Розумієш, потрібно їхати. Як на мене – варіант – топ. Все необхідне є. А головне – знаходиться буквально у трьох зупинках.
- То це на стоматології?
- Так, саме там. І меблі є. Як по ціні – то навіть дуже хороші. І кран працює.
- Хах, ну хоть це. Потрібно тільки перевірити. Бо буде як зараз. Все працювало, та тільки на фото.
- Ну власник сказав, що працює, що все як на фото.
- Мужик?
- Так, не дуже балакучий. Сказав, що о шостій тільки зможе. А я б така, щоб завтра вже й перебратися.
- Так, треба поїхати. В мене взагалі немає бажання місяць обирати. Добре, заходь по мене через годинку, я відпрошусь і поїдем.

Будинок був дев'ятиповерховим. Біля під'їздів досить чисто. Двірник і тут працює добре. До зупинки транспорту – буквально два будинки оминати, і в двори – все. Знали, що четвертий поверх. Але під'їзд невідомий. Зателефонували.

- Другий під'їзд, четвертий поверх, квартира тридцять дев'ять. Подзвоніть у дверний дзвінок.
- Добре, п'ять хвилин, – відповіла Дарислава.

З собою були гривні – завдаток. Підіймалися і говорили про досить таки чистий під'їзд. На другому поверсі – зустріли бабусю, років за вісімдесят. На вигляд охайна, звичайна городська бабуся. Вже минувши її, не привітавшись, Альвіна обернулася і вигукнула:

- Доброго вечора вам. Ви знаєте власника, який у тридцять дев'ятій квартирі живе?
- Доброго. Знаю, що дівчина знімає її, вітається як на роботу йде.
- То на певно вже не живе...
- Чому? Ви до неї?
- Та ні, ми до власника, напевно. Хочемо винайняти цю квартиру.
- А, до Сергія. То він зараз тут?
- Так, от йдемо переглянути квартиру.
- Це добра квартира, була я там, давно але була. І Сергій хороша людина, не обманить. Давно вже здає її, років шість десь...
- Добре. А в під'їзді що тут у вас, спокійно? – додала Дарислава.
- Так, все під моїм контролем, можете не перейматися, – злегка посміхнувшись відповідала бабуся.
- Дякуємо, – вже майже з третього поверху вигукнула Альвіна.

Дівчата не говорячи піднялися на четвертий поверх. Вхідні двері тридцять дев'ятої були досить таки новими, охайними. Номерок квартири був незвичним, оранжевого кольору, в стилі свічок, які вставляють у святковий торт на день народження.

Два рази натиснувши на дзвінок – почулася досить тиха мелодія. Звичайна. Стандартна. Буквально через секунд п'ять замок повернувся один раз і двері відчинив чоловік. На вигляд років сорок – сорок п'ять, на половину сивий. Волосся було незвично довгим як для такого чоловіка. Одягнутий у нічим не примітний одяг. Відразу запропонував пройти до головної кімнати, просив не роззуватися.

- Килими все одно я он, скрутив, лежать. Після минулої жительки трохи їх привів в порядок.
- А що, такі брудні були? – відразу запитала Альвіна.
- Та ні, просто завжди так роблю. Якщо вже пропоную комусь квартиру, то хочу щоб вона була охайною і чистою.
- Це добре! – дещо з усмішкою кинула Дарислава.
- Як я розумію, то ви це Дарислава, з якою ми домовлялися.
- Так, все вірно. А це моя подруга, про яку я також вам говорила – Альвіна.
- Дуже приємно познайомить, мене звати Сергій Михайлович.
- Навзаєм. А ви давно вже здаєте цю квартиру? – майже перебивши запитала Альвіна.
- Ну як сказати, вже років десь два з половиною.
- То виговорите, що стіл письмовий справний, так? – запитала Дарислава.
- Так, звісно. Він хоч і не новий, але надійний. Я його, так би мовити від реставрував, буквально

три місяці тому. Якраз саме перед тим, як заселялася минула жителька.

- А чому ж вона так мало тут пожила, якщо тільки три місяці? – поцікавилася Альвіна.
- Ой, знаєте... дивна якась. Я проживаю взагалі у іншому місті. Гроші за квартиру, зазвичай, прошу перераховувати мені на картку. Бачив її буквально рази три-чотири. На вигляд наче нормальна. Але так раптово захотіла з'їхати. А головне... не знаю, що з її речами робити.
- В якому сенсі? – здивовано кинула Дарислава.
- Ну от там, на верхній полиці у шафі, я склав у три коробки – досить таки багато речей. Мені вони не потрібні. Досить таки особисті речі. От і лампа на столі, також її. А так там і одяг певний, косметика, і телефон...
- Що? Телефон? Ви серйозно? – вигукнула з неприхованим подивом Альвіна.
- Так, так. Телефон. Я навіть не знаю, може він просто зіпсований. Не чіпав його. Коли виїжджала, я був тут. Говорю їй: «А то, що за речі, зложені на столі», вона відповіла, що не потрібні їй, вона від'їжджає чи то закордон, чи куди там... і як я зрозумів їй не потрібні ті речі.
- Так може телефон просто випадково серед речей залишила? – запитала Дарислава.
- Ні, він лежав на самому верху, на одязі.
- Досить дивно, якось. Але може дійсно, несправний. – відповіла Альвіна.
- Так ви може краще заберете ті речі? – кинула Дарислава.
- А куди мені їх діти? Викинути я не захотів. Думаю, хто знає, може щось стане в нагоді новим жителям. А якщо вам не потрібно – то будь-ласка – викидайте. Мені просто не зручно його то все везти в автобусі. Ну давайте, я вам

продемонструю ще інші кімнати. А то я поспішаю на автовокзал.

- Добре, давайте... – разом відповіли дівчата.
- Тут от ванна кімната, туалет, пральна машина. Сантехніка майже нова, два роки тому все замінив. Ніхто не жалівся.
- Ну так, не погано. – прокоментувала Альвіна.
- Тут невеликий коридорчик, а тут кухня. Також не велика, але зручна. Є плита, холодильник, шафи ну все що треба. Ну і балкон, правда не застіклю я його ніяк, але все ж одяг по сушити є де, в разі потреби.
- Так, це добре. А ви там як, договір вам треба підписувати чи просто так? – запитала Дарислава.
- Ні, оці всі договори мені ні до чого. Квартира моя, от в мене із собою всі документи на неї є. Є паспорт. На ваші гляну. Мені боятися нічого, звик вже так. Тим паче, бачте як воно – от дівчина пожила три місяці і все, з'їхала. І потім оце бігай, з тими договорами... а вам що він треба?
- Та в принципі також не треба. Ну я думаю, що ми напевно будемо заселятися, правда Дарись?
- Так, я думаю будемо.
- Ну от і добре.

Документи переглянули. Чоловіку дійсно було сорок три, майже сорок чотири роки. Одружений. Двоє дітей. Все в паспорті глянули. Альвіна зробила фото паспорту, документів, що підтверджують право власності на квартиру. Чоловік просто глянув на перші сторінки паспортів дівчат і все.

Записуючи номер картки, куди перераховувати суму кожного місяця, дівчата вже прощалися з чоловіком. Побіг на автовокзал. Ключі відразу лишив їм. З собою мав лише чорного пакета, який явно вже побачив життя. Ручки були пом'яті, скручені у дві тонесенькі трубочки.

- Ну знаєш, Аль, дивний він якийсь, все одно. Я б от так нікому не віддала ключі від квартири.
- Не знаю. Як на мене, роботяга якийсь. По любому отримав цю хату від матері або батька, які померли. От і здає.
- Роботяга?
- Так, ну ти бачила його взуття? Потерте, пошарпане... А одяг охайний, куртка непогана.
- І що для тебе це очевидно, що роботяга?
- Ну звісно. Економить на взутті. Типу куртку купив собі, все ж верхній одяг. А взуття... ну все одно скоро літо.
- Хах, ну напевно, може й так. А чула, що він сказав, що типу: «Два з половиною вже десь здаю», а бабка та сказала, що вже десь шість років.
- Ой, ну хто їх знає. Хтось з них явно не правий.
- Ха ха, круто, ти слідчий від Бога.
- Нууу так. П'ятий курс як ні як.
- А речі тієї дівахи? То взагалі щось таке, я так і не зрозуміла...
- Ну та залишила і залишила. Кофтину якусь та може телефон битий. Фіг з ним. Давай уже, замикай та пішли. Завтра переїдемо, все тут начистимо і буде шик.
- Добре, пішли.

Була сьома вечора. Замкнули квартиру. Нікого не було чути і видно. Спустилися на перший поверх. На цей раз ліфтом. Працює.

Недовга розмова з начальством. Треба переїхати, речі зібрати... все, дозвіл на завтрашній прогул – отримано.

Після того, пряма дорога до супермаркету. Треба все ж щось смачне. Все ж остання ніч на старій квартирі. Любили солодке.

Досить звичною справою вже стало помічати в супермаркетах персонажів різних типів. Альвіна завжди могла напряду підколоти деяких них. А їх було багато.

Стоїть і читає, і читає... поставив. Взяв сусідній товар. Читає. Варіант перший – загубив читацького, варіант два – абсолютно здорова і правильно живуща людина. Людина дощу. Рахує числа в голові ментально. Калорії, білки, вуглеводи...

Інший представник. Це взяв, і це взяв, і це взяв. Потім на касі з однією хлібиною та сирком. Або дуже заощадлива та економна, з неабиякою силою волі. Ну або тупо рахувати не вміє...

Ось воно. Ідуть. Не котять візок – тягнуть вже. Взяли все. Тупо все. Бо ми можемо. Бо ми такі.

- Повезло безхатькам, які обітають десь поряд, – дивлячись вдалечінь і проходячи мимо кинула Альвіна.

Взявши по йогурту, по шоколадці, а ще батончиків... На касі. Звичайна процедура. Задоволені, що квартира є. Промайнуло раптом – ось воно, «почуття щастя від придбаної подарункової упаковки» – подумала Дарислава, збираючи придбані товари у пакет, поки Альвіна шукала двадцять п'ять копійок, просто засунувши руку у сумочку. Не знайшла. Хоча були. Звичка.

Чи можна звикнути до квартири чи будинку за один рік? Щоб аж було жалісно кидати її? Однозначно так. По різному можна відноситися до житла. Хтось з юних років прагне і живе однією цілю – власний куток. Інші – абсолютно не задумуються – є де переночувати і добре. А як потрібно?

В часи, коли кордони лише на контурній карті нанесені, з'являється бажання взагалі не зупинятися до кінця. Їздити. Дивитися. Жити в світі.

Дорога від супермаркету до квартири не надто довга. Альвіна розмовляла по телефону. Батьки цікавилися молодим життям.

Дарислава мала думки про квартиру. Чи дійсно круто мати своє? Назавжди? От закінчив ти універ, пішов працювати. Рік, два, п'ять, десять... Копійка з'явилася – відразу думки – ну треба, вже то за тридцять – уже потрібно – це ж правильно буде... Знайшли – все договір купівлі-продажу у двох екземплярах. Радість, новосілля, купа гостей. Вітають, бажають щастя – здоров'я... Діти підростають. Ну от і все? Тридцять з хвостиком – а місію виконано? Хоча ні, стоять! А ще ж потрібно в Турцію з'їздить пару разків, а ще потім на верблюдах покататися, в інсту сторіси запилить – просто шикарно. От і все – тепер дійсно все. Є свій куток, все інше. Можна чекати смерті. Виходить, що саме її... страшно. Фу! Ну це точно маразм якийсь – зловила себе на думці Дарислава. А з іншої сторони – як це пояснити всім іншим – що я хочу ось так, просто. Улюблена справа. Улюблена людина. Світ навколо. І все... так ні ж... їм подавай – життя по чіткому стандарту, під лінієчку... Думки грузли й грузли, все глибше і глибше.

Зайшли. Продукти кинули на кухонці. Не в терпіли. Всі можливі сумки – на підлогу. Весь одяг – на килимах. Почалося.

- Ти дійсно думаєш, що тобі ото тих двох сумочок вистачить на твій одяг. Оптимістка!
- Дарись, ти ж знаєш. Я можу й в одну все запхати. Тим більше, тут потрібно розполовинити добре так. А то насобирилось...
- Ну от, давай як та мадам, тупо залишимо на столі – купу одягу і ще всякий мотлох.
- Хах, і то таке. От бачиш, вона раціонально вчинила. Вміють так люди, просто взяти і залишити. Не жаліючи. От я не можу так...

- Ну знаєш, дивлячись що залишати. От у мене є декілька речей, які б я залишила напевно. Але ж справа навіть не в тому, що тупо залишити речі і поїхати. Просто дивно це якось, хтось абсолютно сторонній буде порсатися у твоїх речах...
- Ну напевно так. Типу це твоє, особисте щось, і тут раптом от так просто залишити, щоб хтось його взяв... нерви потрібно мати хороші, напевно.
- Напевно.

Три години. О пів на першу ночі. Сумки стояли біля ліжок. Йогурт та столі. Цього разу – без жодних серіалів. Серіал показувало вікно. Сиділи переважно у тиші. Кожна згадувала щось своє – може й не надто важливе, але цінне для душі. Все ж таки рік...

Ранок. Ніч тягнулася довго для Дарислави. Чи то нерви, чи хто знає... але завжди перед будь-якою подією, будь-якого масштабу спала не дуже...

Більше того, проснулася – а в руці – вона, гладенька... червоний відблиск відкидала. Відразу трохи в піт кинуло... Ех, знову було. Добре, що хоч навчилася ось так жити... Намагалась відразу забути. З роками – це зробити було вже простіше.

Альвіна спала краще. Вирішили. Їдемо. Що ж тут ще думати? Тільки вперед. Можливо нерви сильніші, можливо просто вміння само переконання...

Не було бажання затягувати до вечора. О десятій ранку – вже почалися активні дії по всій території квартири. Будь-які дрібнички, розкидані за весь час мали або піти у сміття, або сумки. Далі ще «краще». Посуд... його ще ж і певним чином скласти слід, вкрутити. На всю квартиру – не приємний і гучний звук скотчу. Він як символ перемін. Проходить шість місяців, рік – і починає тебе ламати,

крутити – дайте цього звуку і побільше! Залежність, однозначно. Але нормально, жити можна.

Здавалося б – ну що має змінитися, яким чином? Але в кожній були свої надії. Одна – сподівалася, що цей крок – допоможе скоріше визначитися з майбутнім. Адже сміливі кроки – породжують інші сміливі кроки. Сніжний ком. Тільки запусти його і – понеслось... Інша, Альвіна, хоч і до кінця навчання ще був час, все ж хотіла думати, що це початок чогось нового. По справжньому вільного і незалежного.

Все. Сумки біля під'їзду, на лавці. Одягнуті в легкі вітровки – може вже й дійсно воно. Пригріває, здається по справжньому. Ключі і взаємні подяки віддані. Хороші люди. І за квартплату – не надоїдали, і перевірок не влаштовували...

Коротка і очевидна мелодія. Вібрація досить таки відчутна. Рука миттю в карман. Вже ж чекають.

- Ну що там? Яка?
- Шевроле, сіра... 2467.
- Хоть вліземо ми туди?
- Та нууу, звісно! Що тут у нас. Меблів не маємо, а сумки...один одяг по суті.
- Адресу пам'ятаєш?
- Хах, недооцінюєш, уже все вивчила. Навіть телефон того дивного пам'ятаю.
- О, ну норм, поки що старість не подає явних знаків.
- Хах, та ну тебе... ти ж знаєш мене. Я себе у вісімдесят забуду як звати, а от всяку фігню буду пам'ятати.
- Вісімдесят? Хм, ти наче б то раніше не була такою оптимісткою? Воно тобі треба?
- Ну а чому б і ні? Упевнена, ми апіорі будемо іншими бабусями.
- Думаєш?

- Ну а що? Як мінімум, не сумуватимемо точно. Фебешка, інста, телега і все інше – сиди собі та свайпай.
- О, ну да. Мрія багатьох – просто нон стопом... Не знаю, все одно думаю якось багато чи що...
- В сенсі?
- Ну вісімдесят...
- А скільки – п'ятдесят, шістдесят?
- Та ну не знаю, просто подумай – що робити? Вже толком нікуди не поїдеш, справу ніяку велику не почнеш... та й страшно просто, тупо в режимі очікування.
- Оу, тебе щось понесло. Не схоже, не схоже. Йогурт наче свіжий був...
- Хах, та свіжий. О, сіра! 2467.

Влізло. Альвіна на передньому. Дарислава – відповідальна за крихкі речі – по заду. Двері захлопнули. Все. Як і не жили тут. Цей двір. Ці – такі близькі, але зовсім не знайомі люди... І дивна радість в середині. Зміни. Не важливо які, не важливо чому – просто зміни, а це значить – нові емоції.

Водій років п'ятдесяти, досвідчений, діловий. Простий, без зайвих запитань – чому, навіщо... І от – стереотип – таксист – балакучий і нав'язливий. Зовсім ні. Суть в іншому. Так, може поговорити, щось розповісти. Але тільки тому, що – зустрічає за день, за тиждень, за місяць – купу людей, вступає з ними в контакт, так би мовити. А політика, дороги, люди – це лише теми, не більше. Але які теми! Саме вони здатні швидко знайти спільну мову, і справа не в поглядах. Просто в кожного є що сказати, це щось загальне, не особисте. Думки різні, погляди різні, переконання... Але вже так склалося, що ці теми – близькі для всіх. От висловився – і легше. Звичайний наркотик – на

який підсадили, але хтось відмовлявся, заперечував... мовчали.

Дарислава розглядала авто, і дивувалася – ну от що цікавого? От таких, з пакунками – десятки. А твоє діло – з кожним привітайся, доведи...

- Вибачте, давно ви вже працюєте?
- А що, переймаєтесь, чи авто вмію водити? – не обертаючись, з легкою посмішкою відповів.
- Хах, та ні. Просто цікаво – чи так подобається, чи просто ще часу багато не пройшло?
- А, зрозумів. Чому працюю. Ну знаєте, з роками переконання, що робота має бути цікавою і все таке інше, якось проходить... притупляється. Заплатили – добре. І так з місяця в місяць. Не скажу, що мріяв про це колись, але тож таке, амбіції, високі цілі...
- Що не вийшло? – кинула Альвіна.
- Та хто знає... так до кінця й не скажеш, а що саме хотілось то. Дещо зробив, де чого досяг... і все, що далі? От їхав якось тут, на вашому місці, чоловік, ну такий уже, років за сімдесят. Щось ми там розмовляли... про пенсію, старість. А він видав: «Знаєш, а нічого не зміниться, коли станеш таким же старим. Просто коли молодий, думаєш, що живеш от для цього, ні – для цього... і так далі. А потім з часом розумієш, що вся ця діяльність, робота, заробітки – насправді мають одну просту ціль. Але люди за роки існування, виправдовуючи свою діяльність – почали вживати – ось це до душі, а це мене мотивує... хоча все це театр.»
- Театр?
- Ну так, ти просто граєш ролі. І, знову ж таки, він закінчив, що: «В старості, ти просто закінчуєш з цим театром, і просто живеш».

- І що ви? Ще граєте?
- Та граю. Але вже так, не прагнучи зіграти головну...
- Хах, складне порівняння. Ким був цей чоловік?
- Не знаю, не цікавився. А яка різниця. Головне те, що діло промовив. Тому, всіх цих думок, що типу – це не цікаво, а ось те – нудно... в мене вже немає. Просто виконує функцію.
- І думаєте це всі так?
- А хто їх знає. Думаю суть так ж. Пояснення різні. Але то вже для старих. Вам то що? Ще молоді.
- А різниця є? Все одно ж – театр.
- Але й бажання є. Якщо вже про театр... кожен має зіграти свою роль. От і все. Так, ось цей будинок, так?
- Ні, от зразу за ним, там заїзд з іншого боку в двір.

Все. Дома. Два ліжка в головній кімнаті, хоч і не виглядали по сучасному – все ж мали охайний вигляд. Були дещо різні. Дарислава відразу – на більшу. Любила простір. Стіл стояв прямо перед вікном. Альвіна – не зовсім стандарт. Що зауважила відразу Дарислава, адже тепер він стояв чітко по центру кімнати.

- Аль, ти думаєш не заважатиме?
- Та ні, незвично. І в цьому щось є.
- Та ні, я не проти. Тим більше простір до вікна є.
- Ага. Дивно. Наче навпаки мало бути.
- В сенсі?
- Ну місця менше стати. А воно навіть більше.

Лампу вирішили залишити. І вигляд не звичайний. І корисною може бути. Два стільця, одне з кухні. Все. Шикарно. І серіали тут, і конспекти і прийом їжі.

Навіть не намагалися двигати щось кардинально. Навіщо? Ну стоїть шкаф, ліжка – добре й так.

Віник, швабра і чотири години. Чисто. Охайно. Вже свій запах кругом. Все. Справились.

Так завжди. Ну ось, вже зараз буде тепло. Ні? Ну добре, от вже з наступного тижня – точно. Та як це – ні? Ну в цьому ж місяці то вже просто зобов'язано бути теплу... а тоді – раз – і все, плюс тридцять і вже нічого не хочеться.

Відбувався захист. Без особливого ентузіазму. Всі одягнені, більш менш, у щось офіційне. Скатертину заслали. Дві пляшки газованки. Квіти. Інструкцію виконано. Її офіційну частину. Неофіційна частина – стояла у двох пакетах. Замовлення було не надто скромне, але виконали. Хтось мав надію – що це допоможе, хтось радів, що в останній раз займався незрозумілою благодійністю. Цей день – це як перший день, більше п'яти років тому. Скільки людей – тільки тоді можна було побачити. А дехто і дійсно тільки тоді і зараз був в універі. Справи.

А й справді, розумні люди. Дарислава знову поринала у думки, поки всі інші були у передчутті фінальної миті. От ходив ти, старався – допомогло, так. Як саме? Ну самодисципліна, самомотивація, самоконтроль... все «само» виходить... Ці навички натреновано, знадобиться у житті, сто відсотків. Але ж що там з рівнем знань, а?

І що, всі оці персонажі – готові спеціалісти? Серйозно? Альвіна аналізувала. Споглядаючи обличчя людей, абсолютно чужих і незнайомих, вбачала різні ситуації. Ставлення до життя. Переконавання. Відданість роботі або мрії... все було. Особливо радувала око щира, нічим не прикрита радість від першого знайомства з дипломною роботою. Ось вони отримають той самий завітний аркуш, на якому віддруковано назву теми, текст виступу... і це не награне здивування, захопленість... що може бути краще. Ось воно, місце і люди, які можуть, а головне, бажають дарувати молодим людям подібні емоції. От вже через мить. Впевнена дикція, впевнений погляд. Зроблено.

Дарислава споглядала все це, як виставу. Ні! Яка вистава? Коли дивишся виставу – ти отримуєш естетичне задоволення від гри акторів, з певним сюжетом... а тут... скоріше цирк. Так, так – цирк. Вона деколи просто ледве стримувала сміх, від абсурдності і невмілої награності... Представляла, що було б круто, якщо б між виступами і читанням незрозумілого тексту виступаючими, на одноколісному велосипеді виїжджали б клоуни... це б якісно підкреслювало атмосферу.

Ну ось і все. Магістри. Офіційно. Той самий папірець – в руках. Радості скільки, що страшно. Ще рік тому говорили, як будуть гучно відмічати. Планували місце. Обійшлося все привітанням на словах та годинними посиденьками у недалекому, у всіх розуміннях, культурному місці відпочинку. Ворота відчинені. Бери і йди. А куди?

Перший тиждень після захисту – всі думки – потрібно вже діяти. Все ж готові спеціалісти. Але абсолютного переконання не було у жодної. З одного боку – відчутти себе повноцінною, безтурботно ходити на роботу... Так це і зараз є, що ж зміниться? По спеціальності? А сенс, якщо окрім душевного бажання і наївної романтики, там обов'язково отримаєш купу банальної, гнилої рутини... людей, які вже закінчують свої ролі в театрі. Але ж мрія все одно є, саме та романтична? І як же бути з тим, що кожен має відіграти свою роль?

Були знайомі у дівчат у місцевому райвідділі. Домовились через три місяці – зустрінуться, поговорять. Має бути певний добір нових кадрів... Має допомогти у виборі. Подивляться на все із середини. А зараз – просто все зважити залишається.

Понеділок. Потрібно збиратися на роботу. Але треба ще ж встати. От чому зранку, саме зранку, в голову лізуть думки. Три місяці. Багато часу. Все вирішиться. Але ж чому

там вирішуватися... романтика може швидко закінчитися. Тиждень, місяць... а потім що? І скільки ще потрібно цієї бюрократії витримати... документи підготуй, співбесіди, розмови... а хочеться відразу, спробувати і зрозуміти суть. Підходить воно чи ні? Дарислава, як завжди себе примусила. Встала.

Альвіна вже на кухні. Готує сніданок. Не було подібних думок? Були. Але вміла їх відразу з голови. Звикла так.

- Ну що там у вас, як нова модель, продається?
- Ти знаєш, мене це дивує.
- Чому?
- Ну і предзамовлень було багато, і от зараз – біжать і біжать. Де вони беруть?
- Ох, та де де... ну в кого своя справа, а таких зараз вдосталь. Хто рік не їв нічого нормального. Ну і так далі... людина хоче – людина отримає.
- Хах, напевно так. Але який сенс? Завтра нове з'явиться, і що, – знову жити мрією про нього?
- Ну а про що ще мріяти? Знаєш, думаю, що коли у людини відсутня загальна мрія, душевна там... то вона й намагається жити мріями про всяке лахміття...
- Людина не може без мрії?
- Потрібно вже збиратися.

Початок тижня. Не торговий день. Хто хотів, вчора закупився. А сьогодні – робота... тяжкий день. Випадкові покупці або персонажі, яким все просто цікаво... шатаються між рядами, вдивляються в мультиварки та пілососи. Альвіна змінювала цінники. Знову. По черзі. Може все таки папірці на столі перебирати та лимон з чашки виловлювати? Десь промайнуло в голові.

Двоє колег розмовляли. Антон мав дві освіти. Особливо пишався економічною. Виходило, в універі, до

трупі цирку не був записаний... Маша студентка. Другий курс. Сама з села. Звикла працювати, тому з першого курсу і вешталася тут. Копійка.

- На тому тижні, прийшов один, типу йому телефон потрібно, як він виразився «ну там... оце... для цих – меседжерів» – кинула до Антона Маша.
- Старий?
- Ну років сорок. Для мене так.
- Хах, ну та як сказати.
- Ой, ну так, от тут можу погодитися. Так як він попросив таке щось, прилічне. Я йому он той, за чотири... а він такий типу «Це найдорожче?».
- О, все зрозуміло – іронічно Антон.
- Хах, так. Ну я типу та ні, ось, за сімнадцять є. І він такий: «О, ну пойдьот. Давайте». От люди, навіщо воно йому? Як він навіть його не зміг самостійно ввімкнути...
- Ну ти знаєш, люди різні бувають. От буквально позавчора, в мене куми квартиру нову винайняли. І типу такі прийшли дивитися – а хазяїн їм – ну от все є, хороший ремонт, нові меблі... а ще там он в шафі – минула жителька речі залишила – одяг там, і телефон навіть, прикидуєш?

Альвіна на декілька секунд – зависла. Слухаючи на фоні їх розмову – не очікувала почути, досить таки знайому історію. І відразу думки – о, а ми ж навіть і не дивилися в ті коробки, що в нашій шафі...

- Антон, що дійсно телефон залишила? – гучно кинула Альвіна.
- Так, я ж кажу. Тупо там всякий мотлох, одяг деякий, книжки... і телефон.
- Справний?

- Та наче, вони його вже виставили, може пару штук зрублять. Хазяїн все одно сказав, що йому не потрібно, а минула жителька цілеспрямовано залишила...
- А чому вона так?
- Та я не знаю. Я просто от за те, що люди телефони просто залишають, вже повністю втратили орієнтацію...
- Так, так... можливо. Чуєш, будь-ласка, набери своїх кумів – нехай поки, що не продають!
- А що, взяти хочеш?
- Та он Дарислава хотіла... в неї там щось той... короче, давай, дзвони. А я зараз...

Альвіна вибігла з свого відділу. Дарислави не було. Обід не за розкладом. На першому поверсі зловила. Тягнула інтригу. Примусила взяти ще стаканчик кави. Сіли.

- Ну що там, давай уже.
- Короче, може це в мене як завжди... але тільки що Антон розповідав, що його там якісь куми – квартиру зняли, в суботу, і знаєш що?
- Що? Дешева?
- Та причому тут ціна. Телефон. Залишили.
- Який?
- Ну не тупи. Минулі жителі, а точніше – жителька – виїхала. А купу речей – в тому числі і телефон – тупо залишила. Справний. Дойшло?
- Та нууу... не знаю. Ми навіть на свій не дивилися. Може там і немає нічого.
- Яка різниця, суть. Практично ідентичні історії...
- Ну так, цікаво. А що ми можемо?
- Хто знає... може все ж вирішити?
- Чи це те, що нам треба...? Я також про це подумала. Може бути. Три місяці саме є...

Епізод 2

Коли ти чогось чекаєш, коли в голові засіло щось настільки інтригуючи і бажане... важко думати про все інше. Все. Будь-які зайві думки – як не було. Починають малюватися ланцюжки, теорії. З'являються запитання – навіщо, чому, яка мета...?

Працювати, коли ти вже перемкнувся на зовсім іншу частоту – просто неможливо. Дарислава лише намагалася досягнути – загальну можливість – як вони будуть діяти? Які в них є можливості? І взагалі – з чого почати? Ну добре, є два випадки, теоретично – схожі, адже в свої коробки – навіть не заглядали, але що далі? Яка ймовірність того, що ці випадки пов'язані? Один відсоток, п'ять, десять... І чим більше подібних думок – тим віра в саму ідею згасала. Часто так буває. Спочатку в голову приходить ідея. Ти самостійно віриш в неї – абсолютно щиро, розглядаючи її, ніби у вакуумі. Але потім – парадокс. Сам же – починаєш займатися не ідеєю безпосередньо, а тим – як цю ідею дискредитувати, переконати себе ж, що це хибний напрямок. А коли дуже чогось хочеш – досягти можна будь-чого... Подібний хід речей – став причиною багатьох нереалізованих бажань. Але тут по іншому. Думка не виходила з голови – це може стати початком, і саме три місяці ніби дано згори, щоб перш за все самій собі остаточно дати відповідь.

Альвіна – вміла тримати голову холодною. Думки тільки про одне – що спільного? І там, і там – жінки. А вік який? Та що в нашому випадку, мадам, – по розмовах хазяїна – молода. В іншому випадку – невідомо взагалі. Але ні, ну хто ще може знімати квартиру – тільки більш-менш молоді особи, після універу, які не мають ще сім'ї... Хм, ну чому залишать то все? А хазяїни – і там чоловік, і в нас цей... він явно поспішав, явно.

Цей довгий день закінчувався. Всі з думками – ну нарешті, відпочинок. Але який же там відпочинок – мозок уже закіпав. А може так, а може так... Ні! Ловила себе на думці Дарислава, спускаючись на перший поверх торгового центру – якщо просто сидіти і перебирати теоретичні сценарії... потрібно з чогось практичного почати...

- Слухай, Аль, потрібно до цього, Ігоря Олеговича йти. Бо просто так сидіти і гадати...
- За порадою?
- Ні, думаю взагалі не слід говорити суть справи. А то подумає, Боже... і три місяці чекати не треба, працюйте далі у своїй торгівлі...
- Хах, ой ну подумаєш. А може навпаки, побачить наше бажання там... і все таке. Хах.
- Ага, воно йому таке потрібно. Навішувати собі ще проблем. Скажемо, що тупо цікаво, можна там дізнатися по деяким моментам дещо... ну і все.
- Ну все одно ж потрібно буде суть говорити. Що шукаємо, хоча б...
- Нам цікаво. Все. Ми ж туди милимося, от деякими, найцікавішими видами справ і поцікавимосся.

Супермаркет промайнув. Не згадають як і вибирали свої йогурти, як і розплачувалися. Поспішали. Картонні коробки у шафі – ціль номер один.

- Знаєш, Дарись. От не в'яжеться. Ну якщо приплітати сюди цього нашого, Сергія.
- Що маєш на увазі?
- Ну як потрібно бути впевненим, щоб тупо залишити речі... більше того, ще й показати, розказати... дивно.
- Хто знає, питань дуже багато. Скільки взагалі співпадінь буває... я навіть сама себе інколи

ловлю на думці – не може бути, щоб от так траплялося...

- Ти про що?
- Та про багато чого. Взагалі. От тупо збіг і все. Бувало ж таке, що шукаєш яку-небудь річ – немає. А тоді бац – і лежить, остання, в тому місці, яке спочатку пропустила...
- Ну ти порівнюєш... покупку шмоток з таким от...
- А яка різниця?

Двері відчинили. Легкі весняні куртки навіть не скидали. Кросівки залишилися неохайно лежати в коридорчику... туди, швидко. Наче залишилося декілька хвилин...

Лежало у верхній частині. Взяли стілець. Потрібно обережно. Перебільшення ситуації і обставин – зростало з кожною хвилиною.

Альвіна злізла на стілець, відчинила дверцята верхнього відділу двадцятилітньої шафи... стояли щільно одна біля одної три коробки. Почала обережно, з лівої. Наче сапер. І чому так? Емоції переповнювали. Бажання побачити там щось таке... ну щоб сто відсотків. Подавала по черзі всі три. Дарислава ставила на стіл.

- Так, ну тут явно один одяг... от футболки, непогані при чому. Кофточки, не зімні, явно...
- Ану, дай. Ну на вигляд чисті, не якесь лахміття... Що дуже багато накупила, чи як це назвати?
- Хах, ну не знаю. Навіщо трупові багато одягу.
- А ти вже навіть так?
- А як тут ще, потрібно відразу – ставити високо планку, так би мовити.
- Дивись, тут в цій – газети, журнали...
- Газети? Серйозно?
- Ну так, ось. По датам, якраз того часу – коли вона теоретично тут обітала.

- Взагалі дивно. Ладно одяг не викинути... а газети навіщо? Поспішала?
- Глянь, тут чотири газети, і в усіх є розділи про роботу закордоном... Сергій Михайлович цей, він же згадував, що закордон вона збиралась...
- Слухай, а може й правда. Вся суть в цьому?
- В чому? В сенсі?
- Ну що ця, що друга – тупо звалили за кордон. А навіщо їм речі там усі?
- А телефон, що теж?
- Ну не знаю... де до речі він?
- Тут точно немає. Дивись в третій.

Звичайний смартфон. За середньою ціною. Вимкнутий. Розряджений, очевидно. На перший погляд, видно, що або не давно купувався, або з ним охайно поводитись. Альвіна відразу кинула, що самій моделі – вже близько двох років. Головне – зарядку так і не знайшли. Суть не в тому – зарядити можна. Але питання стало чітко – не може ж так бути, що телефон вона залишила, а зарядку забрала?

- Може просто інший телефон? Ну зарядку для нього взяла, – в голос промовила Дарислава.
- Ну якщо новий телефон, то й нова зарядка є. Так, навушники вже не модно класти, а от зарядки ще йдуть в комплекті.
- Хах, та ну я розумію...
- Тим паче, якщо просто загубила, забула де зарядку... маю на увазі рідну, то зараз купити нову не проблема. Більше того, – підійти може чимало моделей...
- О, знаю! Будеш сміятися, але слід спробувати.
- Ти про що? Краще давай свою зарядку, твоя підійде, бо від мого породистого американця точно ні.

- Пам'ятаєш: «Гніздо для зарядки розшатане, має пошкрябини довкола – значить власник – алкаш, бо руки трясуться»?
- Хах, ну, звісно, на пам'ять знаю, а це ще й з першої... Але тут ні, не той випадок. Точно не алкаш. Але на самому корпусі, ось глянь – на задній кришці – видно, що була наліпка, її здерли, але залишилися сліди...
- Дай гляну під лампу. Хто знає, що воно тут було, щось було прямокутної форми... могло бути що завгодно...
- Ну так, але суть в тому, що тепер немає... Передумала? Зазвичай, якщо ти вже щось клеїш на телефон, то ти в цьому переконаний...
- Не завжди люди так відносяться до телефонів, чи там до речей...
- Хто б казав! Ти ж перша не змінюєш свій шарпак уже скільки років?
- Хах, скільки раз говорити. Він чудовий. Звикла я. І чому в людей така параноя – «Якщо в мене є, то й у тебе повинно це ж бути», і якщо це не так, то ти або придурок... ну не знаю, або жадібне.
- А ти яке?
- А я не думала над відповіддю, байдуже... чому маю взагалі відповідати?
- Та й то таке. Ладно, наклейка наклейкой, а потрібно все ж заряджати і дивитись, що воно там.
- Це нормально, ну там типу – якщо дійсно щось серйозне, це ж сліди може деякі порушити...
- Воу, здрасте. Які сліди там? Ти про що? Кому воно треба буде? Тим паче, звідки ми взагалі маємо знати, що щось сталося. Ну лежало, ну сказали, що залишили, і так далі...

Підключили до мережі. Декілька хвилин. Увімкнувся. Пароль. Безнадійно, не маючи додаткової інформації. Хоча люди часто досить дивно вчиняють, коли – пароль, пін код від банківської карти – це рік народження, ще й власний... хіба що цифри місцями змінять і довольні. Пояснити це можна. Дійсно, логічно все. І закономірно. Ось є картка. Вона майже завжди при тобі. Для оплати онлайн – пін коду мало... а фізично – ну її ще взяти потрібно спочатку... взяли – заблокували. І все. Не складно. Тому навіть голову морочити. А тут – рік народження – чотири цифри – це те що треба. В голові Альвіни всі ці думки – не давали заснути. Знати б ще її рік народження. А що? А якщо дійсно так? Крутилася.

Дарислава сиділа за столом. Світло у кімнаті вимкнуто. Лампа світила яскраво жовтим кольором – незвично якось... чи то лампочка така... Ще й мерехкотить, буває... У руках прадавня ручка і блокнот на столі, з німецькою... Думок багато. З голови не йшли – сліди. Потрібно хоча б позначати щось. Сьогодні ти пам'ятаєш щось – як на яву... а далі, – день, два – і потім гризеш себе: «Ну як можна було забути...».

Писала коротко. По суті. Лише уривки думок... дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром...

Заснути було тяжко. В голові кругами прокручувала свої записи. Нічого не приходило. Взагалі. Більше того, все ж здавалося, що це просто велике перебільшення з їхньої сторони, що ці жінки десь живуть собі, і не думають ні про що... А як ти дізнаєшся?

Окремо були інші сумніви. Природно це. Як бути, з тією торгівлею, і кошти не зайві, хоча на деякий час вистачить і того, що є... дивно якось. І чому? От прийде в голову така ідея і все. Все догори ногами. А дивишся на

інших, працюють собі на нагрітому місці. Чи то терплять так, чи дійсно так можна...

- Ти телефонувала вже?! – ледь відкривши очі кинула Альвіна.
- Тільки пів на восьму, нехай після дев'ятої наберу, – з кухні відповіла Дарислава.
- Що будеш запитувати?
- Ну думаю просто запитати про можливість зустрітися, запитати там... от якраз буде на днях вихідний.
- А потім потрібно знаєш що... зайти до отого чергового, Романченка, чи як його?
- А, Ромаченка. Тупо запитати про подібні випадки хочеш, думаєш щось відповість?
- Ну не знаю, він наче теж нормальний, приземлений. Ми ж не деталі там, хоча б так, в загальних рисах...
- Скажемо?
- Кому, йому?
- Угу.
- Та не знаю... може й можна, яка різниця то... знаєш як, типу сказати, що є колеги з роботи, зняли хату, а там от речі, телефон... ну і все таке. Подивимось, що відповість. Або хто його знає, може відморозитися...
- Але все ж про те, чи пропадали дівчата чи жінки за останній час... ну там декілька місяців, потрібно в'яснити. Можливо просто дізнатися – чи розшукують там близькі кого не будь...

Рюкзак з єнотом на плечах. Вирішили прогулятися пішком. Ось і воно. Чекали, чекали... а тепер відразу – жара. З самого ранку вже пекло. А ще ж тільки початок. Чудово ось так, коли є розуміння, що сьогодні вихідний. А

вже через декілька днів – буде покінчено з тою роботою... вирішили так. Неможливо хапатися за все, рук не вистачить... і не вхопишся ні за те, ні за інше. Тим паче, – тут є цікаве заняття, буде як практична підготовка... або ж період, коли все остаточно вирішать.

Не відразу змогли прийняти рішення... ну як це, кинути роботу заради не зрозуміло чого? Все ж копійка, стабільність... А потім – стоп. Яка ще стабільність? Стабільність сірості, одноманітності... а життя проходить. І якщо дійсно так хочеться – то от він шанс, спробувати, перевірити себе. Нехай може й нісенітниця все це, маячня... але все одно – суть підходить. Спробують, подивляться... щоб потім себе не картати. Це не стовідсоткова впевненість, але як тут, в цьому світі можна бути в чомусь на сто...

От в дитинстві як? І те хочеться спробувати, і те... для чого? А просто так. Щоб знати, щоб мати уявлення. Щось зачіпало так, що й нині не могли позбутися. А щось відходило назавжди. То чому ж коли дорослі не можна так, безтурботно? Понавигадували собі незрозумілих обов'язків та шаблонів – виправдань. «А як же я ось це тепер... у мене он те та те...», «Ні, ні – я не можу. Вже он стільки років, потрібно ж думати... стабільність треба...». А кому воно то все потрібно? Люди наївно думають і переймають тим, що комусь є діло до них... ну скаже хтось щось, ну подивиться з далеку і все. І заради цього слід відкидати мрії і бажання, навіть якщо вони – виявляться суцільною маячнею? Дарислава була переконана що точно ні. Саме вона намагалася знайти подібні пояснення і аргументи – сама собі... щоб собі ж не дорікати потім. І дуже раділа, коли такі думки приходили... хотілося бігти і робити все про що мрієш, чого бажаєш. Альвіна – мала здібність діяти більш прагматично. Вміла відразу придушити будь-які прояви само невпевненості чи сумнівів... Вирішили? Подобається? Все. Який буде результат? А не важливо. Процес приваблює – і добре. От що має значення. Шлях – це набагато триваліша історія, і паралельно з ним – триває життя. Він повинен

приносити задоволення. А кінцевий результат – це мить... пережити можна будь-який.

- Добре, що ці куми Антона цього, телефон не встигли пробарижити...
- Так, хоча тут то – не запаролений... це ж там по видаляли все, що можна.
- Угу. Проблема. Але з іншого боку, все ж можна щось дізнатися... побачимо. Ще цікаво, що там за інші речі...
- Ну він же говорив, що також одяг там деякий, не лахміття. Більш менш нормальний.
- А теплі речі є?
- Не знаю, не уточнювала.
- Ну просто в нашому випадку немає, а виїхала вона, коли ще прохолодно було. Тобто не просто в поспіхах кудись їхала... а взяла все що треба було... і значить всі інші речі їй не треба були.
- Ну це якщо сама їхала... в чому є сумніви, якщо дійсно знайдемо схожі моменти... і як це так? Я розумію там, ну одяг не потрібен, ну навіть телефон – хто знає там... а то й ліки, дрібнички всілякі, косметики...
- І знаєш, я тут думаю от. А цей то Сергій Михайлович, він як говорив? Що типу залишила речі... так?
- Угу. Що ти хочеш сказати?
- Ну дивись. Це ми вже знайшли речі в коробках. Вони ж напевно не були так зібрані... тим паче, в одній із коробок була й косметика, й баночки з кухні якісь... ну тобто дівчина так би не складала...
- Щось є в цьому... але якщо ти не плануєш більше все це бачити, то навіщо складати?

- Не знаю, не знаю... все одно дивно. Викинути речі було не складно. Я думаю поспішала сама, або її хтось підганяв...
- Або й не запитували в неї...
- Дивись, залишивши скільки речей – цілком необхідних... тут або вона дійсно з кінцями закордон, або туди – наверх...

Підійшовши до п'ятиповерхівки, зателефонували Антону. Напрямку зв'язку не було. Хоча добре й те, що взагалі погодились невідомо кого пустити в будинок, подивитись на невідомо які речі... Поки чекали, коли дадуть добро, сиділи в тіні, на лавочці біля під'їзду. Мовчали. Проте в голові кожної думки одна поперед одної...

Дзвінок на телефон. В магазин пішла. Чекайте. Чекають. Найбільше цікавило – чому речі й тут і там – залишили. І не важливо хто. Якщо дійсно причина – закордон – і просто самостійно поспішали – то залишати особисті речі – це як мінімум дивно... і одяг, і засоби гігієни, і телефон чого вартий... А якщо все ж з'їхали або тупо пропали не зі своєї волі – то наявність речей найбільше дивувала. Більше того, ніхто б взагалі не цікавився, з нових жителів... а тільки якщо – ... родичі, близькі. І тут промайнуло. Очевидне. От живе вона собі, а тоді – бац – і типу: «Не знаю, так раптово з'їхала, я навіть не зрозумів... он навіть речі залишила». Ідеальне прикриття. Я? Та ви що, он будь-ласка її речі, беріть, дивіться... і так далі. І що тут скажеш.

Кожна кидала свої думки та версії... все в загальних рисах... догадки та й годі. Хотілося відразу – все на ладоні мати. Ну завжди так же. Дивишся щось. І тут тобі – перша ж думка, відразу пішло поїхало. І все – вже титри. Сидиш і думаєш – хм, а чи є хоч десь такі профі...

Хвилин п'ятнадцять – двадцять. Все більше починало припікати. А ще ці всі думки...

- Доброго дня, це ви від Антона?
- Так, доброго.
- А ви ж знайомі так, бо Антон говорив, що...
- Так, так. З роботи. Просто дізналися, що ситуація така от, а тут саме телефон потрібен.
- Так, самі здивувалися. Просто залишили... він непоганий такий. Не подумайте, що там вкрали чи ще щось. Бо може звучить дивно, що – телефон залишили...
- Та ми навіть не...
- Там просто ж не тільки телефон, і речі всякі...
- Та Антон говорив...
- І документи навіть є.
- Які? – кинула Альвіна.
- Робочі напевно. З роботи. Типу договору якогось, про прийом на роботу... бейджик, пропуск.
- А ви не викидали то?
- Та ні, хто знає, ми саме й думали так, що в разі хтось з покупців спитає, де взяли телефон – ми от, типу підтвердження... ну хоч якесь...
- Так, в принципі може хоч сфотографуємо, а то буває, що знадобиться минулий хазяїн, налаштувати там що, ну в телефоні. – намагалася пояснити Дарислава.

Піднялися ліфтом. Останній поверх. Квартира двокімнатна. Звичайний ремонт. Взагалі нічого особливого.

Хазяїн – чоловік, старше п'ятдесяти років, більше нічого... Куми лише знали як звати. Цілковита людська довіра... багато таких випадків. Дивно це – коли людина свідомо покладається на особисту довіру, чим на певні правові гарантії... і це в часи, коли людська підлість немає меж. Що ж виходить, правові гарантії, закони – це ще гірше? Очевидно що – ні. І це однозначно. Але це все

специфіка людей. Одні – які не на своєму місці – не хочуть і не вміють пояснити, донести ті ж норми... Інші – бачать тільки свою правоту, і не сприймають будь-яких обмежень... вбачають у всьому підставу. Це вироблено роками. Люди звикли. Довіри немає. Абсолютно. А потім от такі ситуації, коли трапилось – а ти тільки ім'я знаєш, і то – не факт, що справжнє.

- Дивно це, правда, от коли просто беруть і залишають телефон, ось так..., – кинула Альвіна до дівчини.
- Так, наш хазяїн цьому уваги не приділяв спочатку... а коли вже ми речі перевозили, він просто сказав, що он там речі певні залишилися від минулої жительки... типу йому не потрібні.
- А багато речей взагалі залишили, може там ще щось цікаве є, може нам пригодиться? – з надією запитала Дарислава.
- Ну були там деякі дрібниці... то журнали там про моду... то документи, я вже вам говорила про них. Одяг також.
- А який саме одяг? – відразу уточнили Альвіна.
- Там не так багато насправді було, ми його викинули відразу... там шкарпетки, футболок пару було, світерки деякі...

Телефон був досить таки непоганим. Стартова ціна такого ж, але нового – значно вище за той, який уже лежав у дівчат вдома. Цей виглядав майже новим... ніяких царапин, слідів удару... абсолютно безкорисна річ у їхній ситуації. Будь-яка інформація була видалена – апарат готувався до продажу. Все безтурботно було видалено... фото, які за словами дівчини були – лише природа – ріка, квіти. Будь-які особливі додатки – також видалені, разом з історією браузера, телефонною книгою... Нічого.

В документи особливо не вчитувалися. Не хотілося викликати додаткових запитань. Зробили фото. Дійсно був договір – трудовий. Пропуск.

Намагалися трохи скинути ціну. Проте вона й так не була високою – колеги все ж... прийшлося купувати. Не хотіли пояснювати всім – свої думки... так краще. Так легше. Хоч й кошти були їм потрібні, але бажання продовжувати цю почату справу – переважало.

Хоч і не були близько знайомі. Але сіли пити чай. Дарислава намагалася бути ввічливим гостем. Розмовляли. Альвіна вже аналізувала. Телефон не допоможе – зрозуміло. А що до іншого? Одяг. Знову футболки... явно зимового одягу не було. Забрала. Значить все ж сама з'їхала?

Не хотілося навіть думати, що все це – просто нав'язлива ідея, параноя... помилились? Хазяїни різні... Ну залишила й ця телефон, так новий... В голові не могли поєднатися деякі деталі. Альвіна на могла остаточно знайти аргументів, які б дали остаточно відповідь – стали б на одну із сторін. Сторону звичайної помилки, романтичності бажання займатися улюбленою справою, чи все ж сторону загадковості і неоднозначності ситуації. І факти – залишених телефонів найбільше не вкладалися в голову. Чому?

- Багато вже квартир змінили? – цікавилася Дарислава. – Бо ми також от недавно на нову переїхали.
- Та це вже четверта, от за останні... років шість напевно.
- А чому змінювали? Умови?
- Та різні ситуації. От тільки одружилися, зняли однушку, майже в центрі. Але там сусіди були... цілий контингент специфічних персон.
- Хах, о так, розумію.

- А потім то там щось не сподобалось, то ціни все піднімаються... буквально за останній рік оце вже третя.
- Знаєте, а я от не знаю як вам, але ви самі ось говорите, що вже стільки змінили – бо просто щось не подобалось. І це круто. Ну в тому плані, що в будь-який момент – можеш просто вшититись і все.
- Та все одно хочеться мати щось постійне... адже то ціни підіймають, то також можуть в любий момент речі виставити за поріг...
- Не буду сперечатися... можливо то я так думаю, що не маю свого. От і шукаю виправдання. Думаю в кого є свій куток, вони навіть не задумуються про це... але може їм і не повезло з цим?
- Хах, ох, ну таке собі невезіння... сумнівне.
- Ні ну а що? Представте, от родилася дитинка, і в батьків вже є квартира. От вона і буде в цій квартирці – і хреститись, і женитись... да, вона навіть не задумається. Бо навіщо? Є ж все. Але це ж так круто, коли ти – без коренів. Коли твій куток там – де твої близькі. З роками навчання у мене це вже деякою мірою виробилося...
- Хто знає, це рік так можна – без коренів, два, три... а далі воно ж все одно напевно захочеться.
- Все може бути. Але це змінити можна. А от навпаки – ніяк. Ви, до речі, довго шукали ось цю? Бо я дивлюся що в принципі хороше все тут, охайне...
- Та ні. Ми оце вже другий раз не боялися, хах, і зверталися до тих оголошень, де посередники зазначені. Хоч і говорять, що вони можуть нам просто ті ж самі оголошення з газет брати, і все таке... але дійсно зручно. Вони все тобі розкажуть, покажуть...
- Але ж можуть гроші взяти, а результат нульовий...

- Ну ми якось натрапляли на нормальних. От цю буквально за днів п'ять нам знайшли. А ви самі шукали?
- Самі і не самі. Просто є от сайт нашій, міський. Там зазвичай викладають саме безпосередньо власники. Ото там і шукали.
- А ми на популярних ресурсах, там хоч фото є, ну і все таке інше...

Просиділи майже годину. То за одне, то за інше. Побажали всього найкращого. Обмінялися номерами телефонів. Все. У ліфті. Намагалися відразу абстрагуватися і все ж вирішити – що далі?

Окрім того факту, що в обох випадках – залишений телефон, в принципі справний... нічого не мали. Все інше – звичайне. Буденне. Всі ми розлучаємося з одягом, з дрібними речами. Для когось це важко. Для когось – взагалі не проблема. На цьому наголошувала Альвіна, виходячи з під'їзду. Адже тут саме те – про, що Дарислава розмовляла з дівчиною – свій куток з пелюшок. Альвіна, як і Дарислава – приїхали в місто. Виросли в селі. Почуття прощання з рідним кутком – їм знайоме. Після школи кожна – робила вибір. Кожна – залишали не тільки рідних, але й купу всього іншого... Дитячі речі, улюблений, хоч і такий вже поношений одяг... Було не легко. Але потрібно було і все. Потім – вже просте. Ти починаєш сприймати нинішнє житло – лише як тимчасове... Ти вже змирився з тим, що тобі одного разу довелося переїжджати – і тепер – це вже звична річ. Це нормально. І кожного разу – знали вже по собі – ти виокремлюєш ті речі, які помандрують з тобою, а інші – були потрібні тільки тут, в цій квартирі, і в цій обстановці, в цей період твого життя...

Дарислава розуміла все це. Знала про що говорить Альвіна... але це не радувало. Адже – було аргументом

проти них. Значить самі. Взяли просто – і поїхали. А вони тут ось... розвели.

Проте яким би чином вони не намагалися себе переконати, логіці не піддавалися ті вчинки – які були здійснені цими особами, якщо все ж вони добровільно з'їхали, то навіщо залишили – телефони? Чи все ж добровільністю тут і не пахло?

Вирішили йти до поліції. Прямо говорити – зарано. Самі не розуміють до кінця – з чим мають справу. Були знайомі – ще з часів практики. Тому сподівались – щось дізнаються. Буде більше інформації – буде легше. Проте ніяк не могли сформулювати – що їм треба... інформація про зниклих людей? Цілком можливо. Інформація про вже заявлені, подібні випадки? Може бути. Причини подібної цікавості – Альвіна дійсно любила посидіти на відповідних ресурсах, цікавили її – статистика, психологічний аспект та причини вчинення злочинних діянь... тому вирішили, що у процесі підготовки до теоретичної роботи, вже скоро... три місяці саме тривали... наткнулися на деякі цікаві статті, монографії... от і стало цікаво, а як же у нашому місті? Однозначно. Прокатить.

По дорозі – зголодніли. Наче й чай пили – то не те. Зайшли у столовку, знаходилась у приміщенні міської ради. Дешево й сердито. Хоча чому так – чому дешево? Розуміння було, але подив і внутрішня незгода і непокора – не могли заспокоїтися... Дивишся і легкий шок... так ось значить можливо? А ну так, це ж для слуг! Слуги – вони такі, все для своїх хазяїнів. А собі так, аби що в рота кинути. Ну а дешево чому так? Ну а як же по іншому – вони ж слуги. Звідки у слуг – кошти? На декларацію таких слуг дивишся – і хочеться попросити номер банківської карти – та кинути, хоч гривень п'ятдесят, бо ще ж і двойко дітей вказано... а з задекларованим рівнем доходів – тяжко слугі дітей прогодувати... Добре, що хоч борщу дешевого можуть поїсти.

Людей було чимало. У столовій завжди цікаво спостерігати за людьми. Хоча верховних слуг – тут майже не побачиш. А от рядових – можна. Є й просто – працівники та перехожі. Хто – сподівається другу половину дня – на одній порції того самого борщу прожити... а хто – явно переоцінив свої можливості. Але ж для них це копійки – нехай бачать, що можу.

Взяли собі по картопляному пюре та салату з молодієї капусти. Сіли. Бажання поїсти – могло тільки посперечатися з бажанням – дізнатися, що є в їхньому телефоні, в тому, що в них у квартирі лежить, в коробці. В мережі – купу способів знайшли – як пароль взламати... але то не їхнє. Потрібен спец. Знайомих немає, таких, щоб можна було б довіритися. На роботі такі персонажі є – але виглядатиме дивно. «Хах, що вже телефон тіскаєте, тепер зрозуміло, чому з роботи вирішили піти». Жарти жартами, а пояснювати – не хотілося. Знали одну конторку – комп'ютерні комплектуючі і ремонт телефонів. Чули, що там можуть – але не по кишені зараз таке задоволення... хоча й дуже треба.

- Може в райвідділі кого не будь знайти, а? – кинула Альвіна.
- Я не знаю там таких... А якщо б і знали, то навряд чи хтось тобі за спасибі буде роботи це.
- Думаєш для того, хто знає як – це надто довго?
- Та а яка різниця... зараз тобі і котра година не підкажуть просто так... а то ще таке.
- Та ну да... документів на телефон немає... так би в будь-який сервісний центр звернулися і все.
- Ну ось я дивлюсь, ще раз – способи є – але або ті, які ми вже пробували, або ті – які призведуть до скидання всіх налаштувань і зітруть дані...
- Слухай, а отой твій родич, пам'ятаєш ти розповідала, що він дуже добре знається на компах, телефонах... де він?

- А, то брат мій троюрідний. Зараз топче польську землю, хах.
- Блін, зрозуміло. І як воно? Чи ви не спілкуєтесь часто?
- Ну його батьки розповідали, що краще йому там, чим тут. Гроші. Дешево. Пряма лафа.
- Ага. А працювати то там потрібно ого як, я не думаю, що там просто так будуть тобі платити...
- Та звичайно, люди просто зневірилися тут. От і йдуть. Скільки таких зараз... не порахувати.
- Гадаєш самі не винні?
- Важко сказати. У кожного своя історія. Звісно, легше всього – сказати, що тут всі погані, а там от все добре. І я такий пухнастий, а мені от не дають жити... А з іншої сторони – бувають тяжкі ситуації – лікування там, навчання дітей...
- Угу. А ще ж і тренди там усі ці... типу авто треба, хату треба і тому подібне... от люди і йдуть за натовпом.
- Тому браток не допоможе, нажаль...

Двохповерхова будівля. Практикувалися тут два рази. Людей чимало працює. Різні. І так, саме люди різні – хто адекватний, а хто навіть у звичайному спілкуванні видає те, що має травму, частіше голови. І це не тільки в цій будівлі так. Кругом так. Але всі зазвичай думають, що люди, котрі йдуть працювати, в подібні будівлі, – від народження являються неправильними. Але ж це не так. Безумовно, трапляються персонажі, які по житті не мають якоря... проте в даному випадку, все ж частіше – вже стають такими – по різних причинах, і дуже часто ніяк не пов'язаними з фактом роботи. Ще в часи стажування – Дарислава не могла збагнути – ну чому вони тут майже всі такі... байдужі, безжальні... І все більше поринаючи у це середовище, – розуміла, що це не будівля, це не професія,

– це люди. Ті ж люди, які живуть посеред нас. Ці люди – це ми ж самі, які вирішили працювати там чи будь-де інше. Але постійна звичка – відділяти, виокремлювати себе – завжди хибно допомагає нам... Дарислава ще тоді, спостерігаючи за окремими персонажами, однозначно зрозуміла – можна сто разів перебудовувати цю будівлю, перефарбовувати її – але після цього ремонту – капітального або косметичного – в неї повернуться працювати – люди. І це головне, що треба знати. І люди – працюють у всіх будівлях. Проблема в них, а не в цих – холодних стінах. Альвіна лише підтверджувала думки Дарислави – вони мала чітку позицію – доки суспільство складатиметься з переважної більшості байдужих, безжальних людей – нічого вимагати від цієї будівлі або їй подібних.

Тут завжди своя атмосфера. Хто – молодий. Відкрите серце, чисті думки, бажання допомогти всім. Дехто – віднайшов тихе місце – типові персонажі – без життєвої цілі та великих мрій. Досвідчені та ті, які побачили вже чимало. Саме їм – виправдано можна проявляти деяку байдужість та безжальність, але лише тому, що самі вони – відчули не раз і бачили не раз це...

Обидва рази проходили практику у Ігоря Олеговича. Хороший і адекватний мужик. Досвідчений слідчий. Його відданістю можна було захоплюватися... Це навіть дивно якось. За званням – майор. Близько двадцяти років в органах. І кожен день – як початок. Завжди приходив з бажанням. І ця тяга – передавалася всім іншим. Вмів так. Взагалі мало таких людей – фанатиків свого діла. Діла всього життя. Так, інколи, – міг показати грубість або, здавалося б – відсутність жалю... але знаючи його – це саме той випадок, коли людина скільки побачили і пережила... що нерви просто не витримували суцільної байдужості чи звичайної тупості... Завжди працював за двох або й за трьох. Всі підлеглі – впевнені в тому, що захистить, прикриє – в будь-якому сенсі. А сам... на маршруті добирався на роботу. Бувало, коли дощило або що... погоджувався на те,

щоб черговий лейтенант підвіз на своєму новенькому авто. Не було на місці. Сказали, що буде через годинку, може менше... Чекали.

- Аль, ти думаєш – це взагалі нормально – коли телефон лежить вимкнтий, декілька місяців – і ніхто не дзвонить...
- Хах, ти все про нашу «Шанована Ольга, використайте свої бонуси». Не знаю, ну от оператор за неї турбується...
- Ні, ну реально, орієнтовно – в тому ж місяці рахунок був поповнений, якщо оператор ось присилає такі повідомлення... все говорить про те, що номером користувалися...
- Може картка з іншого телефону? Хоча яка різниця...
- Отож, суть не змінюється. Я не скажу, що я дуже популярна – але якби там не було – але тупо місяця три – жодного пропущеного... Може коли картку вставляєш в інший телефон... та ні, не може бути.
- Та звісно не може. Якщо був вимкнений – завжди прийде смска, що хтось телефонував... у мене ж один і з операторів – аналогічний. Знаю, що говорю.
- Ну тоді реально, я просто не знаю... окей, допустимо, що вона навмисно змінила телефон і номер в тому числі – але не могла ж вона всім відразу повідомити, що типу – «Ало, привіт, я тут номер змінила». І так тупо кожному.
- Та суть не в цьому, сто відсотків... тут щось інше.

Продовжували сидіти в тишині. В голові – буря. Як? Не могли збагнути. Якщо дійсно вона змінила телефон – то чому залишила сімку? Головне ж – чому не телефонував за останні місяці – ніхто? Припускали – придбала абсолютно

новий номер – з якою ціллю? Могло бути тьма. Та для будь-чого... Питань ставало все більше і більше...

Дарислава із рюкзака дістала його. Продовжувала... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного...

Двері коридору відчинилися. Прийшов. Записник швидко у рюкзак. Підвелися і привіталися відразу.

- О, доброго, доброго! Що, уже втерпіти не можете? Ще ж наче б то і тижня не пройшло, не те що три місяці? – з посмішкою говорив Ігор Олегович.
- Та от нам не сидиться, все ж цікаво. От є деякі питання, хочемо у вас дізнатися, можна? – запитала Дарислава.
- Без проблем, проходите. Ну що там, ще не передумали?
- Та ні, от саме готуючись, буває натикаємося на цікаві історії, справи там минулі... – почала Альвіна. – і от я на днях читала певну статтю, там про серійників, і стало цікаво – все ж почути щось про це з перших вуст. А то в статтях і матеріалах мало деталей...
- А що серійними...? Це ще той головний біль... Я бачу вам відразу подавай щось таке, мутне і не зрозуміле, так? – кинув слідчий, сміючись.
- Хах, ну є трохи. Просто там є що почитати, є над чим подумати... а коли ще з таким не стикались... то звісно, що цікаво...
- Так, так... там є над чим думати. От років... дванадцять чи одинадцять... не пам'ятаю уже... я ще тоді працював у районі, тут от кілометрів сорок... так був там один маніячок. Ох, ходили за ним – напевно місяців десять... і це при тому, що

він дійсно виявився місцевим, з містечка з населенням тисяч п'ятнадцять від сили...

- Настільки все продумував? Ну взагалі не могли вийти ніяк на нього? – цікавилася Дарислава.
- Ой, та там так не розповіси все відразу... скільки всього було. Загалом суть проста – дівчата років п'ятнадцяти – двадцяти п'яти, десть так наче... от тобі була, всі бачили, і раз – немає.
- Скільки випадків? Пам'ятаєте?
- Здається вісім... але це по всьому району було. І взяли тупо випадково. Саме через останню.
- Він не витримав, спалився типу?
- Ох, та яке там. От спілкуючись з такими... їх взагалі важко зрозуміти. Це буває по різному – дитячі травми психологічні, просто деякі відхилення, або навіть раптові і короточасні розлади... От цей, нашій, як по суті часто це буває – сім'янин, діти були в нього, працював там десть, економістом чи бухгалтером... тихе, спокійне... а там таке витворяв.
- І що ніяких слідів не залишав?
- Та були сліди, але в тому то й справа, що сліди ці – абсолютно не потрібні. Ну так, ми їх знаходили, різне було... але загалом не давало нам нічого. І як я й сказав, просто випадково взяли – там якісь мужики вночі метал вкрали, і заховали в лісопосадці. Ну а вдень поїхали забирати, а він саме там... І при цьому, воно саме слабе і немічне... вони його там майже до самосуду довели... ну то таке, страшне було.
- Тааак, бувають же...
- Ой, та скільки їх таких... це так, що я от сам безпосередньо займався.
- А за останній час, тут у нас були? – цікавилася Альвіна.

- Ну, от я знаю, ми тоді всі були по троху задіяні, орієнтування надходили... це десь місяців дев'ять тому, у нашому сумнозвісному районі міста, теж був один...
- Взяли його?
- Так, нажаль тільки після четвертої...
- А от часто чула, що можуть не тих брати, з такими випадками, стикалися? І от до прикладу, от цей, останній, як знати?
- Ну цей останній точно, там як я знаю були стовідсоткові докази... Ну а взагалі так, бувало й таке...

Говорили ще хвилин сорок, п'ятдесят... В основному – про психологію. Як вони це? Чому? Різне говорив. І про те, що головна проблема – їх практично зрозуміти важно. Логіці це не піддається. Будь-які стандарти методи – звісно також безсилі. Безсумнівно, наводив приклади різних наукових характеристик, методик – але проблема в тому, що кожен такий випадок – це історія окремої персони... страшної персони, і страшної саме з психологічної точки зору.

Випивши по дві чашки чаю... чайний день видався. Подякували за цікаві розповіді... хоча в самих – питань ще більше, і жодної чіткої відповіді... Лише те, що їхні випадки – а чому б і ні? І як не дивно – їх це підбадьорило. Все ж може дійсно щось є в цьому всьому?

Домовленість була в силі. Три місяці – і тоді чекає їх. Похвалив, що – цікавляться, хоч і такими не приємними речами. Він бачив в їх очах – те бажання і захоплення...

Вийшли з кабінету. Вирішили зайти ще до чергового – Ромаченка. Знали також його з практики. Заглянули – саме мав розмову по телефону. Зачекали декілька хвилин. Покликав.

- О, привіт! Що ви вже, влаштовуєтесь?

- Та ну як сказати, типу того, – з посмішкою кинула Альвіна.
- Слухай, а скажи, можна глянути на тих, кого розшукують і тих кого шукають, – кинула Дарислава.
- А різниця?
- Ну я маю на увазі, хто там пропав, родичі в паніці... і плюс просто персонажів, які могли стати причиною пропажі.
- Хах, зрозумів. Ну список останніх – в коридорі є, як зазвичай. А ті хто пропав... ну точно знаю дід років вісімдесяти п'яти от минулого тижня пропав. А так... зараз ось гляну. А то навіщо? Вже задачі Олегович ставить, а? – сміючись питав черговий.
- Хах, та ну можна й так сказати. Просто от читали цікаву інформацію, про серійників там всяких... от і думаємо, а чи не шукають у нас там таких, чи не пропадали останнім часом за дивних обставин дівчата, жінки...
- Ааа, вам в такому сенсі... ну от я дивлюся... такого взагалі немає. Всього четверо у списку пропавших, і серед них жодної жінки або дівчини. А розшукуються у нас там зараз лише воріжки, це я точно знаю.
- Зрозуміли, дякую і на цьому. Як взагалі тут?
- А що тут може бути? Хто хто, а ви уже точно знати маєте як воно тут все влаштовано. Рутини ще та...
- Хах, так... трішки ухватили цього. Але як бачиш, досі тут вештаємося.
- Значить точно ваше, тяне, бачте... – посміхнувся Ромаченко.
- Може й так. Добре, дякуємо, бувай.

Епізод 3

Завтра останній робочий день. Для дівчат – у буквальному сенсі. Робочі місця не були тими – за які хотілося триматися... сумнівів не було, треба рухатися вперед. Але саме це й напружало їх, лякало чи що... Потрібно все ж буде робити вибір. Звісно, ніколи не пізно буде змінити цей вибір, проте чи правильно це – постійно щось змінювати... Дивишся – на знайомих, тих, які оточують – дивує остаточність їх вибору. Не задумуються... Що це? Справжня радість від свого вибору, сила волі – яка дозволяє терпіти... чи просто слабкість духу – і відповідно не здатність різко змінити своє життя? Відповіді не має. Та і бути не може.

Останні дні – тільки й думали про все те, що знали, що дізнались за останній час... Найбільше розчаровувало те, що питань ставало все більше – а от відповідей... жодної. Як не намагалися – жодної. Куди поділися? Історії пов'язані? Чому залишили телефони? Чому – документи? Інші речі... чому? Чому ніхто не дзвонив Ользі? Чому не було ніяких повідомлень, заяв у поліцію? Хоча ні – знайти відповіді можна було – виходячи з фактів – цілком логічні. Але ж як ти їх підтвердиш...? Якщо просто опиратися на свої думки та поверхові факти – то навіщо тоді взагалі було затіювати все це?

Уже лежали. Альвіна лежала – лампа зі столу була направлена на її ліжко. Тримала у руках телефон – переглядала фото документів – «Вікторія Ярмакова» – було на пропуску – електронному – без фото... Договір був не підписаний, олівцем заповнена графа прізвища, ім'я та по батькові – «Ярмакова В.А.». Назва певного товариства – нічого не говорила. В мережі Альвіна знайшла – лише певні дані реєстраційні та адресу. Більше нічого. Сам по собі – документ складений – не вміло – скачаний, очевидно. Без жодної правки. Що могли дати ці дані?

- Чуєш, Дарись, потрібно буде от по цій адресі поїхати, як я розумію – на роботу до цієї Вікторії...
- А може вона там і не працювала... ти бачиш, це просто папірець, без підписів, без нічого...
- Хах, а представляєш – ми такі приходимо – а вона собі на робочому місці...
- Ну да, звісно... я б розчарувалася, хах.
- І не кажи. Короче, потрібно буде на наступному тижні – їхати. Ну там точно ми маємо щось дізнатися. Просто переконана в цьому.

Лампа вимкнулась. Заснути? Останні дні – не просте завдання. Дарислава – думала про завтрашній день. Як не крути – символічний день – хотілося думати – що будуть зміни. Не важливо які, головне – щоб були і було добре від них... Раптом – ось – знову?! Мурашки пробігли по всьому тілі. Знала – як воно, що воно... і розуміла, що нічого страшного немає. Звикла вже. Але кожного разу – аналогічні відчуття. І ти не можеш нічого зробити. Готова була – під подушкою – завжди вона – червона, маленька... Швидко в руку. Ноги піджала... і так в руці затисла, що аж боляче... не могла викинути з голови. Хотілося кричати, бігти... Терпіла, на досвіді. Зараз, зараз – хвининку, другу – пройде. Так і є.

Зуміла перемкнутися. Знову про роботу. Завжди в такі моменти – намагалася задати собі глобальне питання... так і засинала завжди. Може всі ці – «роботи, кар'єра...» – маячня? От раніше – як? Ще в ті часи, печерні... які там робочі години, яка обідня перерва? Кар'єрний ріст? Що це взагалі таке? Хочеш їсти – йди – шукай, полюй там... і все. Живи собі, насолоджуйся. Ні ж... прогрес, розвиток. І що тепер? Зараз ці добитчики – чекають цілий рік – щоб на пару тижнів на море поїхати? І головне ж – зуміли так звикнути, виробити, – що от треба і все. Йди за натовпом, роби як всі – і буде тобі щастя. В голові – з'являлися все

більше дивні образи, думки... асоціація з тими прадавніми часами... природа, тиша... Заснула.

Спека. З самого рання. Добралися на роботу. Працювалося по особливому. Колега Дарислави – за весь час – майже ніколи не запитувала про ті чи інші глобальні речі, погляди... сьогодні, все ж цікавилася у Дарислави – що далі? Тут набридло? Чи справа в іншому...? З її реплік де не де проявлялися нотки суму. Не тому, що Дарислава йде, а як здалося самій Дариславі – тому що в свій час – сама не наважилася піти. І хоча протягом того часу, відколи Дарислава знала її – вона ніколи не демонструвала невдоволення, розпачу... робота може їй дійсно подобалась. В кінці кінців – яка різниця – де працювати. Можна й так. Справа була в іншому. Спробувати щось інше. Не дивлячись на результат. Дарислава просто не могла повірити, що ця її колега – не мала ніколи бажання, щось змінити... у кожної людини таке відчуття, бажання з'являється. І ті, хто наважуються – щасливіші. Однозначно. А ті хто ні – виправдовують свій страх щось змінювати, – лише тим, що вони не хотіли ризикувати, що так і треба вчиняти... а життя то воно одне, якби потім у старості не прийшлося гризти лікті через подібні виправдання... і не картати себе, що краще було б відчувати ту мить – погляду на журавля у небі...

Альвіна, будучи за природою менш сентиментальною, практично не задумувалася щодо останнього робочого дня на цьому місці. Хоча розуміла одне. Знову втрачати людей. І нічого з цим не вдієш. Абсолютно. Це відчуття, яке ти починаєш адекватно сприймати і в повній мірі розуміти – приходить не відразу... спочатку була школа. Останні роки – всі більш менш дружні, з мріями та цілями. І всі такі рідні та близькі... а потім – рік, другий... і вже з труднощами впізнаєш сусіда по партії... все, їх всіх втрачено. Та й ти для них, як людина – яка лише колись була. Університет. Вже всі дорослими приходять. Нові знайомства, друзі... здається – ось воно, ну ось з цими вже на все життя. Будемо разом

колись подорожувати, з дітьми... і тут знову – закінчили. І навіть швидше, і року не треба. Поздоровлення з днем народження – все. Знову – втрати. Назавжди. Як і не було їх всіх. А ти йдеш далі. А робота що? Ну от знала Альвіна їх всіх, характер кожного, звички... дехто став близьким, хто просто – хорошим знайомим. Але яка різниця, все одно – всіх втратить. Не сум це був, а просто констатація фактів. Не намагалася навіть запам'ятати всіх, наговоритися... А навіщо? Зайве це.

Обід. Альвіна пригощала колег – тортом. Вирішила – все ж потрібно. Розуміла – всім байдуже. Але хотілося в першу чергу для себе.

Дарислава з колегою – ароматний час з тістечками...

- А ви як? Не плануєте там щось інше спробувати?
 - не витримала Дарислава, все ж хотілося отримати хоча б якусь відповідь і від неї...
- Хах, та а навіщо мені... якщо б і мала бажання... знаєш, вже не хочеться змінювати. Хоча не така я вже й стара, але ото той запал, от як у тебе – молодий – позаду, як не крути. А вже зараз – намагатися реалізувати давні мрії... це не можливо, я просто вже не відчуваю такої потреби, з роками воно просто все перетерпілося, забулося... і зараз просто працюєш і все.
- Ага, знаю... типу театр, ролі там... чула щось подібне.
- В сенсі театр?
- Та то таке, не важливо. Ну я от бачу, ви собі обновочок взяли, значить і на цій роботі вам вистачає заробітку, – посміхаючись кинула Дарислава.
- Хах, та звісно, не можу жалітися. Я взагалі не вибаглива. А що мені потрібно? От це взуття взагалі взяла в подружки, за дешево. Майже нове.

Її сестра при грошиках, то для неї не проблема – просто віддати...

- Та ну то так, розумію, – відповіла Дарислава, і її аж в жар кинуло.

В голові засіло – «взуття взагалі взяла в подруги, за дешево». Дарислава розуміла – що це – або нове запитання, на яке відповіді не знайти... або можливо щось цікавіше. З цією думкою – робочий день закінчився, швидше чим думала про це. Напевно дійсно – вибір правильний. І не важливо, що буде далі... але коли ти стільки думаєш про щось інше – то це явний знак – тут, на цій роботі немає нічого цінного, все звичайне, буденне. Треба рухатися вперед.

Обидві попрощалися з колегами. Вийшли. І так стало – і не пустота, але щось подібне. Просто спокійно... Видихнули.

Зустрілися вже на виході з торгового центру. Дарислава не могла більше терпіти, хотілося якомога швидше – доповісти свою теорію.

- Ну як там Аль, не ридала?
- Хах, ти ж знаєш мене... нічого особливого, торта наїлися та і все.
- Ну мені дешевше вийшло. Добре, то таке, фіг з ним. Слухай, тут така думка прийшла...
- Щодо наших історій?
- Ага. Дивись, люди купують одяг – не тільки новий, так?
- Ну блін так, не відкриття звісно, але піде. Що далі?
- Подумай! І та, й інша – залишили одяг, так? І ми ще дивувалися – от у нас, у коробках, – зимового одягу не було – наче логічно. Але й тут, в другому випадку теж...

- Нуль. Нічого не розумію. Одяг був досить таки новим, якщо ти про те, чи то був їх повсякденний...
- Ні! Не в тому суть. А звідки ми знаємо, що той одяг, який лежить у нас, або той який був у кумів Антона – то весь?
- Типу могли... слухай, а точно... адже кума Антона, ця баришня напевно копійку не упустить... але чому ж сказала за футболки, носки там?
- Ну подумай, продавати носки, ношені футболки – пару гривень. Ні, не то. А от шубку, світерки там нормальні – це вже інша справа.
- Угу... тобто цілком можливо, що і в першому, нашому, випадку, і в другому – речей було більше – просто залишили те, що не зуміли, так би мовити реалізувати...
- Хоча... а чому телефон у нас лежить?
- Ну можливо у нас, цей Сергій Михайлович просто до цього не додумався... у нас то й зимового одягу не було – цілком логічно. Тоді ще прохолодно було... А от у випадку з кумами Антона – тут інша справа.
- Впевнена, що слід хоча б спробувати дізнатися... будь-які додаткові речі, які були залишені – можуть допомогти. Хоча б знати їх, що були за речі, я вже не говорю побачити їх, це навряд чи можливо вже...

Прийшли. Вдома. Кожна по своєму – але відчували неймовірну легкість. Гордість. Змогли. Вирішили – і зробили це.

Дарислава, протягом минулого року часто ловила себе на думці, що – страшно це... ось так втягнутися, звикнути. Зарплатню платять, робота не пильна... І так день за днем, тиждень за тижнем... а потім незчуєшся як рахунок

на роки піде. І найбільше лякало те, що от так – прокинешся – а тобі вже далеко за тридцять... і що? Змінити то можна і в сімдесят, будь-коли. Але ж і минуле не повернути. Часто думала про це. І от він – цей вечір. Вечір який знаменував, що вона зуміла збагнути це – майже відразу. Раділа. І зовсім не думала про історію в яку в'язалися – адже результату хотілося, була максималісткою... але чомусь в цей момент, просто насолоджувалася процесом. Робить це – і добре.

Альвіна також не переймалася надто результатом. І це не прояв – байдужості. Просто задача для неї – це з'ясувати – її воно чи ні. Ось це все. Зможе цьому присвятити наступні роки свого життя чи ні... Відразу відповісти було складно. Завжди – існує багато деталей, умов... і як би не подобалось заняття, робота – є умови, в яких слід працювати, жити. І ці умови – це на перший погляд деталі, нюанси, які можна перетерпіти, не звертати на них увагу... вбачати лише позитив від того, що займаєшся улюбленою справою. Але жодної миті з життя не викинеш, не зітреш... потрібно все проживати. І якщо ці деталі – нестерпні, то тяжко постійно існувати знаючи або бачачи їх. Були колишні знайомі – з університету. Мрія – поліцейський. Хороша, достойна і славна професія. Як і всі. Перед професійним поліцейським – стоять важливі і благородні цілі... І от ці знайомі – часто говорили про це, про їх бажання, тягу до всього цього... І от стали. Мрія збулась. Але в силу обставин – інші люди нівелювали цю благородність і порядність. І щоб працювати тепер там – потрібно обирати – терпіти все життя чи все ж поглянути на ситуацію тверезо. Прикро це, звісно, признати – що твоя мрія – це лише на пів видумана історія, казка... те, про що ти ще в дитинстві, в студентські роки мріяв – просто не існує. Немає. Зовсім. Важко це. Але потрібно завжди рухатися вперед. Альвіна не могла збагнути – чи в неї – та ж історія? Адже вся ця романтика... розслідування... це саме воно, те чого так хотілося. Але ж інші... інші люди також там

працюватимуть, всі інші деталі організації та безглузвих правових норм... чи варто терпіти все це, заради того, щоб просто жити мрією?

Думки про одяг, інші речі, які могли бути в кожній з квартир... не давали в повній мірі насолодитися моментом. Проте – не могли вирішити – що робити з цим? Не раз обговорювали – що може все ж слід йти до Ігоря Олеговича – того самого знайомого слідчого – і все по полицкам йому... Розсміється в обличчя – ну і нехай, але ж може й пораду яку дасть, чи й сам візьметься за справу... Все ж їм – набагато легше дізнатися певні деталі. Але ні – намагалися при кореню рубати подібні думки – знали, як там працюють люди... і навіть якщо він – захоче, зацікавиться і повірить їм... то всі інші... Їм тупо байдуже. Не раз дівчата стикалися за час практики – з цією байдужістю. Страшна штука. Адже коли людина байдуже ставиться до чого не будь, загалом, то напевно – окей, буває... але коли це те, на що сама людина підписалася, більше того, коли інші люди – з довірою ставляться до цього – а там суцільна байдужість... Хоча яка там вже довіра? Звідки ж вона візьметься? А тим більше, звичайні люди не можуть бачити всього з середини – де ситуація в рази гірша, нажаль. І ті поодинокі Ігорі Олеговичі, які працюють там – фізично не можуть на все впливати й змінювати. Тому йти туди – не було бажання... Вирішили пізніше, коли зможуть знайти хоча б декілька відповідей або більш чітко сформулювати питання.

Вже близько опівночі – ідея. Чому саме в цей час вони приходять? Типу початок доби? Може й так, пояснити не можливо. Але траплялося часто. І не дарма подібна ідея прийшла саме Альвіні. Вона більш прямолінійна, з чітким і однозначним ставленням до речей...

- Дарись, а ти спілкуєшся з твоєю подругою, не пам'ятаю як її звати – ота що балакуча така, як її?

- А, хах, Карінка. Та ну так, буває раз в місяць попереписуємся і все. Вона ще ж навчається...
- Так, вона. Та просто тут є одна ідейка... і чомусь відразу я про неї згадала. До того ж вона наче приземлена, адекватна.
- Що ще за ідейка? Щодо чого?
- Та все ж про одяг той думаю...
- Угу, і що?
- Дивись, щодо нашого цього – Сергія Михайловича – стверджувати однозначно, що він щось продав із речей – важко. І телефон на місці... одяг... ну хто знає, може щось і зникло, але це вже точно складніше виявити. А от куми Антона – тут сто відсотків – торгували. Так, як мінімум телефоном – але це точно факт.
- Ну без питань, погоджують... хоча пам'ятаєш, ми якось говорили – компи або ноутбуки – майже гарантовано мали бути в цих дівчат, а не було... також питання.
- Ну це так, але як ти це дізнаєшся... поки, що сказати складно про це все... хоча моя ідея і тут нам може допомогти.
- Ну давай, уже кажи!
- Та сама ж збиваєш мене! Слухай, ми можемо просто взяти, і тупо зателефонувати тій самій кумі Антона...
- Сенс?
- От тут допоможе Карінка, вона заговорити вміє. Телефонує вона – і просто запитує: «А ви ще зимову куртку продаєте?».
- А звідки знати, що була та куртка, і що взагалі давали оголошення, а не от так як нам телефон впарили... хоча стоп, було ж оголошення, так?
- Так, саме так! Антон же сам говорив, що вже було... І навіть якщо скаже ви типу помилилися, я нічого не продавала там... то і нехай. Але якщо

щось і було – може без зайвої думки сказати щось цікаве...

Ранок. Відразу – дзвінок подрузі. Розбудили – але переконали – для діла. Карінка – була легкою на підйом. Потрібно, просять – без проблем. Мало таких людей. Щоб от так – без корисно, без зайвих запитань.

Домовилися вже сьогодні зустрітися. Не можна було тягнути з цим питанням. Адже й так пройшло вже чимало часу.

Головне питання було – як саме спілкуватися. Звідки взяли телефон? З чого взагалі взяли – що вона – щось продає? Складно було пояснити це. Але Альвіна – переконувала – що не важливо. Телефонуюмо – запитує Карінка – відповідь. Не суть яка – головне отримати цю відповідь.

Потрібно було зустрітися у більш менш тихому місці. Домовилися біля гуртожитку. Там Карінка жила. Хоча й заняття вже закінчилися. Але підробіток мала... Залишалася на літо в місті.

Одинадцята ранку. Лавка. Вже біля гуртожитку. Альвіна мешкала в гуртожитку – досить таки довго. Не переймалася – умовами, сусідами... всіма цими деталями та моментами. Проте – з часом – набридло. Хотілося рухатися вперед – а там це не можливо. Там постійний круговорот – нові персони – старі проблеми. Заважає.

Дарислава – жодного дня не прожила в гуртожитку. Не жаліла. Абсолютно. Знала як там все влаштовано. Не для неї були ці умови – саме соціальні. Гучні компанії – не те щоб дратували, чи заважали – ні. Просто не могла тривалий час перебувати в тісному контакті з такою кількістю людей... не витримувала. Одне діло – зустрітися в універсі, пару годинок – і все. А от постійно в такому середовищі... не для неї.

Проте гуртожиток – це особлива екосистема. Часом – здавалося, що саме гуртожиток навчає більшого, чим та

будівля, заради якої люди й засіялися в цей таки... гуртожиток. Звісно, навчитися тут можна було – полярно різних речей. Але – в кожного своя голова. І ця істинна – буде актуальна завжди. Всі оці загальні фрази: «Вплив, навіювання...», людина може бути лише більш схильною до цього, але все ж рішення приймає самостійно. А побут? Як же тут влаштовано його то? Це дійсно крута штука – повна взаємовиручка... взаєморозуміння. Персонажів – особливо цікавих – сила силенна. Але не зрозуміло одне – як могли люди раніше мешкати в гуртожитках, коли не було інтернету і всіх інших гаджетів... не могли ж всі навчатися?

Вийшла Карінка. Була з тих, хто і навчався – але раціонально, без фанатизму, так би мовити. Як і будь-яка інша розумна людина – розуміла цінність процесу відвідувань всіх занять, особливо лекцій... Хоча намагалася не бути спонсором... сама тягла. Що краще, що гірше – головне – здала. Прикро що й забула після цього – але з огляду на якість забутого матеріалу – то й на краще.

Перекинулись фразами. Сказали – що потрібно для діла. Вона знала – які діла цікавлять цих двох, тому навіть не намагалася уточнювати. Спокійно – взяла, набрала номер – гудки. Розмова була не надто довгою – на гучному виклику. Дарислава та Альвіна намагалися відразу аналізувати всі відповіді. Але вже після першої – стало зрозуміло – все таки є щось в них, є те саме – що так часто можна спостерігати в серіалах... Жіночка відповіла – абсолютно без зайвих запитань – і не зрозуміло, чи то дійсно робила такі оголошення чи хто знає... «Ні, не куртка – а пальтишко було... немає вже. Може вам футболочки треба – ношені?». Більше нічого не потрібно було – попрощалися. Подякували Карінці. Допомогла.

- Значить праві були...
- Так, це радує, хоча й не дає головних відповідей,
– кинула Дарислава.

- Але я вже майже на сто відсотків впевнена – або вона поспішала – і тупо кинула багато речей, або...
- Так, залишити скільки речей – це вже питання. Але той факт, що самі з'їхали... ось цьому я не можу знайти пояснень...
- Угу... важкувато. Слухай, потрібно на тижні все ж спробувати щось вивідати по тій адресі.
- Ти про пропуск, цієї Вікторії?
- Ага, він самий.

Ранок неділі. Вирішили за останні дні – виспатися. Плани на наступний тиждень – були. Правильні вони чи ні... важко було відповісти. За останні дні – змогли отримати хоча б деяку інформацію, яка втішала їх. З одного боку – в певній мірі, підтверджувала те, що все ж ці дві персони не просто з'їхали з квартири, з іншого – породжувала інші питання, більш складніші... Чи є шанс відповісти на них? Намагалися відкидати думки – про те, що займаються маячнею, що все це надумана історія, яка не має належного обґрунтування... – як часто люблять виражатися у будівлі, де працює Ігор Олегович.

Прокинувшись раніше, Дарислава – не снідавши – до записника. Забула. Треба було ще вчора доповнити свої записи. Допомогало це їй. Мала добру пам'ять, але тільки дивлячись на власноруч записані слова, фрази – могла їх більш якісно обдумувати, оцінюючи ймовірність. Ця звичка – ще з дитинства. Щось задумала, чогось захотілося – відразу записати. А потім – сидиш і думаєш – а як? А де? Це були хаотично записані слова та словосполучення – інколи зрозумілі тільки їй фрази. Це не щоденник. Це звичайні думки людини. Але в неї їх були стільки – кожного дня, тижня – щось нове і нове. Звісно, могла вразі чого – згадати – але то вже не те... от коли тільки думка в голову – свіжа – слід відразу її записати – коротко, простими словами. Тільки

в цьому разі – була впевнена, що будь-коли зможе прочитати – і відчувти ті, першочергові емоції та думки.

Щодо історії – писала – в середині записника. Відкрила – там вже були записи: «дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного...». Продовжила тим, що дізналися – психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути...

Сиділа і вдивлялася в записи. Особливо – хвилював останній – які ще могли бути речі? Як їх можна знайти, теоретично? У цієї баришні – куми Антона – теоретично могли залишитися контакти покупців... але як ми це пояснимо? Хто ми взагалі? Корочки немає, повноважень відповідно – теж... Розуміла все більше – що все ж набагато краще, коли ти маєш ці підстави, посвідчення... руки розв'язані... а тут... Але ж там і вся та бюрократія... непотрібні папери. Парадокс – без всього того – тяжко, без офіційності так званої, а з нею – байдуже. Бо ти більшу частину часу – витрачаєш на всілякі нісенітниці... Не могла і тут знайти відповіді.

- Ну що там? Щось придумала? – дещо насміхаючись кинула Альвіна, ледве відкривши очі.
- Та ні, то я так – записала дещо і все... Слухай, Аль, а от багато ти знаєш людей які обходяться без ноута там чи звичайного комп'ютера?
- Ааа, ти все про це думаєш... знаєш, ну по крайній мірі декількох знаю – моя бабуся і тато – і не заглядають.

- Хах, ну це аргумент. Думаєш цій Ользі було за вісімдесят?
- Ну може, хах. Потрібно перевірити будинки пристарілих, може туди обидві з'їхали?
- Хах, нормальна версія! Ну а все ж, що думаєш?
- Не знаю, важко... дуже важко сказати. Дивись – з одного боку – якщо самі з'їхали, все нормально і ми просто дарма розвели все це – то чому залишати – телефони, шуби... і брати, приміром – ноут, це не нормально. А з іншого – якщо все ж не самі з'їхали – примушували там чи ще щось – то чому залишили саме ці всі речі, а той же ноут взяли?
- Ну могли і ноут впарить куми Антона.
- Та могли, звісно, хоча нічого не говорили... я б не сказала, що ця баришня щось приховувала... проста вона, на вигляд.
- Ну а в нашому випадку – припустимо ноут Сергій Михайлович забрав, продав – не важливо – чому телефон на місці? Що заважало здихатись його, хоча б на запчастини, приміром, а?
- Та не знаю я... не знаю.

Залишок неділі провели спокійно. Вирішували – як вести себе з роботодавцем – Вікторії. Що сказати їм? Як представитися? Мало значення – адже хотілось отримати якомога більше інформації, якої так бракувало...

Їхали маршрутною. Особливий транспорт. З одного боку – покликаний полегшити життя – а з іншого... І знову ж таки – ідея – чудова. Але люди... люди й тут все псують. Своїм відношенням, своєю поведінкою. Іноді, здається, що їм – який не придумай вид транспорту – буде поганий. Альвіна не раз думала про це – ну от в чому проблема? І все частіше ловила себе на думці – що вся проблема в тісноті. Чому люди такі агресивні? Чому яскраво проявляють

свою ненависть, не людяність... Це не маршрутка погана, і люди також – не погані. Їм просто затісно, тут, в місті. Природа людська напевно така, що завжди хочуть бути правими, кращими... а коли ти живеш у багатоповерхівці, ходиш до надзвичайно людних супермаркетів, тут ще й маршрутки – забиті... от воно і виливається...

Дарислава й інді стиль в музиці – це ідеальне поєднання. Закохалася у нього – з першої пісні. Почула випадково, у авто якомусь звучала... і декілька днів не могла знайти – назву, а головне – виконавців. І коли настала та мить – все, назавжди. Інді-рок, інді-фолк, інді-поп... подобалось. Музика для неї – це те, що заставляло її жити... змушувало, тягло за рукав, а іноді й давало гарних копняків, після яких – бігла вперед. Одна із найцінніших речей – навушники. Полюбляла вакуумні – щоб раз – плей – і все – і один на один. Без зайвих звуків. Гурти слухала різні – з різних країн, і рідною мовою, й іноземними. Все круто, все заходило... бо така суть музики, така її природа. Слухаючи – Дарислава могла – бути в літаку, їхати дорогою шістдесят шість, відчувати те, як здійснилися її мрії, бажання, бачити щасливих близьких, друзів... більше того, різні треки – різні думки. Переважна більшість пісень – мали для неї своє, особисте враження, асоціацію... починає грати – і відразу перед очима те, про що думала, коли в перший раз її почула, або те, що відчувала – коли ця ж пісня гнала її тими самим копняками... кохала музику.

- Нам потрібно он за той будинок зайти, як я розумію..., – кинула Дарислава.
- Головне діяти по плану, і переконливо...
- Хах, не знаю... це вже як піде. Вмію я імпровізувати...
- Ох, та знаю я, тому і говорю, щоб тебе не понесло куди не треба. Все одно, вони й самі я думаю не надто обізнані...
- Подивимось. Так, ось тут переходимо дорогу.

- О, і тут воно... скільки їх вже понавідкривали, а?
- Значить у людей є за що їздити, подорожувати... сама б що не хотіла десь дреминути, і не лазити оце не зрозуміло де?
- Та завжди тільки за, але ж тисячу причин. І навіть не гроші на першому місці. Просто подорож – це завжди – каламбур, туди не вспіваєш, там щось загубив... це не рутинне життя. І з одного боку – хочеться щось побачити, а з іншого – все ось це напругає...
- Ага, лінь отримувати насолоду... Хах. Хоча так, погоджусь, що можна навіть і бюджетну подорож влаштувати, діло дійсно не в грошах. Просто себе заставити тяжко... не просто валятися, спати... а продумати все, зібратися, поїхати...
- Угу, а люди є – пів життя їздять. Щасливі. Зуміли переступити бар'єр – звикли і все.
- Чудова звичка, що скажеш.

Номер двохповерхової офісної будівлі – аналогічний тому, що на пропуску. Центральний вхід – з внутрішнього двору. Ряд запаркованих елітних авто. Невеликий магазинчик – сусідні двері, – чай, кава... вигідне місце.

На пропуску не було номеру офісу, посади... заламінований папірець. Зайшли. Пустий коридорчик і п'ять дверей. Сходи наверх. Були окремі офіси – ось вони – успішні компанії з інсти... тут тобі і продаж дитячих речей, тут тобі і тренінг-груп консалтинг... назвуть же. А люди ведуться... у нас офіс у центрі міста...

Потрібної назви не знайшли. Чоловік зайшов у вхідні двері. За п'ятдесят. У шведці білій, брюках. Поцікавився – відповіли – яку фірму шукають – запропонував піднятися нагору, там офіс.

- Так а що вам потрібно, покликати когось?

- Та от просто... пропуск знайшли, може людина загубила.
- Ану, дай.
- Тримайте, – Вікторія Ярмакова, на неї пропуск.
- Вікторія... та є й зараз у нас Вікторія, а от чи Ярмакова... це вже я не знаю. А ви деś тут працюєте?
- Та ні, ні. Ми просто тут живемо неподалеку, от йшли на навчання... ну і знайшли. А знаємо, що тут офіси знаходяться, от і зайшли.
- Не часто люди такі совісні, не часто... молодь зараз егоїстична.
- Егоїстична? – кинула Дарисава.
- Так! Хвилює тільки власна вигода і добробут... а раніше ні...
- А що раніше? Скажете краще, коли ти живеш, працюєш... і все заради когось чи чогось... так же раніше було, а?
- Ну так, за родіну там... і за все інше...
- Ага, ото ж бо й воно. А власне життя? Це не егоїзм, це здоровий глузд. – відповіла Альвіна.
- Може й так... я ж не сперечаюсь. Тим паче, от такі як ви – вже точно не егоїстичні персони... і от дивлюся, як зараз розвивається все, як молодь себе поводить, так і дійсно – може так і треба – наполегливо, сміливо...
- Звичайно! Тільки так і треба, бо інакше – абсурд.
- Знаєте, ось зайдіть в ці перші двері – це Оксана Андріївна – займається кадрами, видає всі ці пропуски...
- Дякуємо!

Чоловік сів за свій невеликий столик, який розмістився відразу біля входу на другий поверх, біля вікна. Звичайний офісний стілець, журнал на письмовому столі,

декілька газет. Приємний запах по всьому коридорі – робив атмосферу. П'ять дверей. Постукали і зайшли у першу.

- Добрий день! – відразу вигукнула жіночка.
- Добрий!
- Що ви хотіли?
- Та ми ось тут знайшли пропуск, неподалік... здається, що працівника вашої фірми... ось гляньте, будь-ласка, – промовила Альвіна даючи пропуск жінці.
- Вікторія Ярмакова... так, знаю таку. Але вже не працює у нас, але дякую!
- А давно не працює? Просто пропуск наче новий прям, і от тут неподалік лежав... – відразу кинула Дарислава.
- Та я точно й не пам'ятаю... місяць точно її вже не має. Звільнилася за власним бажанням, працювала бухгалтером у нас.
- Зрозуміло... а у вас тут і вакансії може є які?
- Та можливо найближчим часом будемо шукати менеджера по продажам! Ви візьміть ось, будь-ласка, мою візитку, може знадобиться.
- Дякую. – взявши, відповіла Дарислава.
- О, а це що у вас таке цікаве? – кинула Альвіна.
- Хах, це різні календарики там, наклейки... фірмові для працівників та тих, хто приходить на співбесіди.
- Дуже прикольні! Я візьму ось ці? Тут декілька наклейок...
- Так, без проблем. Там, бачте – це для бухгалтера – калькулятор, долар...
- Ага, креативненько. Добре, дякуємо.
- Всього найкращого, будемо раді бачити.

Неочікуваний подарунок – в сумочку. Вийшли. Чоловік читав. Тихо, без емоцій у відповідь попрощався. Спустилися, вийшли на вулицю. Згадали, що по дорозі сюди

– бачили чудову лавку. Направились до неї. По дорозі – в сусідньому магазинчику взяли по морозиву.

Особливо цінного нічого не дізналися. Факт того, що звільнилася – практично був очевидним. І він вчергове і всупереч всім думкам – підтверджував – що людина просто, добровільно з'їхала, перед тим – звільнилася. Цілком нормальна річ. І це дуже дратувало... Обмінювалися фразами – майже без будь-якого сенсу... Намагалися знайти хоч щось... Проте, вагомий аргумент – телефон. З голови не виходило – не могли просто взяти і залишити справний телефон, інші цінні речі... щось їх змусило, чи хтось...

На скільки вони були емоційними, привітними чи закритими персонами, ці Ольга, Вікторія...? Опираючись на ту інформацію, яку мали – відповісти на ці питання було не можливо... Але б знати це... допомогло б. Однозначно. Чи були вони довірливими, наївними...? Все це могло мати значення, і дівчата розуміли це.

Довкола рухалося все, бурлило. Понеділок, початок чергового рутинного тижня. Всім знову потрібно йти туди, куди не хочеться. Робити те, від чого верне... Але ж це нормально, це ж правильно, так? Бути як всі...

Майже доїли своє морозиво... Раптом – однокурсниця. Ділова, поспішає... Сама зупинилася. Потрібно. А для чого? Ну а як же, щоб запитали, як вона, де працює, як справи... Дехто жити без цього не може, працює живе заради цього – щоб почути оцінку.

- О, привіт дівчата!
- Привіт!
- Привіт, от і зустрілись, – кинула Альвіна.
- Ага, не очікувала вас тут побачити, деś тут працюєте? – стурбовано і зацікавлено запитала дівчина.
- Ну можна й так сказати, по справам тут, – відповіла монотонно Альвіна.

- А ти як? Працюєш? – задала Дарислава те питання, яке так хотілось почути... як мед.
- Так! Тут ось, неподалік – юридична компанія. Поки, що стажування проходжу, тому багато бігаю... але вже при звичаююсь.
- Ну і як воно? Подобається?
- Так, звичайно. Круто! Солідна компанія, самих тільки адвокатів у штаті – сім чоловік!
- Ого! Ну це дійсно – статус, – підіграла Альвіна.
- Угу, клієнтів багато. Ну взагалі цікаво дуже. І зарплатня непогана, навіть як для стажиста. Якщо буду віддаватися роботі – то обіцяють підвищувати раз у квартал! Думаю як для нашого міста – чудові умови.
- Звісно, класно. Головне, щоб подобалося. Щось за наших ще чула? Хто де там? – продовжувала Дарислава.
- Та ні, часу зараз немає. Закрутило вже, затягло...
- Та й то таке...
- А ви той... у нас там є вакансії ще для стажистів, не хочете спробувати? Як я й кажу – умови прийнятні... буквально місяць безкоштовно попрацювати і якщо нормально все буде – то візьмуть в штат.
- Та поки що ні, дякуємо...
- Та чому? Класні умови. Це вам не поліція чи ще щось... тут і соціальний пакет чудовий, офіс класнючий. Подумайте. Будете як люди працювати, хах.
- Хах, може й так, може й так... але що ж робити якщо не хочеться так, ну от просто в офісі?
- Ну просто забити. А як ще? Хочеться мати кошти на подорожі, телефончики круті – потрібно чимось жертвувати, так думаю, – відповіла дівчина.

- Але ж це жертвувати більшою частиною свого життя – чи не надто великі жертви, як для нового телефону? – відразу без роздумів запитала Дарислава.
- Думаю ні, таке зараз життя, потрібно дивитись на тренди, бути як усі нормальні люди...
- Хто знає, насправді, як воно потрібно... – додала Альвіна.

Кожна із сторін розмови – намагалися відверту уколоти протилежну... свої аргументи, свої думки... Вчасно зупинилися. Альвіна рішуче сказала – потрібно бігти, поспішаємо. Привітно і ввічливо попрощалися. Дівчина-однокурсниця – залишилася при своєму. Там уже зацементована позиція. Безумовно – поганого нічого немає. Молодець. Головне – щоб слова – збігалися з її думками і особистими поглядами. Щоб сама з собою була чесною. А то час швидко пролетить... На тому Дарислава й Альвіна й зійшлися. Повільно пішли до зупинки.

Альвіна давно вже мала теорію – сьогодні практично кожен є у соціальних мережах, якщо говорити про молодих. Це майже беззаперечний факт. Затягнуло всіх. Причини, звісно, різні. Дехто – щиро бажає спілкуватися з близькими, друзями, знайомими – такий собі спосіб спілкування. Дехто – вбачає в цьому – місце, де можна і потрібно самопіаритись, демонструвати своє життя, в усіх барвах... чи є щось в цьому поганого? Ні, абсолютно. Хочеш – дивишся, не хочеш – не дивишся. Все просто. Це якщо дійсно в тебе позиція адекватна. Але якщо просто заздрісно – то це вже інша справа. Тут тоді проблема не в соціальній мережі. Є й третій різновид юзерів – тим, кому просто цікаво – як воно? Що там пишуть інші, які фото, новини почитати... багато причин. Їм не цікаво реальне життя інших, їм байдуже на те, що всі там викладають, чим хизуються. Спілкування – також не їх стихія. Зазвичай – це замкнуті у собі люди. Які і

в реальному житті майже не мають близьких друзів, рідко спілкуються, а то й взагалі – рідко виходять зі свого помешкання. Погано чи це? Ні, абсолютно. Головне – щоб людині було зручно, щоб вона почувалася щасливою. Якщо її характер такий, що по іншому вона не може, і саме так їй добре – то чому б і ні. Головне – в наслідок того, що існує саме така, а може й більш ширша класифікація користувачів соціальних мереж – упевненість у тому, що там – практично всі зареєстровані – тільки зростає.

Соціальні мережі – місце, де легко бути інкогніто. Де легко – можна сховатися за видуманими фактами... але ж також – дуже легко – видати себе, не помітивши навіть цього. Спочатку – людина обережно лише переглядає профілі, записи, фото інших... але часто – профілі закриті – потрібно додавати друга, щоб побачити, спільні групи – також закриті бувають – і тут потрібно вступити... а тут вже й не помітили, як щось вподобали, прокоментували... Затягує, однозначно. І тільки ті, хто може бути стриманим, має вміння себе контролювати – можуть більше часу залишатися не поміченими... але лише більше часу, а не завжди.

Прийшовши додому – Дарислава намагалася той факт, що дівчина звільнилася самостійно, напевно – добровільно, хоча сумніви були – зв'язати з іншою інформацією, яку вже мали, знали... Але яким чином це зробити? Всі факти – були різноплановими. Співставляти їх – складно. Адже в будь-якому разі – не давали вони певної картини подій... лише здогади, лише припущення. Хотілося більше чіткості та впевненості.

Альвіна – відразу – в соціальні мережі. Проблема. Вже скільки їх, що з якої почати? Вікторія Ярмакова – хоча б знала, кого шукати. Але – псевдоніми, нікнейми... шанси були, але... Переглядала, вводила в пошук – результати – були, але – або місто не те, або по фото і життєпису – відразу розуміла – не вона. Одна, друга... вбила в пошук в

третій соцмережі – вказала місто. Є. Відразу дві. Одна – жінка за сорок, пости – за минулі дні, фото дитини... стовідсотково не вона. Відкрила профіль іншої – на аватарці – прекрасні краєвиди – ріка, ліс... жодної особистої фотографії. Останній запис – близько п'яти місяців тому. А їх взагалі було – за три роки – всього п'ять. Загальні, нічим не примітні. Репост – привітань зі святами, фото тварин, новини про проведення концерту... і коментар під цим репостом: «Було круто! Просто незабутньо!!!». Відповіді цій дівчині, яка його залишила – не було, але вподобайка залишена – Вікторією.

- Дарись, глянь – ось профіль. Ім'я та прізвище – співпадають, наше місто... фоток немає...
- Ану! Впевнена, що вона?
- Ну не впевнена, але я вже чимало переглянула, і це перший профіль, де більш менш – може бути.
- Він же майже пустий...
- Так, немає жодної інформації, ні де навчалася, ні коли родилася, нічого. От лише декілька записів на стінці... репости, в основному. І коментар.
- Що написали, де?
- Ось. Як я розумію, це знайома її. Бо вподобаний коментар, і плюс – зміст типу було все круто – бла бла бла – впевнена, що вони разом туди ходили, на цей концерт. Спочатку – був репост – щоб не забути, а потім сходили...
- Репост був зроблений на майже три тижні раніше чим залишений коментар... і було це півтора роки тому... давненько.
- Ну хоча б щось. Я глянула на профіль, цієї дівчини, що залишила комент, профіль активний, заповнений. Їй двадцять чотири, тому може бути, що й Вікторії – десь також так. Буквально вчора залишала записи у себе на стіні...
- Ану відкрий! Гляну.

- Більше того – у неї зазначено, що два роки тому – закінчила університет. Здогадайся – за якою спеціальністю?
- Зараз я й сама гляну, за якою...
- Та що там дивитися – «Облік і аудит»!
- Бухгалтер!
- Точно, як і наша Вікторія.
- Однокурсниці значить, ось це вже круто. А ми лазимо десь... тут ось, все під носом!
- Ну ми б не дізналися про те, що Вікторія бухгалтер, тому не дарма лазили, хах.
- Пропоную відразу їй написати – щось типу – Вікторія не відповідає, ви не підсмажите її номер, або інший засіб зв'язку...
- І як ми пояснимо – навіщо вона нам? Робота?
- Та можна й робота... скажемо, типу ось тут вона працювала, вкажемо оту кантору де були сьогодні – щоб було правдоподібно...
- Ну да, бо можливо вони тісно спілкуються...
- Угу. Ну і скажемо, що от зацікавлені у тому, щоб запросити її на роботу, але нам дали тільки її прізвище, ім'я... і не можемо зв'язатися з нею...
- Думаю прокатить, спробуємо.

Відкрили приватні повідомлення – написали текст. Не багато, по простому... головне завдання – щоб відповіла. Щоб дала більше інформації. Дуже хотілось... і почали чекати. Альвіна гуглила ім'я, прізвище... нічого. Але не пройшло і тридцять хвилин – повідомлення.

«Доброго, так, звісно знаю її! Дуже прикро, що не відповідає... але ми з нею не надто часто спілкуємось, протягом останнього року... в мене також робота, особисте життя. Є телефон – але я от набрала на нього – по за зоною досяжності... може й змінила. Ми спілкуємося саме тут, але – не часто. А так вона класна, я думаю – вам обов'язково підійде – як спеціаліст! Університет закінчила з червоним

дипломом, працює, десь з другого курсу – по спеціальності. Розуміється на своїй справі. Вона дуже старанно ставиться до роботи, все виконує на відмінно. Повірте, по універу я її знаю добре! Хороша людина. Я думаю, що відповідь – згодом, зачекайте! Сподіваюсь, що допомогла Вам, всього найкращого».

Зрозуміло, що продовжувати спілкуватися дівчина не хотіла – відразу попрощалася. Але й потреби не було – вона й так чимало написала. Подякували, попрощалися навзаєм, смайли...

- Значить – відмінниця і просто хороша дівчина, – кинула Альвіна.
- Ага... не схоже на легковажну дівчину. І бачиш – працювала то вже скільки – якщо з другого курсу...
- Ну думаю десь років п'ять, шість... приблизно.
- Угу, не мало. Тобто я думаю і досвід там, і навики.
- Може все просто – запропонували кращу роботу, не в нашому місті?
- Ага, і вона так зраділа, що вирішила не забирати телефон, одяг, інші речі... тупо якось.
- Ну як на мене, то очевидно, що непросто це так... працююча дівчина, молода, як ми дізналися. Була робота, квартиру знімала непогану... і пропала, чи поїхала... мені дивно, хоч ти що хочеш!
- Та ну я теж погоджуюсь... Далі то що робити...
- Зараз давай знаєш що – глянемо на її друзів тут. Може щось цікаве буде... Родичів би знайти. Думаю повинні бути. Прізвище ми знаємо...

Хвилин десять – і от, серед всіх друзів – близько п'ятдесяти – лише один профіль з аналогічним прізвищем. Хто це? Чоловік? Чи прямий родич? Зайшли на його сторінку – записів на стіні не надто багато, останній – майже місяць тому – фото з маленьким хлопчиком, років

три, чотири... певно, що син. На вигляд – чоловікові років тридцять, може більше, але точно не менше. Дати народження не було. Одружений. В профілі – лише десяток фотографій, переважно з дитиною, або сам. Місце проживання – містечко, кілометрів сімдесят звідси... Вирішили – потрібно діяти за проведеною схемою. Та ж сама причина – стосовно роботи. Те ж саме запитання.

- Доброго дня, вибачте, що турбую, мені потрібно зв'язатися з Вікторією Ярмаковою – я рекрутер і в мене є вакансія для Вікторії – на посаду бухгалтера. Але вона, нажаль, не відповідає на повідомлення – а мені терміново! Прізвища у вас ідентичні, тому я вирішили, що Ви – родич, і можете допомогти. Буду вдячна, – написала Дарислава.
- Я не можу допомогти вам, не спілкувався з нею, вже давно, – хвилин через п'ять відповів чоловік.
- Але ж ви родич її? – продовжувала Дарислава.
- Так, це двоюрідна сестра моя.
- В такому випадку, може контакти батьків її є у вас? Просто посада чудова, і дуже хотілось з нею поспілкуватись...
- Я розумію вас. Але допомогти не можу. Матері у неї немає... а з батьком вона не жила з дитинства... тому й ми з нею так... раз в два роки можемо поговорити і все.
- Добре, вибачте, що потривожила, – відповіла Дарислава, але відповіді вже не по слідувало.

В деякі мірі – були задоволені. Продуктивний день. Чимало інформації, з якої – хоча б портрет однієї з дівчат можна було скласти. Певні важливі характеристики – мали. Далі що? Потрібно зіставляти все що в них було... і намагатися знайти те, що вони так шукали і в чому були

впевнені – прямі аргументи того, що не просто так вони з'їхали, а просто зникли.

Альвіна – аналізувала... Вікторія, молода дівчина, робота нормальна, сама працювала... по суті, батьків не було... мало спілкувалася, можливо, з ким не будь... в соціальних мережах – досить пасивно себе вела... і тут – з'їхала, звільнилася, залишила речі, телефон... Альвіна лежала на ліжку, листала профіль Вікторії, друзів...

Дарислава сиділа за столом. Регулярна процедура – записник. Потрібно записати – потім обміркувати. Тексту там все більшало. Вже було написано: «дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути...». Продовжила: ...Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з подругами, можливо також, – майже не спілкується...

Раптом – Альвіна – дуже гучно: «Опа! Знайшла, ось воно!». Дарислава – аж здригнулася. Записник закрила.

- Ти чого?! Можеш тихіше... що там? – кинула Дарислава.
- Ооо, Дарись... може знову параноя, але як на мене – це вже щось..., – на обличчі Альвіни було явне задоволення.
- Ну кажи вже, кажи...
- Переглядала я спільноти, у яких перебуває наша Вікторія. Декілька типових – там музика, новини... там учасників тисячі. Нічого особливого. Але

окрім цього – вона підписана, ну тобто є учасником групи чи то спільноти...

- Ну я зрозуміла вже, кажи по суті. Що там? Вона щось постила там?
- Та ні! В цій спільноті – буквально сто тридцять чотири учасники. Практично всі учасники – дівчата – бо назва і контент спільноти – це «Фото нашого рідного міста». Ну типу фоточки в парку, там листочки падають з дерев... ну оце все.
- Добре, добре... розумію це все!
- Так ось – головне, я листала, швидко переглядала всіх учасників – і серед них – як думаєш, хто? – вже майже стримуючи себе, щоб не луснути від задоволення запитала Альвіна.
- Ой, Аль, нууу – Ольга, та яка тут жила?
- Ні! Корсенко Сергій!
- Корсенко... і хто це...?
- Ну ти що?! Ох, пам'ять... ми ще ж фоткали, ось на цьому самому столику... а якщо я так скажу – Корсенко Сергій Михайлович, а?

Епізод 4

Осмислення того, що відгадка – що з ними – могла бути так близька, під носом у них – дратувало... Адже не рідко так буває – хочеш чогось дуже, обираєш шлях, йдеш ним... і не виходить. Як не стараєшся – не те. І так воно... аж вити хочеться, а тоді в один момент – ти розумієш, що те, чого так хотілось – було так близько, що спочатку не віриться. І майже завжди – подвійні відчуття. З одного боку – маєш радіти, ось воно, те чого бажалося – є. А з іншого – в голові – могло бути й швидше, якби раніше зрозуміло стало...

Буквально на хвилини п'ять – у кімнаті запанувала тиша. Не домовлялись... само так. Кожна намагалася просто усвідомити, чи може це бути взагалі якось пов'язано... хоча в теорії, все може бути. В ці п'ять хвилин – ніби все зупинилося. Де ж вона, та пряма відповідь? Знову її немає... Здається ось, отримали ваговий факт, повинен відразу допомогти... відкрити очі. Але знову... жодна не могла вимовити ні припущення, ні думки... в голові відразу безліч всього крутиться. А може ні? Може бажання знайти відповідь – починає переважати, і починають бачити те, чого насправді й близько не існує?

- Аль, а в цій групі... ну спільноті, скільки взагалі чоловіків, ти знаєш?
- Не багато, я ж говорила... коли переглядала, ну може десяток буде.
- Ну от ти ж пам'ятаєш його, теоретично – може бути причетним? Як гадаєш?
- Ох... складно. Просто від того часу пройшло, не мало, відносно... якби це відразу ми все розпочали, після того як заселилися... а так, я навіть не дуже пам'ятаю його риси обличчя, манеру поведінки... спішив пам'ятаю, на автобус здається...
- Ага, спішив! Це я теж пам'ятаю... Просто відразу не відповідність – навіщо залишати речі нам? Ну якщо він дійсно причетний певним чином...
- Ще б знати точно до чого він причетний...
- Хах, ну так... тут вже точно не знаємо. В будь-якому разі, причетний до того, що ось так з'їхала, кинула роботу... і це притому, що вона вся така хороша дівчинка...
- Ну це Вікторія... з нею поки, що лише в одній спільноті перебуває. Не думаю, що потрібно дуже серйозно сприймати цей факт. Ми майже нічого

не знаємо про Ольгу, і це при тому, що мешкала вона тут...

- Слухай, давай хоча б більш детальноше продивимось цю спільноту, його профіль... може ще щось буде, а то ми так відразу...

Перший пост в спільноті – більше двох років тому. Не така вже й стара... Багато публікацій просто від учасників. Різноманітні фото міста, пейзажів... Дуже багато – від однієї дівчини, на аватарці – з хорошим, сучасним, і напевно – професійним фотоапаратом. Фотограф? Яка різниця... будь-яких особливостей не було.

Але чому за два роки – лише скільки учасників... відверто не багато. Той, факт, що Сергій Михайлович був не із цього міста – спочатку насторожив. Але потім – багато інших теж з даного регіону, але не конкретно з цього міста. І що, їм всім тупо цікаві фотки міста...? Сумніви були, але чим саме їх обґрунтувати... відповідей, які б сподобались – не було.

Продивившись більше сотні публікацій у спільноті – знайшли лише чотири вподобаних саме Сергієм... Або не переймається цими вподобайками просто... або йому й не цікаво, взагалі, що тут публікують... Більше абсолютно ніяких фактів, які б свідчили про активність його в цій спільноті. Може випадково вступив в неї? Може бути? Звісно, що може. Але – ні, вже у подібний сценарій не вірилося. Так само, як і не вірилося у випадковість, збіг обставин, що саме Вікторія з іншої квартири, абсолютно іншої... зі схожою історією і в одній спільноті з ним. Тим більше, що у спільноті, де так мало людей.

- Ану давай відкрий його профіль, що там цікаво..., – кинула Альвіна.
- Зараз... глянемо. Переконана, що там нічого цікавого.
- Та ну чому, він наче й не старий.. скільки там йому? Сорок з чимось...

- Сорок два чи три... чи чотири. Ану зараз, на телефоні ж фоточки є.
- Та ти давай, відкривай уже...
- Ось... та зажди! Ось, глянь, буквально недавно виповнилося сорок чотири. Тому ще молодий можна сказати... дітей от у нього, двоє.
- Так... ну на аватарці взагалі якийсь літак чи ракета, що воно таке...
- Ракета це, я знаю! Це цього – марсіанина, як я його називаю, хах.
- Ааа, точно, хах. Марсіанин... ну те, що він точно з іншої планети, сумнівів не має... і ракети, і автомобілі... та й слова його – досить таки влучні...
- Угу... от і може й наш персонаж, Сергій Михайлович, а? Може й він такий? Ось фанат марсіанина... збирає людей...
- Хах, готувати в політ, туди, так?
- Ну типу того, хто ж його знає...
- Ну в нього, як бачиш, те ж саме, що і у Вікторії – майже жодної інформації особистої... лише вказано, що рідне місто – саме наше, а не те, де зараз живе...
- Ось тобі і вже перше пояснення, чому він може перебувати у цій спільноті... рідне місто, любить його дуже... бла бла бла...
- Думаю в такому разі, квартира точно батьківська... але йому тільки сорок чотири... померли?
- Та чому ж, може з ним живуть... все може бути.
- Друзів чимало, до речі, двісті шістдесят... популярний, хах?
- І хто серед них, ану давай глянемо!
- Та різні тут... так... на фотках багато й його віку, я б сказала... та й інші є... ні, це нічого не дасть.
- О, стривай! Ану забий в пошук по друзям – Оль...

- Ааа, точно! Зараз... ні, це точно не вона, цій на фотці... років п'ятдесят. Так... що тут у неї за профіль... ні, однозначно. Тут діти, чоловік ось. Не вона...
- А на сторінці що там у нього?
- Здається два записи, я ж дивилась... так, всього два. Якась, до речі, дивна фотка... роботи якісь...
- Не знаю, я таких не бачила, це не з фільму... це ніби намальовано, ну тобто створено власноруч...
- Сам таке робив, чи що? Ну може подобається йому ось таке, роботи, ракети...
- Ага, і тут тобі другий запис – це ось олень якийсь не зрозумілий – «Будь гордим – як вони» – прямо філософські фразочки постить...
- Ну нічого тут такого не бачу... таких... відсотків дев'яносто. Всі, блін, філософи, всі знають як жити, – «Не здавайся... йди вперед... життя – це іспит...» і таке інше.
- Хах, ну так... є такі персонажі.

Все. Більше нічого. Просто – нічого... Так, записів було мало – замкнутий, не любить спілкуватися й репостити кожного дня всяку маячню? У нього робота, напевно, двоє дітей... дивного тут немає нічого... все логічно. Це місто рідне для нього – отже в подібній спільноті – перебувати, теоретично, може. Знову ж таки, нічого кримінального... Але от те, що більшість учасників спільноти – дівчата... все ж залишало деякі сумніви.

Сорок чотири? Двоє дітей? А жінка? Та й діти ж... сто відсотків є у соціальних мережах. Прізвище ідентичне... вік... не вказаний. А хто з жінок вказує рік народження? Так! Вона! Тут чимало фоток... і ось, він. Обійняв її, на святі якомусь... І тут, і тут... Нічого незвичайного. Фото зроблені – або в домашній обстановці, або на святах якихось – людей, столи... По одягу, особливо жінки – не скажеш, що коштів дуже багато. Все стандартно.

Діти... у паспорті є записи... на даний момент – одній шістнадцять, іншій – майже тринадцять... обидві дівчинки. Звісно – знайшли. Але результат? Користь? Нуль. Все стандартно, все під лінієчку... відсутні будь-які спільні фото... Нічого.

- Знаєш, що я думаю?
- Ну?
- Треба якось з'їздити туди, до нього... якби там не було... раз ми вже робимо це, і тут ось таке... а що ще робити?
- Так, можна, – відповіла Альвіна.
- Прописка... ну адреса в нас його є, сподіваюсь він там і живе. Походимо, подивимось... може запитати у когось там, щось...
- Треба глянути, що туди ходить і коли...
- Та думаю на автовокзал їдеш і все... там будуть. Або може... наче електричка там проходить, не пам'ятаю...
- Так, отож. Слід глянути, може дешевше вийде... А взагалі, – знаєш, все може бути... ну а чому б і ні? Звичайний, тихий, не примітний...
- Та хто ж сперечається... я вже нічому не можу дивуватися, нічому...

Перерва на чай. Захотілось. Альвіна – у будь-яку пору року – тепло чи холодно – чай і крапка. Допомігав думати, приймати рішення... Як частина медитації чи щось таке... наливаєш собі, з цукром чи без і невеликими ковтками – смакуєш. А в голові – ураган. Яке рішення прийняти? Як правильно вчинити? Чи вірний вибір...? Будущо – аби з чаєм.

Дарислава залишилась – переглядала профіль – знову і знову... І раптом в голову прийшло – те, що повинно було бути першою реакцією – страх. І де ж він так довго був? В середині – похолело. Ну от хтось знає, що вони тут

роблять, чим займаються... ні, абсолютно ні... Різко підхопилась і на кухню. Паніка – зовсім ні. Напевно розуміння потенційної небезпеки – просто лякало, але разом з тим – ейфорія. Може ось воно? Зуміла? Все зрозуміла?

- Аль! Алю!
- Що?! Чого ти кричиш то так...
- Та от дивне в голову прийшло, не знаю... але коли все більше починаю думати...
- Так, про що ти зараз взагалі?
- Та все ж про те... про Сергія цього, про дівчат...
- Ну, щось цікаве? І чого такі очі, як у kota, хах?
- Хах, ох, от якщо про те, що я щойно подумала – правда – не смішно може бути...
- І про що ж?
- От просто дай відповідь мені на питання: чи хтось знає, чим ми зараз займаємось, а?
- Ну я точно нікому не розповідала... не розумію, що ти хочеш?
- Та я нічого не хочу! Ну тобто дивись – ніхто не знає, так? Ніхто!
- Угу, припустимо що так, ніхто. І що? Погано це?
- Тепер скажи мені – я добре навчалась?
- Тю, ну добре... інколи мене дратувало навіть...
- Ага. Правильно! Ти в принципі теж не погано...
- Так і що ти хоч...
- Слухай, слухай далі! А точніше – скажи ще таке – ми з тобою працювали вже працювали, ну тобто мали роботу ж, так?
- Угу.
- Ну і?
- Ну от звільнились...
- Так – і?
- Слухай, я не можу збагнути! Кажі вже... завжди як почне щось закручувати...

- Та хочу лише, щоб ти усвідомила, хах... Добре – дивись. Ми дві дівчини, добре навчалися, працювали... а тепер – ми вирішили звільнитися – самостійно. Ми перед цим – вирішили змінити квартиру – самостійно, за власним бажанням, а?
- Оу... і ніхто не знає, що ми тут робимо, чим займаємося...
- І ніхто й не дізнається!
- В сенсі?
- Ну ми в квартирі цього Сергія Михайловича, перед цим змінили квартиру, звільнилися, займаємось чимось лівим... мені дуже нагадує це самі ці дві історії... Вікторія, Ольга, Альвіна, Дарислава...
- Думаєш... ми типу вже потрапили у щось... так часу то скільки пройшло, і наче нічого... він навіть не приїжджав ні одного разу...
- Так, вірно... але й разу може вистачити... і ситуація буде ідентичною – чому залишили, куди поділись...?
- Ну так... логічно. І цілком логічно ще те, що ці дівчата – перед цим також перебиралися з інших квартир... тобто він міг знати і мати вже певну інформацію...

Дарислава сиділа на підвіконнику. У руках – кружка чаю. Погляд у далечінь... Альвіна – за столом... Перекидувались обривками фраз... варіанти, версії... Але кожну – в деякій мірі, гальмував страх... Адже в будь-який момент могло щось відбутися... й самі не знали що. Ні, це не був панічний страх. Подвійні відчуття... Додалося запитань, але шукати відповідь, під тиском будь-якого страху – складніше, однозначно...

Договір він не підписував... особисто не контактує, гроші на картку пересилають. Сам, добровільно показав

документи свої, дозволив спокійно їх фотографувати... сам сім'янин, нічим не примітний. Хоча... знали не так вже й багато.

Разом з почуттям страху, відчували й просиналось все більше почуття азарту... Подібні логічні ланцюжки, які вони собі малювали в голові – все більше й більше їх захоплювали. Ставало все цікавіше.

Не мали досвіду. Проблема. Ігор Олегович говорив – їх психологія – це щось особливе, зрозуміти її лише з логічної точки зору – неможливо. І дійсно – якщо все ж це так, і Дарислава вірно все зрозуміла... то знову ж таки... чому... Чому речі, телефон? Чому сказав про все це...? Навмисно? Зацікавити? Побачити реакцію...? Дивно це все було, але може це й є – та сама психологія, яку ось так, логічно не досягнути...

До самого вечора – були в собі. Обидві. Різні думки малювали в головах найоригінальніші картини подій, які цілком можуть статися, або ті, які вже відбулися... з дівчатами. Вирішили – треба щось повечеряти. Альвіна зголосилася піти до магазину – собі не зраджували – йогурт, печиво... шоколад.

Дарислава – користалася моментом. Записник і все та ж ручка. Було чим доповнити. Слів все більшало... кожне – містило собі певний сенс для неї.

«дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути... Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з

подругами, можливо також, – майже не спілкується...» – доповнила – ...спільнота про фото міста... переважно у спільноті – дівчата... хазяїн і Вікторія – там... профіль хазяїна – скромний, пустий... жінка, діти – все стандартно, нічого особливого... історія з нами – повторюється, дуже схоже... Сергій Михайлович – так чи ні?...

Повернулася буквально за п'ятнадцять хвилин. Купила все, що й хотіла. Окремо, ще взяла дві маленькі пляшки води, негазованої, печива – крекери, дві упаковки, два батончики. Згодиться в поїздці. Вирішила, що вже завтра – вирушать.

Відкрили по йогурту. Дарислава – погодилась без роздумів. Потрібно діяти. Страх – відійшов, на перше місце вийшло захоплення і азарт.

- Ти точно впевнена, що можна квитки на електричку онлайн замовити?
- Дарись, ну я ж тобі говорю, я йшла, і згадала, що колись ота... як її... з паралельної... ну блондинка така?
- Та не знаю я, про кого ти... не важливо.
- Ну так. Ну от вона прямо на лекції замовляла, вона якраз жила десь у передмісті...
- Зараз глянемо... Ну те, що дешевше так буде – це точно. А для нас це...
- Ага, йогурт подорожчав, до речі...
- Отож, капець... блін, кожного дня... Так, дивись, ну от тут – просто час відправлення... це типу розклад електричок.
- І що там... дванадцята двадцять, чотирнадцять двадцять вісім прям... реально така точність, хах?
- Ну а як же, хах. Це типу отой, ну що у вакуумі там може до тисячі кілометрів розганятися.
- Ааа, той що тестують. Ага, ото саме у нас такі електрички, хах. Так, добре. Ну в принципі час

підходить, у дорозі година п'ятнадцять приблизно там...

- Але тут ось... дивись, це дні коли ходить. Як я розумію – лише по непарним датам, ось ця – на дванадцять двадцять.
- Сьогодні значить була... Ну але вона нам підходить найбільше. Щоб приїхати серед дня, все знайти там...
- Ну тоді окей, після завтра. Батончики і печиво – не пропадуть.
- Хто знає... цілий день завтра... все може бути. Тут ось люди пропадають кудись, а то печиво...
- Хах, і то таке. Тим паче, знаючи твою любов до крекерів...

Наступний день. Ранок почався пізно. До десятої – тиша. Спали – навіть не прокидалися з ранку. За довгий час – як не дивно – мали добрий сон. Покинули нудну роботу, хоча й з бюджетом тепер були неполадки... займалися тим, що подобалося, що захоплювало.

Дарислава першою розплющила очі. Відразу подумала – класно, десята ранку – а ти отак можеш не поспішаючи прокинутися. А як же – треба впахувати, треба так, щоб на сон залишалось чотири години...? Всі ж довкола про це говорять... От чому так? Чому все влаштовано таким чином – подобається щось робити – обирай – або насолода від діяльності – або заробіток. Не дорікала собі, адже була щасливою – робила те, що подобається. А гроші... ну гроші річ матеріальна, як не крути. Сьогодні їх немає, потім з'являться, і знову не стане... і так по колу. А от двадцять, двадцять три, двадцять п'ять років – буде не завжди. Лише один раз. Ах, хай йому... вперше за останні декілька років – Дарислава просто і однозначно вирішила йти так, як хоче, і всі сумніви, докори... просто не звертати на них уваги. Піднялася, пішла у ванну кімнату.

Звук води, яка ллється – розбудив Альвіну. Кинулася – пів на одинадцятую... Здивувалася. Звички так довго спати – не було. Ще з дитинства полюбляла прокинутися зрання. В школу на пів дев'ятої – прокинеться о шостій, о пів на шосту – і вже має час, щось зробити, ту чи іншу надзвичайно важливу справу... Не розуміла старшої сестри – дев'ята, десята, одинадцята... спить. І як вона? Від бабусі чула – от і ти – виростеш, і будеш так же... а не оце з шостої ранку під ногами... Ну значить виросла.

Дарислава чистила зуби і, як завжди, дивилась на ряд різноманітних бутилочок, упаковок – порошки, миючі засоби... багато їх там було. І саме зараз думка – а тут же не тільки наші засоби! Свої поставили... а чужі... не до них було, та й особливо не заважають.

- Аль! Ти прокинулась вже?
- Ага... чекаю, поки ти там, як завжди...
- Слухай, а ми ж навіть квартиру не оглядали, ну прискіпливо там...
- А що тут оглядати?
- Ну не знаю... от тільки, що стояла і дивилась – купа якихось миючих, порошків... чиї вони...
- Ааа, ну це так... Думаєш її у миючому розтворили?
- Та ну тебе!
- Хах, ну а що? Знаєш, все може бути... тут потрібно всі версії.
- Все ясно з тобою, хах, ти поспи ще трохи може...
- Та ні, хах, вистачить. Якщо серйозно, то так, можна б подивитись і краще. Ось до прикладу – ця стінка – ми користуємось лише меншою половиною. А всі інші полицки... от я бачила, що в отій верхній частині, де он бачиш – дверцята криво – там коробок якийсь... там книжки наче лежать...

- От, значить щось може десь цікаве й є...

Вирішили почати – з кухні. Необхідне з корисним... поки чайник закіпав – озирнулися. Невеличка кухонна стінка – ще прадавніх часів. Сама верхня частина – запилена й абсолютно порожня. Зверху – стояла ваза для квітів, всередині щось проглядалося крізь наполовину прозорі стінки... Альвіна на стілець – дотягнулась. Декілька кришечок від пивних бутілок... з огляду на торгові марки – і вигляд маркувань – кришечкам роки два – три...

Відразу подумали – це його. Ольга? Також може бути... або тих, що були перед нею... але це не нові, зараз таких не було, не зустрічали вони...

- Слухай, а дійсно, пам'ятаєш як бабушка на сходах говорила? – кинула Дарислава.
- Це коли ми перший раз приходили?
- Ага, коли вона розповідала, що Сергій Михайлович – хороший, добрий... ну все таке.
- Ну так, вона там щось говорила, що вже багато років здає він квартиру...
- А він нам тоді ж сказав, що роки два чи три. От цілком вірогідно, що він тут і жив, два або три роки тому...
- Тю, та він міг будь-коли тут просто бути, і залишити...
- Однозначно ні, це ж видно, що типу просто туди закидував кришки ці, не за один раз... типу як звичка.
- І ще – а чому він тут жив три роки тому? А якщо ж все таки шість, а? Мені здається – це більш цікаво навіть, чим ось ці чотири кришечки...
- Знаєш, цілком можливо... Ну ми ту бабушку бачимо не так часто...
- Я бачила її після того, напевно, раза два...
- Отож, тому йти і розпитувати... тим паче, що їй точно років вісімдесят п'ять, або більше...

- Угу, значить треба буде якось запитати у ще когось... може жіночки, яка хлопчика в школу водить, ну або в оцих, по старше ті що... але вони якість замкнуті, не вітаються ніколи...
- Під нами там ще живуть дівчата молоді, як я розумію... буває, що бачу, як заходить туди, то одна то інша...

Посуд – їхній. Лише декілька порожніх баночок – і все. Хоча з іншого боку – що може бути на цій кухні... Не шукали чогось конкретного, і розуміли – і бути не може нічого. Адже, коли навіть її особисті речі залишені були... то всілякий дріб'язок – тим більше може бути. І здивувати – це не могло. Лише сподівання – дізнатися щось нове – про Ольгу, про хазяїна... будь-яка деталь, могла допомогти, розкрити очі...

Чай, крекери... не довго вони протрималися. Але нічого, батончиків вистачить. Літом – їсти взагалі менше хочеться, та менше й потрібно... виправдання були знайдені надійні.

В коридорчику – взагалі нічого зайвого не було – лише їх верхній одяг, взуття. Ванна кімната – переглянути всі упаковки? Дарислава – добросовісно заходилась передивлятися абсолютно все. Альвіна – впевнена, там нічого цікавого, лише спостерігала. Різноманітні засоби, декількох видів... або Ольги, або іншої дівчини, жінки... Були впевнені, що не Сергія Михайловича. По датам виготовлення – не більше півтора року – найстаршим. Не було відомо – скільки тут Ольга ця прожила... але тільки дівчина могла мати такий арсенал. Будь-чого іншого – цікавого, неординарного – не було.

Жила кімната. Було чимало порожніх полиць, відділень у стінці... У верхньому ящику – частині, яка нагадувала великий комод – було безліч дріб'язку – шурупи, гвіздки, старі інструменти, зіпсовані пальчикові

батарейки, не зрозумілі проводки... купа всього. Розібратися – що кому там належало – було складно. Будь-якій дівчині потрібно все це? Очевидно, що ні. Тому – або це Сергія Михайловича, або тих, хто тут жив до Ольги. Але сенсу в цій інформації – на переконання Дарислави та Альвіни не було.

- Знаєш, а з іншої сторони, було б дуже цікаво дізнатися, хто тут жив до Ольги..., – кинула Альвіна.
- І щоб воно тобі дало?
- Ну як що, а поспілкуватися, чи хоча б дізнатися більше про цих персонажів... впевнена, що інформація була б не зайвою...
- Все може бути... але як ти це дізнаєшся то? Просто піти до сусідів – я впевнена, що з їх слів – він тільки хороший там і все таке... ти ж чула тоді ту бабусю... а більше того, можуть ще й настукати – що от цікавились, розпитували...
- Угу... не то, не піде так...

В одній із шафок – скручений рулон шпалер... відповідних шпалер в квартирі поклеєно не було. Але часто саме шпалери використовуються як засіб – щоб застелити, щось затулити... вирішили, що саме для відповідних нужд і використовувався цей рулон. Тим паче, що його кінець був неохайно відрізаний.

Зіпсовані дві лампочки... шматок тканини темної. Більше нічого. Залишилась – коробка з книгами. Разом залізли на стільці – дістали. Поставили на підлогу. Книги були складені охайно – стояли одна біля одної, а зверху ще у два шари... Із самого верху лежали – старий українсько-англійський словник, посібник з догляду за кімнатними квітами...

Під ними – без палітурки – славнозвісний роман про пошуки відважного капітана його дітьми, а також – декілька книг про скарги та піратів...

На самому низу, стояли одна біля одної – книги Дюма. Очевидно, що полюбляли його... книги вісімдесятих, дев'яностих років друку. Намагалися передивитися кожну, але нічого особливого не було, окрім як у декільком – були обмальовані одні із перших сторінок... різноманітні закарлючки, незграбно написані цифри, літери...

- Це очевидно – дитина малювала, – промовила Альвіна.
- Ану дай, ще тут гляну... ну так, дитина. Дуже подібно, що ми бачили он в тій.
- Ну я переконана, що саме одна із двох дочок Сергія Михайловича...
- Думаю так і є. Хоча... та ні, Ольга сама жила чи може ні? Ми ж то не знаємо напевно...
- А й справді... те, що нам ніхто не сказав про дитину, не факт, що її не було...
- Знати б скільки років було цій Ользі...
- Ну якщо все ж це діти Сергія, то тоді – він із сім'єю тут проживав до того, як почав здавати... Типу й діти тут вирости, от тренувалися у письмі, малюванні...
- Може бути.

Сам факт – переглянули все, що можна – заспокоював. Було відчуття, що процес іде. Рухаються. Особливо цінної інформації не отримали, проте чи сподівались та це...? Просто виконали логічну процедуру, намагалися робити все так, як бачили... Але розуміння того, що це не серіал, дещо пригнічувало. Тут тобі ніхто не розтлумачить – що означає те чи інше... потрібно все самому обдумувати, пропускати крізь себе – тільки тоді ти зрозумієш – основну і головну суть. Складніше так? Звісно! Але ж і результат кращий, і задоволення більше. Головне – отримати його... результат цей...

З дому вирушили о десятій ранку. Рюкзак Дарислави – вода, батончики, деякий одяг... Альвіна взагалі була без нічого, лише телефон у кишені, гроші на дорогу. Любила – коли нічого не заважало.

Не знали – що взагалі їм там робити, як діяти. Але іншого виходу – може й мали, він завжди є... але не цього разу. Бажання і віра в те, що саме там – знайдуть щось важливе, побачать, почують... Розуміли, що ті факти, які вони мали – примітивні і необґрунтовані як слід, але ж як інакше. Дарислава не забувала про слова Ігоря Олеговича – психологія серійників особлива штука, зрозуміти її – складно. Напевно, обох саме ці слова й змушували рухатися на залізничний вокзал. Щодо фактів – то вони тільки підбурювали все це... тихий, не примітний, цікавиться спільнотами де переважно всі учасники – дівчата, здає квартиру – дівчатам... Поводився метушливо, не надто багато розмовляв. Все це – в той момент – кожній здавалося вагомим аргументом.

Маршрутка зупинилася – навпроти головного входу. Не встигли вийти – по гучномовцю, на всю привокзальну площу – оголошували – який прибуває, який відходить...

Вирішили після жаркої подорожі в маршрутці, посидіти на лавці... Залізничний вокзал – особливе місце. Дарислава не так багато мандрувала потягами, електричками... але коли першого разу, років дванадцять назад, побувала на вокзалі – зрозуміла – це країна в країні, однозначно. В дитинстві – найбільш вразило й привернуло увагу – надзвичайна метушня, особливі персонажі, які до сих пір були перед очима – дрібні торговці, волоцюги, інтелігенти та люди без пафосу... коли ти рухаючись пероном – відразу спостерігаєш за різноманіттям народу, його особливостями... А гамір? Він своєрідний. Автовокзал? Ні, зовсім не те, абсолютно. Тут, люди відправляються далеко, саме тут – дуже часто – люди роблять останній крок, щоб все змінити... Ось ти сядеш у вагон, відірвавши

другу ногу від перону – і відірвеш шматок свого життя – все у минулому. Хтось переїжджає, хтось на навчання, заробітки...

Сьогоднішній день – не виключення. Буквально відразу – погрузилася у вирій життя цієї країни. Біля центрального входу – надію вселяв наряд вокзальної охорони, жіночка продавала газети, журнали. Ранок, обід, вечір, ніч – без зупинки – завжди потік людей. Ну чим не країна? Ось ідуть представники робочого населення – сумки звичайні, не самі дешеві – але й далеко не самі дорогі, окремий пакунок – їжа. Чому вони робоче нанесення? А як зазвичай в будь-якій країні? Хто в першу чергу думає про їжу, поводить без пафосу, сприймаючи все без прикрас... Чому про їжу в першу чергу – а подорож для них – це як свято, тут вони можуть дозволити собі купити щось смачненьке... бідність і не достаток, ось і вся відповідь.

Жіночка, на високій шпильці, цуцик під рукою і невеликий чемодан на коліщатках стукає по асфальту – от вам і представник еліти цієї країни... як і в будь-якій країні – вони й тут є. Гроші для них не питання – скільки коштує квиток, скільки кави... хоча ні, вона тут сто відсотків – не якісна... стала і стоїть, сама. Щоб не біля людей, не з ними... Заробила чи ні, заслужила чи ні – неважливо. Пафос, зверхність – те, що в будь-якому разі – зайве, але присутнє завжди. Це і виділяє їх. А робоче населення – он на підвіконнику щойно куплені сосиски наминає й лише поглядає на еліту, так звану, щось обговорюють, посміхаються...

Є і влада тут своя – майже не доступна, так лише інколи говорить щось, що і так всім відомо. Щоб поговорити чи щось отримати – черги і доступ лише через маленьке віконце... маючи певне розуміння, Дарислава добре знала, що от ця точка продажу пиріжків, або он та – кави – не просто так тут облаштовані. І це саме він – прояв тієї самої... держави.

Але найбільше – це різноманіття людей, їх матеріального становища, характерів... як і у будь-якій країні. І тут ти можеш, чекаючи свого потяга – побачити все це наочно... будучи вже зараз старшою, з певним досвідом і позицією – це скоріше країна у зменшеному вигляді. Хочеш побачити як живе країна – ласкаво просимо на залізничний вокзал, будь-який, будь-якого великого міста. Тут – максимально об'єктивний зріз населення, його якостей поведінки, відношення один до одного... все є. А коли спостерігаєш за цим всім... дещо – розчаровувало, дратувало, а дещо – мотивувало й надихало... дивні відчуття, які більше ніде не можеш відчутися... а особливо, коли ти тут – для того, щоб поїхати – туди, де тебе чекають, куди тобі дуже хочеться, щось важливе для тебе...

Посиділи хвилин п'ятнадцять... Альвіна – поспілкувалася зі смартфоном. Як його взагалі можна було залишити? От просто взяти і залишити... не нормально, однозначно.

- Аль, а каси приміські ж окремо, так?
- Угу, окремо. Вони от з правої сторони... пішли напевно через центральний, і там уже вийдемо на бокові – я знаю.
- Добре, давай. Щоб уже купити квитки і спокійно тоді...
- Та там можна і без квитків...
- Та ну, навіщо...
- Ні, не в тому сенсі, просто там можна й так заскочити і у провідника купити вже на місці.
- Ааа, тую, не знала...

В холі вокзалу – людей було не багато. Це взимку тут... а зараз, всі лавки довкола зайняті. Лише легкий протяг... Швидко повернули праворуч, зупинилися біля невеликого внутрішнього магазинчику. Все таки чай з

крекерами – тепер виходив боком, доведеться витрачатися, і ще й як... так як це країна в країні, а ще виходячи із того – що це найяскравіший і найточніший зріз населення – то ціни у цьому магазинчику – були незрозуміло високими, інколи просто абсурдними... але нікого не дивувало, ніхто й не соромився. Своя країна, свої закони... дивно, але факт. Вирішили взяти по декілька житніх пряників – найбільш безпечним здався саме цей продукт, на цьому, виходячи з розцінок, елітному місці продажу...

Дійшли до приміських кас продажу квитків – людей чимало. Хто з чим, хто куди... І завжди дивна ситуація... чому так трапляється? Відповідь очевидна, якщо ж знову згадати – зменшеною копіює якої країни є саме ця... безпрецедентна недовіра до всього – і люди не винні в її наявності, життя тут таке, пропали б по іншому... Саме ця недовіра – змусила Альвіну запитувати про те, коли саме йде електричка – о котрій годині... хоча стенд з детальним розкладом – висів за метр від віконця...

- Вам скільки квиточків?
- Два будь-ласка, – кинула Альвіна.
- Ось, тримайте, на дванадцять двадцять – один й другий, прошу!
- Дякуємо!
- Скажіть, будь-ласка, – а місця які – бо тут я щось не спостерігаю? – в доповнення запитала Дарислава.
- Будь-які, тут не має місць.
- Оу, справді? Дякую. Справді немає? – продовжуючи кинула Дарислава до Альвіні.
- Так, звісно! Ти наче ніколи не їздила електричкою...
- Та колись їздила, але не пам'ятаю, щоб вникала в ці квитки... це ще з мамою як їздили, років сім назад, напевно.
- Ну що, чекати ще довгенько... що робитимемо?

- Ну давай сядемо, ось тут вже, в тіні, поїмо пряників... а то щось воно хочеться...
- Добре, давай. І, до речі, я вчора як переглядала той маршрут, яким нам добиратися від вокзалу до його адреси – там по дорозі – є, як я зрозуміла – готельчик «Маріанна», можна буде відразу заглянути...
- А ціни не дивилась?
- Та які там ціни?! Ти що, добре, що хоч на карті відображається, хах.
- Хах, і то таке. Хоче не знаю... та, що назад йде о дев'ятнадцятій сорок сім... можливо встигнемо...
- Ну не знаю, я думаю мало буде от просто пару годин там повештатись... думаю краще всього, якщо не поспішати, спокійно... ну а там подивимось.

Пряники виявились свіжими. Батончики – вже на дорогу. Час ще був, і знову – час для спілкування з телефоном. Потрібно було, життєво необхідно просто. Спека зростала, як і потік людей.

Як воно так...? Зрозуміти людині, яка знає про потяги і залізничні перевезення лише те, що поїзда рухаються по коліям, а у вагонах є два виходи – на ліво і на право, яким чином стається так, що прибуває прямо хвилина у хвилину – не реально. Альвіна чекаючи електричку, яка мала прибути ось ось, задумалася... Значить можна, коли захотіти, коли потрібно. Чому ж тоді в інших питаннях все так... ніяк. Всім байдуже на всіх і вся. Ну запізнюєшся ти, ну потрібно тобі щось – ні, все одно, байдуже. Хоч каміння з неба, а вони як черепахи. І часто таке спостерігати можна... Дратує? Абсолютно ні, не можливо не звикнути до того, що навколо тебе з перших хвилин твого життя. І парадокс головний в чому? В тому, що всім їм цікаво – з одної

сторони – як життя у тебе... «Ну що ти там? Як справи? Працюєш? Діти є вже? А відпочивали де? А що прикупили нового...». Наполягають – як робити те, як вчинити там, як треба поспішити, бо не встигнеш... А з іншої сторони – їм байдуже, абсолютно і повністю – коли мова йде про щось конкретне. Тут вже вони зайняті, не знають, не впевнені... Все це нормально, по природньому... чому взагалі хтось повинен щось просто так...? Але – навіщо ж тоді всі ці нікчемні та не щирі слова підтримки, турботи...

Ну ось, дванадцята сімнадцять – і духу не має, тієї електрички. Запізниться. Однозначно. Рюкзак в руках. Дарислава завжди тримала рюкзак – у людних місцях – перед собою. Звикла так. Життя змушує так. Повна недовіра й очікування лише негативу від інших людей – звичайна річ. Це вже справа інстинкту. Дванадцята дев'ятнадцять – ось і вона рухається – показується із-за старої будівлі залізничного вокзалу – давно вже закрита, аварійний стан...

Люди ще хвилин п'ять назад окупували перон. Сумки, мішки, рюкзаки... скільки всякої всячини... Не можливо й охопити все це поглядом.

Електричка, за графіком, має стояти – хвилин десять. Цілком достатньо часу. Але ж... ні, нажаль. Вирішили просто почекати. Краще стоячи вже, чим загинути ось так... «загинула під час посадки у електричку». Що може бути дурнішим? Лише спостерігали за цим дійством. І хотілось підійти до кожного і просто запитати: «Ну чому, а?! Ви ж кожного дня їздити нею, завжди місьць вистачає...». Але якою може бути відповідь людини, яка навіть не зрозуміє тебе, не зможе осягнути сенс запитання... Це вже назавжди. Що це? Менталітет, менталітет... Ні! Це лиш банальна відсутність виховання, необґрунтована жадібність, жорстокість... Життя змусило? Ага, звісно, от зараз стоїть і змушує – не давати людям які приїхали ще три-чотири хвилини тому, покинути вагон електрички...

Місця вільні були, як не дивно... Присіли одна навпроти одної. Жахливі дерев'яні суцільні сидіння... засмальцьовані, тверді... звісно – жодної зручності. Ну хоча б їхати не години три.

- Ну, що? Ставочки, а? – кинула Альвіна.
- В сенсі? Щодо чого?
- Ну ким працює, як живе...
- Ааа, ти про нашу ціль.
- Хах, ну так, так... ціль... в принципі, з огляду на нього, як я собі згадую... точно він не працює десь публічно.
- Угу, поговорити він явно не любить. Хоча знаєш... люди часто на роботі і в житті – різні. Тут він тобі душа колективу – розсмішить, підтримає... а вдома...
- Не знаю... я от на роботі не випендрювалася... як є так і є, яка родилась – не змінити вже.
- Ну щодо тебе – я в цьому впевнена, хах. А от я... думаю я все ж поводжу себе дещо по іншому з людьми, з якими лише трудові відносини. І хто знає чому так...
- Боїшся просто...
- В сенсі?! Кого ще б я боялась, тю...
- Себе й боїшся. Страх бути собою. Люди ж завжди применшують себе, свої заслуги... завжди знаходять будь-які недоліки, погані сторони...
- Напевно... є щось таке. Але ж як по іншому?! Слухати всі ті слова оточуючих?
- Та взагалі нікого не слухати! І себе також, в певній мірі... головне робити все, поводити себе – по людські, адекватно, а всі деталі... заважають жити.
- Деталі може й заважають, але й погоду роблять...
- От бачиш, як тобі можна щось довести... тут треба самому збагнути. Всі ці думки оточуючих,

їх оцінка твоїх дій – ну що це? Хто вони такі? Яка різниця що про тебе подумає там хтось...

- І що завжди ти такою була?
- Та ну... хто знає. Ще в школі пам'ятаю – що було у голові те й на язиці, хах. Частенько за це доводилось платити... але ж... от тоді воно ще почало зароджуватися.

Електричка проїхала хвилин п'ятнадцять. Перша зупинка. Невеличка сільська станція. Пасажирів – не багато тут. Але от торговців... Дехто радів їм – щиро. І не тому, що хотілось свіжо звареної кукурудзи, ще теплого молока чи десяток курячих яєць, а через те, що роздвижні двері між вагонами – не затихали. Туди, сюди... Ось тобі і вітерець пішов, протяг... красота. Вагон був не надто новий, м'яко кажучи... віконця не відчинялися через одне... тому всі ті, кому не пощастило – завмирили в очікуванні, коли нова бабуса чи жіночка – відчиняє двері і закричать: «Молоко, свіже молоко! Кукурудза...».

Як не дивно але розкупляли швидко. Тут все не просто так. Щоб така довіра була... Дарислава лише спостерігала за процесом експрес торгівлі. Жінка з саморобною сумкою, в яку влазило пляшок п'ять півтора літрових молока, а попереду неї – маленька дівчинка, років семи-восьми, підстрибуючи, і в руках дві маленькі пляшечки – півлітрові, пластикові. Рука набита в жінки – швидко, вміло, гучно. Одна, друга, третя... А пройшла лише пів вагону. Ще й яка жива копійка!

Видно було, що дівчинка звикла, от вона дійсно вже була загартована, у свої то роки... не звертала увагу ні на кого. Особливо не нав'язувалася до людей, але вже вміла визначати потенційного покупця... то до бабусі підійде, то до жіночки з дітьми... а до двох мужиків з вудками і шлейфом перегару... навіть не глянула в їх сторону. А саме – худе, зі світлим волосся... лише дві косички стирчали у

різні боки... І Дарислава представляла, як вона, така маленька, рано встає, допомагає по господарству, потім допомагає розливати все це молоко... з малечку при роботі. Це і добре, з одної сторони... але з іншої... все ж дитинство... Підбігла і до них, ввічливо: «Не хочете молочка? Дуже смачне!». І захотілось... не те щоб молочка... але просто захотілось купити, при тому, що Дарислава молоко не дуже любила. Тут або природжений продавець росте, або...

Електричка зупинилася. Половина дороги позаду. У вагоні – гамірно. Близько тридцяти хвилин вистачило щоб розговоритися... Тут тобі вже й суперечки чути – політика, спорт... Хтось був на середині своєї неймовірної розповіді про те, як живуть на іншому кінці країни... інші перебивали словами: «Та що там... он я чув як загралицею... ооо, сусід на заробітках зараз там. Ти що! Живуть – у медові купаються й медом заїдають!». І всі тільки качала головами й видихали приречено... А як же? Тут тільки приречено й можна. Це ж там люди... у них не так там все, однозначно краще! І свою справу їм хтось прийшов і відкрив і в ротик положив... І виконувати закони – там легше, однозначно! Це у нас... не по людські все. Ну а як же?! А? От не платить держава пенсію і все! Працював ти от на неї, все життя витратив, нічим більше не займався, як працював на державу... років сорок, п'ятдесят! Повинна вона платити, повинна і все! Ну а що, хіба не так? Альвіна лише слухала всі ці типові розмови... Ніякого подиву, роздратування... раніше – намагалась щось довести, пояснити. А зараз – все, як рукою... кожен сам за себе. Подобається чекати пенсії – чекай. Хочеться потім от так їздити в електричці – і похмуро лише видихати, тикаючи пальцем туди, за бугор? Та будь-ласка! Ласкаво просимо...

У вагон зайшло декілька нових пасажирів. Чоловік із старою сумкою, присів на самому початку, бабуся примостилася на сусідньому сидінні. Жінка з хлопчиком

присіла біля Альвіни, саме дві жіночки вийшли. Біля Дарислави сидів чоловік, читав газету. Мовчав, і це було добре.

Хлопчику років п'ять. Вдягнений у витягнуту футболочку, шорти явно не нові, й не випрані... уже малий на нього картуз, з мультяшною мишкою... Як і всі дітки – добрі оченята, які бігали у різні сторони, і абсолютна цікавість до всього, що відбувається довкола... Мати не у надто кращому одязі, очевидно купувалось уже після когось... Дарислава не могла дозволити собі – просто, навіть подумки, звинувачувати чи ще щось... прикро, але більшість таких... роботу важко знайти, ціни он які на все. А тут і дитинка, і розтрат більше... Жінка сиділа із звичайним білим пакетом, із супермаркету, явно не новим. На запитання хлопчика: «Мам! Нам довго їхати?» – грубувато й байдуже відповіла: «Не знаю, не лізь...». І в цей момент – рука дещо випустила пакет, з якого показався вершок дволітрової пляшки пива... Погляд Дарислава – й думки в головні – різко перемінилися... Огида, розчарування...

Електричка буквально через хвилин п'ять-сім знову зупинилась. Чоловік з газетою – вийшов. Ніхто новий не присів. Хлопчик, дочекавшись коли вагон рушить, відразу пересів до Дарислави на сидіння. На краєчок. Було цікаво йому – що ж там з іншої сторони вагону... Легка посмішка на обличчі Дарислави.

Знову війнуло прохолодним вітерцем. Нові торговці. Пиріжки, чай, кава... Жінка старших років рухалася не поспішаючи між сидіннями. Іноді зупинялась – робила чай або каву. Хлопчик – миттю пересів до матері. І почав просити – пиріжка, з капустою... «Ну мам, будь-ласка! Будь-ласка, мамо!», у відповідь лише чув: «Який пиріжок ще! Грошей немає, ти це розумієш?! Ти бач який нахабний, вчора жуйку кому я купувала, а? От тепер сиди й мовчи!». Хлопчина не продовжував прохати... знав напевно – безрезультатно. Але погляд з жіночки не зводив...

Дарислава сиділа. Лівий кутній зуб – не часто, але бувало мучив. Особливо, коли на нього сильно надавати... от і зараз – відчула біль. Ну добре, ну всяке буває... скільки таких хлопчиків – тяжко батькам, тут сказати нічого... Але перед очима той самий білий пакет... не вживала алкоголь, навіть слабкий, по типу пива, але ціну все ж знала... Глянула на Альвіну, вона лише поглядом підтвердила Дариславі, що якщо б треба було, то вона б допомогла їй заховати труп... І тут в голову – батончики! В рюкзак, а там ще й... о, ось для чого купувала молоко. Витягнула ту пляшечку молока, один батончик – і протягнула хлопчику!

- Тримай!
- Що ви?! Не потрібно! – гнівно відповіла мати.
- Та ні... ви цей, не подумайте нічого, просто ми от купували, а нам виходити скоро, і ось залишилась одна маленька... все одно викинемо...
– відповіла Дарислава, хоча на вустах були інші слова, але краще так, зате воно хоч зхрума щось...
- Так, бери, бери малий! – кинула Альвіна.
- Дякую... – тихо відповів хлопчина і взяв обома ручками ту пляшку та батончика.

Навушники знову вставила. З паузи зняла. Лише спостерігала, як він із завзяттям взявся за той батончик, пропиваючи молоком... І добре стало. Дуже добре, давно такого не відчувала в середині... Перекинувшись задоволеними поглядами з Альвіною – продовжила дивитися у вікно. Інді-рок – підкреслював чудову мить.

Маленький вокзальчик. Вокзалом не назвати. Одна каса. Декілька лавок – абсолютно пустих. Різниця відчувається. Але разом з тим – все одно залізничний колорит і тут відчувається... лише вийшовши на тиху та

брудну вулицю, де було безліч пластикових пляшок, розірваних пакетів... змогли зануритися у повсякденність.

Лише зараз – поділили батончик. Будь-чого купувати прямо біля вокзалу... хто знає, наскільки серйозно все те, чим вони зараз займаються, але не до такої ж міри, щоб ризикувати життям. Їли прямо на ногах – поспішали злегка. Дякувати всім цим картам, смартфонам – надто великої проблеми знайти щось у повністю невідомому містечку – не було. І як воно – раніше то все...? Як люди взагалі виживали? Коли зараз, маючи це все – постійно не встигаєш... а як же раніше...?

Мали назву вулиці, будинку, номер квартири... Альвіна ще раз переконалася у правильності, глянула на фото паспорта. Вулиця Січових стрільців – це зрозуміло, це ясно... і на карті от знайшли її, і будинок...

- Так, ну нам тут буквально метрів чотириста пройти, от по цій вуличці – Вокзальна – і потім ліворуч... – кинула Дарислава.
- А чому повертати на першому? Може краще в кінець вулиці пройти, і там, мені здається, швидше вийдемо на Шевченка, ну і потім вже...
- А коло ми не зробимо? Все одно ось по цьому провулку йти, як раз паралельно Вокзальній.
- Добре, давай тут повертати, без різниці...
- Блін, ну от чому так, як завжди! Коли потрібно – ні тобі таблички з назвою вулиці, ні номерів будинків...
- Ну я он бачила двадцять чотири – он на тій, двоповерховій будівлі... А взагалі – чому ти дивуєшся? У нас он – йдеш... це що ми знаємо вже, а от так завези когось – не знайдуть нічого.
- Угу, отож... тут хоч інтерактивні карти, хоч доповнена реальність... люди до сих пір живуть історією, і тим як було.

За хвилин п'ятнадцять – вийшли на вулицю Шевченка – головна. Не густо – але автомобілі проїжджали, людей побільше тут. Типове провінційне містечко. На сусідній вуличці виднілися відразу декілька покинутих будівель – раніше там одяг шили, а зараз... а навіщо зараз шити його? Он скільки відкрито магазинчиків – де одяг вже на кілограми продають, ось це рівень! Прогрес до чого дійшов... А у людей скільки можливостей матеріальних, що вони прямо давлять один одного у спробах потрапити до таких магазинчиків...

Зупинилися біля невеликого кіоска – взяли по пиріжку з картоплею та каву. Присіли на лавку, яка розташовувалася практично поруч.

- От я завжди дивуюсь. Я минулого літа – їздила до рідні, також подібне місто, тисяч на п'ятнадцять – двадцять... і там та ж сама історія... – почала Дарислава.
- Ти про що?
- Ну от глянь, ми на центральній вуличці, і скільки тут всяких забігайлівок, магазинчиків...
- Тю, а що дивного то, звичайна справа.
- Та я розумію, просто дивуюсь – говорять грошей немає, а хтось же купує там.
- Ну купувати по різному можна, хах. Хто може й бере ікорку там... а хто постійно в зошиті – викреслює і знову – вписує своє прізвище.
- Ага, та зрозуміти звісно можна це все...
- Ось, мадам ця, з пивком, та ще... точно не на зайві гроші купила ту пляшку, може й той же самий зошит допоміг...

Через сто метрів – «Маріанна». Невеличка вивіска. Біля входу – дошка, на якій написано крейдою – прохолодні напої, гарячий обід. Зайшли. Відразу зустріла дівчина. Всього десять номерів – вільних зараз дев'ять. Хто б

сумнівався. Але ж зайшли вже – вирішили відразу – що поїдуть завтра. Ціна нормальна, потягнуть. Більше того – розуміння, що їм робити біля будинку Сергія Михайловича – не було. Записали номер телефону Дарислави – забронювали. Зголосились ще й на гарячий обід... все одно залишаються тут, встигнуть. А то пів батончика, пиріжок – погоди явно не робили.

Задоволення не розтягували. Подякували, було за що. Речі з собою. Згідно карти – йти хвилин десять.

На диво – навіть табличку зустріли – «вул. Сікових стрільців». На самому початку – невеличкий супермаркет, далі п'ятиповерхівка, і за нею ще одна – та, що їм треба.

Звичайний будинок, нічого особливого. Проте – й не сподівались. Біля одного з двох під'їздів – дві лавки. Біля іншого – жодної. Відразу навпроти – дитячий майданчик – влучніше сказати – колись був, ніж зараз... декілька гойдалок, сумнівної надійності, погнута гірка... Не було ні душі. Спека, робочий день. Нічого дивного.

Де працює – не знали. Вихід один – просто чекати. Вирішили не гаючи часу – все ж вияснити – в якому з двох під'їздів його квартира. Будь-яких написів не було – ні який номер під'їзду, ні номерів квартир... кодові замки на дверях. Майже за сорок хвилин – нікого. І тут – жіночка, років за п'ятдесят, з великим пакетом, але з огляду на те, як вона його несла – легкий, не поспішаючи йшла до під'їзду з лавками. Зупинилася, поставила пакет на одну із лавок. Буквально через хвилин десять – вийшла ще одна жіночка – такого ж віку. Присіла біля неї – говорять.

Дарислава була переконана, ось він – шанс. Людей тут не густо, а вже й вечір не далеко. Треба якось діяти. Їх тут все одно ніхто в обличчя не знає – не використати це – просто не розумно. Альвіна, яка все ж гойдалася на одній із гойдалок...

- Слухай... а й дійсно, гойдалка – страшнувата, рипить, скрипить... а? – з невеликою посмішкою зиркнула на Дариславу.
- Аль, що – «а»?
- Ну дві дівчини, нехай там представляють якусь організацію... державну... а краще – громадську – ну там – все для дітей, новий майданчик дитячий.
- А тільки давай ми не представляємо конкретно, бо хто їх знає – скажуть – «А документи покажіть?», зараз всі вже люди навчені, просто так не проведеш...
- Так а як тоді?
- Ну просто – так і буде, що там новий майданчик хочуть... але треба гроші, і ми от просто найняті студенти – яким поставлено задачу – просто в'яснити, так би мовити, настрої місцевих жителів. Ну там – за вони чи проти, дадуть гроші чи ні... і ми такі запитаємо про жителів, і може назовемо прізвище нашого Сергія Михайловича...
- Ага, типу такі – «Бла бла бла – і цей, скажіть а от такий і такий то – він адекватний?» – тупо це все. Ми ж не знаємо більше нікого тут...
- А навіщо нам називати? Вони самі!
- Яким же чином?
- Пішли!

Жінки розмотали синтетичну сітку – очевидно, що хотіли обнести нею клумбу з квітів, яка була безпосередньо біля під'їзду. Готувала дерев'яні кілки, на глаз визначала де їх слід забивати... Дарислава впевнено до них крокувала. Альвіна – по заду. Її погоджена роль – просто «угукати» і підігравати вже по ходу.

- Доброго дня! – вигукнула Дарислава.

- Доброго! Доброго... – майже синхронного відповіли.
- Бачимо, що ви зайняті, але от ми вже тут довго сидимо – і майже нікого... ще й така спека. Не допоможете нам трошки? – продовжувала Дарислава.
- А що вам потрібно? – запитала жінка з пакетом.
- Та ми від міської влади, погодились, а тепер от бачимо, що напевно дарма... там проект є «Безтурботне дитинство», направлений на покращення умов життя дітей... і от конкретно у нас завдання – знайти дитячі майданчики – і опитати місцевих.
- А що ж нас опитувати то? – кинула інша, – Ми вже давно не діти, хах.
- Хах, та ні... там більшу частину коштів виділяють... а от залишок – треба щоб місцеві доплатили. Ну ви знаєте, як воно все це...
- Ой, та знаємо, знаємо... і багато там потрібно?
- Ну там все залежить від кількості бажаючих. Це ми по суті і визначаємо, так би мовити... от ви ж знаєте, напевно, жителів вашого будинку, хто б погодився внести свій вклад, як гадаєте?
- Ох, та хто ж їх знає... тут різні кадри живуть... – відповіла та, яка з кілками ходила довкола клумби.
- Ну ми то за, для дітей не шкода, хоча й самим буває, що їсти нічого... а так... навіть не знаю... – доповнила друга жінка.
- Ну хоча б приблизно, будь-ласка! Самі знаєте, як люди йдуть на контакт... – свою роль почала відігравати Альвіна.
- З нашого під'їзду – от ми, баба Катря – там грошей назбирала, зможе й сама тут що завгодно збудувати, хах. Але добра вона, не пошкодує! Іваненки, Жовніри – наче при розумі люди...

- Ще та... ну молода пара, дівчинка привітна така. На четвертому живуть, – додала інша жіночка.
- Так, так. Вони також можуть... ну а з того під'їзду... там знаю в основному таких, мовчакуватих... навряд чи...
- Та так як і в нашому, ото дід з бабою, живуть на другому поверсі, ото ті з квартири не виженуть, на третьому – Корсенки, Сергій нормальний чоловік – думаю допоможе, ну і ці... як їх... що іномарка в них, а?
- Та я теж не пам'ятаю прізвище... та яка різниця, от і рахуйте – скільки там назбирається... А там хто їх знає, – посміхнувшись закінчила жінка.
- Зрозуміло... все одно велике дякуємо вам, вибачте, що затримали. Думаю, це допоможе нам... – кинула Дарислава.
- Так, дякуємо, гарного дня! – додала Альвіна.

Вийшли з двору. «Нормальний чоловік» – все що дізналися. Головне – все ж під'їзд дізналися. Тепер треба дочекатися... Заїзд – один, тому вирішили не чекати прямо у дворі. Сіли на лавці – через дорогу. А що якщо на автомобілі? Ну хоча б дочекатися – коли жінки там закінчать зі своєю сіткою, тоді може знову на гойдалки... Допили вже всю воду – по пів літри на кожну – у таку спеку... Альвіна – збігала до магазинчику – п'ятдесят метрів від лавки. Ось вона – холодна, освіжаюча. Чекали.

Жінки все поралися з сіткою... і не спекотно ото їм... коли чимось зайнятий таким, що дуже подобається – не помічаєш жодних перепон чи незручностей... напевно, любили квіти, доглядати за ними... Дарислава стояла за будинком і злегка визирала із-за нього, дивилася на жінок. Чому ж мені не хочеться, ну ось так – просто займатись чимось спокійним, банальним... квіти, клумба...? Здається,

що їм ті квіти – зараз дорожче дітей рідних. І кілочки забивають, охайно сітку натягують... красота виходить, нічого не скажеш...

Розвернулася і попрямувала до дороги, там навпроти на лавці сиділа Альвіна, смартфон в руці – і весь світ зачекає... Але як сказати... Дарислава глянувши на ліво – аж холод пішов по тілу – із-за повороту виходив Сергій Михайлович. Йшов не поспішаючи, в руках тримав якусь газету і ретельно вдивлявся в неї.

Швидко перебігла дорогу, сподіваючись, що зір у нього не стовідсотковий, і що не підніме в цей момент голову... Штурхнула Альвіну, щоб та розвернулася хоча б від дороги... швиденько зійшли з алейки, і стали трішки далі, щоб лише краєм ока Альвіна могла бачити його рух...

Таким же чином, не поспішаючи, повернув у свій двір, ні на мить не відірвавшись від газети. Не стали й собі поспішати, пішли за ним. Лише спокійно привітався з жіночками, ті відповіли на автоматі, були всі в роботі. Проїшов їх, ввів код і зайшов у під'їзд.

- З роботи? – кинула Дарислава.
- Напевно, час в принципі підходящий... просто думаю працює із самого рання, ось і повертається не надто пізно...
- Ну на вигляд, як і тоді на квартирі – звичайний чолові'яга, я нічого незвичайного сказати не можу...
- Так, але що ти хотіла побачити? Що він ходить з сокирою в руках, чи в масці, хах.
- Хах, ну не до такої міри... але знаєш, мені здається, що все ж коли йде мова, звісно теоретично, про певного серійника, то... ну має якось виділятися...
- Та ні, не думаю, навпаки... роботяга, жінка, діти... як сказали жіночки – «нормальний чоловік»... а там, хто знає, що в голові... Ось на тебе я також

дивлюся – і так відразу і не скажеш, які в тебе таракани там водяться, а я то знаю, знаю!

- Хах, ой, якщо в мене таракани, то що ж тоді там у тебе, а? Мені здається, що взагалі – не відомі науці створіння!
- Хах, може й так... Так що далі то?
- Та що далі – з самого ранку сюди – і дізнаємось, де працює. Думаю, щось можна буде дізнатися... а зараз – пішли до нашої «Маріанни».

По дорозі – все не могли знайти відповіді – а що взагалі далі робити? Ну добре – живе тут, працює там... далі то що? Будь-якої змоги щось реально перевірити немає, звернутися, знову ж таки, до райвідділу – і з чим? Тільки засміють та і все...

З одного боку – місто все ж, хоч і невеличке, але з іншого – буквально вечір – і вже практично нікого не побачиш. По дорозі зустрічали людей, які поверталися з роботи... переміщаються лише туди та сюди... так і проходять дні, тижні...

Взяли ключ від номеру. З виду – все необхідне було. І за невелику ціну. Головне – телефони на зарядку поставити, а то ще чого – відключаться! Тільки потім – згадали, що треба ж все ж чого не будь повечеряти... За всіма цими думками – пройшли супермаркет – і не згадали. Спустилися на перший поверх – запитали – чудово. Картопляне пюре за невелику плату могли розігріти. Не першої свіжості, звісно, але краще, чим йти кудись та вештатись...

Чекали хвилин двадцять... можна було б і свіжу зготувати... жінка, яка була і за кухаря, і за покоївку, і за управляючу – внесла дві невеликі тарілочки з пюре, і навіть – по два свіжих огірочки – те що треба! Здивував – чай від закладу... сервіс, що ще сказати.

- А ви то звідки приїхали, дівчатка? – запитала жінка.
- Та тут, недалеко... – почала відповідати Дарислава.
- Ви на електричці приїхали? – перебила жінка.
- Так, на ній...
- В гості чи по справам? Запитую просто так... у нас тут гості не надто часто. В основному – працює як невеличке кафе, а щоб номери знімали – рідкість...
- Та розуміємо, розуміємо..., – кинула Альвіна.
- Та ми той, від громадської організації... там програма...
- «Безтурботне дитинство», – виручила Альвіна, зрозумівши сигнал, що потрібно продовжувати цю легенду.
- Ой, цікаво як! А що ж ви робите, якщо не секрет?
- Та ну різне там... ми якби просто студенти, допомагаємо..., продовжувала Альвіна.
- Так, допомагаємо у різних питаннях. От тут, ми шукаємо дитячі майданчики, ну які там у поганому стані, запитуємо місцевих, чи не бажають вони допомогти змінити... ну в сенсі полагодити їх... і таке інше.
- Ох, дитячі майданчики... якби ж проблема була тільки в них... це у вас там у велику місті – хоча б дитячі садочки нормальні, школи, ліцеї там всякі... а тут...
- Та ми розуміємо, самі виросли не в великому місті...
- Отож, бачте... у мене дочка вже закінчує школу, а от у племінниці, вже маленький синочок, віддала до дитсадка цього року – це кошмар...
- А що ж там таке? – кинула Альвіна.
- Ой... там і говорити не має сенсу... куди не плюнь – бардак. Приїжджали ось недавно, від вас десь

там – депутатики... подарували музичний центр садочку, а? Ну ви подумайте, ну навіщо воно їм... коли з вікон вітер дує... не знаю якими й словами назвати це...

- Так... нажаль, всім байдуже, аби тільки пропіаритися, – відповіла Дарислава.
- Так отож! Вони хто знає що купили, і про них у газеті надрукували, а те, що батьки потім останні копійки віднесли і хоч вікна залатали – ага, хоч би десь згадали... воно то й непотрібно, для своїх же діток, але все одно... просто верне від усього такого.
- Зрозумійте правильно, але ті ж таки депутатики – вони хто? Звідки вони взялись? Явно ж не з Місяця прилетіли..., – кинула Альвіна.
- Та розумію... отож з одного боку так... а потім дійсно, подумаю – а ми всі, що краще?! Таких же і вибираємо, так все навколо й відбувається...

Чоловік, який зайшов і також запитав перекусити – врятував від продовження цієї безглуздої і непотрібної розмови... політика, проблеми... говорити всі можуть, всі експерти, всі все знають – тут питань не має.

Швиденько доїли, подякували, віддали гроші – пішли нагору. За день зморилися добре... і поїздка на електричці, і ці прогулянки по містечку... Попадали на ліжка, телефони в руки – новини, соціальні мережі – як же без цього.

- Ну що, Дарись, як тобі таке життя? В кайф?
- Ти про що?
- Ну як, от готельчики такі, там пройти, там прослідкувати... всілякі там програми «Безтурботне дитинство»...
- Ааа, про це ти... не знаю... Просто що ми зараз можемо? Нічого. Тому воно й мляво все так, не визначено до кінця, не зрозуміло...

- Але все ж погодься, що в цьому щось є, от саме в такій манері, а? Коли ти не скований дурнуватими папірцями, бюрократією – а по справжньому робиш те, що вважаєш за потрібне, не відволікаєшся...
- Ага, виходить замкнуте коло... з одного боку – погано, бо мало прав і руки зв'язані, а з іншого – те, що треба... А взагалі – хоча б не скучно! Ось так приїхати куди не будь, пошастати... те, чого мені так не вистачало...
- Угу, є щось в цьому. Хоча чомусь не виходить – тут підказка, там все зрозуміли і все!
- Тю, ну вибач, це тобі не серіальчик, тут явно складніше все... а слухай, хотіла запитати – а нічого, що ми цю історію про дітей вигадали... ну там програми всілякі... якось неправильно це.
- І чому це ще?! Ми ж не вкрали щось, і не забрали нічого... та взагалі толком нічого і не зробили, просто сказали і все...
- Та так то воно... але ж...
- І, цей, послухай, а пам'ятаєш, твій же фільмець – як там говорив, а? Ну коли Капчоний там... і всі ці справи, хах.
- Хах, ну так, дійсно. І згадала ж... може й так, краще щось таке вигадати, щоб зробити добру справу там... але чи є взагалі шанс зробити цю справу...?

Альвіна знову погрузилася у телефон. Дарислава, діставши із рюкзака, непомітно, червону кульку – поклала її під типову, готельну подушку, і також продовжила справи у телефоні... Все ж хотілось спати.

Так рано прокидатися ніколи звикнути не можна. Чи то дійсно природою так закладено – чи просто звичка,

біологічні годинники там всілякі... Декілька хвилин після п'ятої ранку. І хоча за вікном уже світло – тіло ніяк не піддавалося... ну не звикли так і все. Але треба було.

Дарислава мала дивне вміння, інколи сама не вірила, але не одна така... Коли потрібно – кинеться за пів години, і будильника не потрібно. Але коли просто – захочеться раніше прокидатися, щоб встигати більше – ні... це вже інша справа, і будильник не помічник...

Альвіна першої встала. Та ж сама історія... але що поробиш, треба. Хоча в дитинстві – і просити не потрібно було, до кінця не розуміла – навіщо взагалі щось там дзвенить зранку... сьома, шоста, навіть п'ята ранку – без проблем. Встане, бо справи важливі. Все щось цікаво, все потрібно встигнути... Що тоді керувало нею? І де воно ж зараз? Адже зараз явно потрібніше це вміння... хоча в дитинстві все по іншому якось... Зараз тяжко – робити ті речі, які в дитинстві робила з легкістю, не задумуючись – щось цікаво – запитає у будь-кого – знайома людина чи ні. Все щиро, з посмішкою – і тут тобі й відповідь отримає – не завжди розуміла правда ці відповіді... А зараз як? Сто разів подумає – а що подумають про неї – як же так – не знає... все повинна знати! Та і взагалі – дивно це якось, запитувати у незнайомих щось... дурнуваті прояви сором'язливості – нічим не підкріплені... А от коли треба щось особисте розповісти, про свої справи, про себе щось – тут завжди будь-ласка вона... а в дитинстві навпаки, і роки скільки не скаже, стоїть мовчить... Парадокс – але в дитинстві – явно була справжньою – поводитись щиро, просто, відкрито... з цікавістю до всього. А тоді – виросла – забула ці дитячі відчуття, а всілякі людські видумки – тут же заповнили забуде, витіснили його – і вже все, підігрує всім, говорить часто не щиро... як же по іншому, ще щось подумають не так про неї...

Через двадцять хвилин – вийшли з номеру. Ні на другому, ні на першому поверсі готелю – не було ні душі.

Хоча хто там взагалі мав бути то... Вийшли на вулицю – вже було тепло. Дарма взяли по кофтині, не замерзнуть. Повертатися не стали.

- Хоча б не пропустити його..., – кинула Дарислава.
- Та не переживай, ми й так зарано думаю вийшли... з огляду на те, коли він вчора був вдома, то має виходити, ну мінімум через годину...
- Тут взагалі є якийсь громадський транспорт там...
- Навряд... Навіщо він тут, невеличке містечко, всі он на велосипедах... а що?
- Та ну просто – він же на своїх двох йшов, значить десь неподалік працює, може в центрі десь...
- Та скоро вяснимо... може й туди завалимось – «Ми провідні працівники програми – Безтурботне дитинство...», ну і все таке...
- Хах, та думаю досить, і так – говорили там всіляку дурню...
- Та яка різниця... Тут головне, щоб дійсно щось реально корисне дізнатися, побачити, почути на роботі там його...
- Знаєш, тут лише випадково, як на мене... сама подумай, ми ж не зможемо тут вештатись вічність. А якщо навіть він і має відношення до всього цього, то яка ймовірність, що це якимось проявиться.
- Ну все може... але дійсно, може це він тут і є «Нормальним чоловіком» – сім'я, робота – ходить собі тут спокійно...
- Та отож... ми дуже мало знаємо про нього, дуже...

Присіли вже на звичному місці – лавка через дорогу. Містечко тільки починало оживати. Хто на ранню роботу,

хто навіть пробіжку ранкову... повагу викликають такі люди. І справа не в спорті там, здоровий образ життя і все таке інше... Просто їм хочеться – вони роблять і все. І хто що подумає – байдуже. Дивилися на двох персон, бігли підтюпцем, удвох... одна молодша, інша на вигляд трішки старша. Головне, щоб не так, як у торговому центрі, на третьому поверсі... якщо це дійсно щиро, просто так хочеться – то це круто...

Провели поглядом ранкових спортсменів. Більше на горизонті не було нікого. Хвилин сорок – і не пошкодували, що не повернулися і не залишили кофтинок.

Ще майже через цілу годину – ось і він. У тому ж одязі, що й вчора. З невеличким пакетом – не поспішаючи вийшов і пішов тим же маршрутом. Зраділи – що нарешті можна вставати з тієї лавки і розім'яти ноги...

Вийшов на центральну вулицю – привітався з проїжджаючим чоловіком на велосипеді. Через метрів двісті – зупинився біля невеликого кіосочка – взяв стаканчик кави. Пив сам. Через декілька хвилин – підійшло ще двоє, взяли також каву. Проте з ними довго не розмовляв. Пішов далі.

Хвилин п'ятнадцять йшов ще, звернув на декілька невідомих вулиць – і показався він – масивний елеватор. Підійшов до прохідної, щось показав – напевно пропуск – і попрямував в середину, на територію...

Зупинилися навпроти. Маленький магазинчик – уже був відкритий. Дізналися, що через годинку – підвезуть свіжу випічку. Присіли на лавці біля фасаду.

- Працівник елеватору виходить... ну елеватор не малий, залізниця проходить тут, це зрозуміло все..., – кинула Альвіна.
- Угу, і напевно, народу тут працює багато... он скільки почало йти... як у мурашник злазяться.
- Чекатимемо?
- А що залишається?

- Ну просто тупо увесь день сидіти...
- Я почитаю щось, нарешті... а то відкладаю все і відкладаю...
- О, бачиш! Вже й користь від такої роботи, хах.
- Хах, ага, здається, ми починаємо бачити плюси...
- От була б змога, зараз би їм посвідчення – на! І все, розказали б тут про нього, все що потрібно нам, а так...
- Знаєш, не факт... посвідчення то звісно таке діло... А тут, здається все не так просто. Це що – це робота – тут він також «Нормальний чоловік», і все.
- Напевно так... напевно.

Через хвилин сорок – жіночка з магазину – винесла невеликий пластиковий столик, три стільця – під чималий стаціонарний зонт, який перед тим привела у звичайний вигляд. І тут сервіс. Ще через деякий час – невеличкий автомобіль – напис – «Хлібзавод – Колосок». Хліб, булочки, пиріжки... А запах який... забули хто вони і де... Набрали собі чимало. Тут і з картоплею, і з капустою, і солодкі – з ягодами... Пляшка мінеральної води в додачу – все готове для початку читацьких годин.

Всілися на все тій же лавці. Дарислава мала скачаних вже біля десятка книг, які її зацікавили... Відкрила – найочікуванішу. Почала. Пиріжки лише додавали наснаги і сил.

Альвіна – не була людиною, яка читала, щоб просто вбивати час. Якщо й читала щось – то тільки те, що по справжньому засіло. І щиро не могла зрозуміти – як це – читати багато, читати постійно? Не могла так. Книга для неї це те – де вона обов'язково мала знайти щось подібне собі – у героях, у ситуаціях... мала пережити події разом з ними. Задуматися над чимось важливим, збагнути, що автор хотів сказати, що передати... в неї це забирало сили. Говорять,

що люди з подорожі повертаються вже іншими – Альвіна – після прочитаної книги – безповоротно змінювалася. І не могла просто кожного тижня – наскільки занурюватися у будь-які історії... складно для неї це було. А зараз – час був, можна було собі дозволити.

Досиділи до обіду, вирішили перейти на лавки – в середину невеликого дворику, який виходив прямо на потрібну алею. Там і спека не така, і перед магазином не хотілось цілий день маячити. Книги все ж зробили свою справу – Сергій Михайлович вийшов через прохідну і направився за вже знайомим їм маршрутом.

Вийшов на Шевченка, зазирнув у один із магазинчиків – вийшов все із тим же самим пакетом – на вигляд – просто хліба купив... Йшли не надто близько.

Через метрів двадцять – маршрут дещо змінився – звернув на невеличку вуличку – і майже відразу – зайшов у двоповерхову будівлю – пошта. Там також затримався всього на хвилин п'ять – вийшов із газетою у лівій руці.

Не поспішаючи повернувся на звичний маршрут, і не переглядаючи сторінки газети – зупинився біля урни – і взявши лише декілька сторінок – все інше – кинув до сміття. Здивувало. Альвіна – дістала викинуті сторінки газети. Газета була обласного рівня, цілком відома, не місцева. Відразу Дарислава збагнула – і побігла на пошту – купувати таку ж. Треба було зрозуміти – що взяв, що залишив собі. Альвіна – пішла далі за ним.

Зустрілися вже на звичному місці – лавка навпроти будинку. Альвіна сиділа і переглядала газету.

- Ну що він? Дома?
- Так, нічого не звичайного..., – відповіла Альвіна.
- Добре... що там газета? Які сторінки є? От у новій, їх вісімнадцять...

- Ну тоді значить він взяв – самий верх, так би мовити... тут є сторінки – з третьої по шістнадцяту...
- Угу, ну його явно не цікавили перші дві сторінки, тут новина святкування річниці обласного театру... на перших трьох, фото різні...
- Та зрозуміло це все! Ти глянь краще, що в кінці, а? Мені здається, не дарма ми можливо читали книжки ті, – задоволено кинула Альвіна.
- Ну книжки ніколи зайвими не бувають... зараз гляну... заінтригувала. Так... що тут...
- Сімнадцяту відкрий!
- «Оголошення» – воно?
- Ага, воно...
- Так тут і на вісімнадцятій також трішки є ще оголошень – «Продам мед», і ще поздоровлення якісь...
- Ну справа точно не в медові, тому й не вісімнадцята... читай з початку...
- «Продам будинок, в центрі...», «Продам або обміняю квартиру...», «Здається однокімнатна квартира...», «Здамо квартиру, одна кімната, новий ремонт...» – слухай – я зрозуміла!
- Так! Це всі актуальні оголошення щодо нерухомості, по нашому краю... газета виходить тричі на тиждень – три дні підряд – сьогодні другий...
- І він же вчора йшов з газетою... блін, точно...
- Ага, з газетою...

Електричка відправлялася ввечері – але вирішили. Однозначно слід залишатися ще на день. Хоча б підтвердити те, що вияснили... На сто відсотків не можна було бути впевненими, що цікаво було саме ці оголошення – але викинуті всі інші сторінки, два дні підряд з газетою...

Ось як він міг дізнатися про Вікторію, потім знайти її у соціальній мережі... Примарно, але йдучи до «Маріанни» – намагалися щось з чимось зв'язати, зрозуміти...

Вечір провели у розмовах. Бажання отримати результат – затьмарювало примітивність фактів, їх неоднозначність, і можливо надуманість... З головою поринули у свою версію, навіть не припускали, що могло бути якимось по іншому. Ідея – не помітно перетворилася із теорії, у стовідсоткову аксіому, щось однозначне і доведене... ніби залишилося дізнатися деталі. Чи це надто велике бажання, чи звичайна наївність, чи недосвідченість... але вже все це не мало значення. Тим більше, що як самі не намагалися себе критикувати, свої думки та домисли – не могли знайти аргументів... З голови не виходили телефони, сумнівні і дивні факти залишення речей... До одинадцятої вечора – з пустого в порожнє... безрезультатно.

Дарислава не могла заснути ще години півтори. Завжди так. Тільки перед сном думки про щось важливе, про щось таке, що цікавило і непокоїло – буде думати про це, не засне. Уявлення про різні подібні ситуації, підчерпнуті із культових серіалів – не давали сконцентруватися на реальній ситуації.

Третій день у цьому містечку. Не розраховували, що будуть мати справу з цілим робочим відрядженням... проживання у готелі, справи на цілий день... Прокинулися із завзяттям та бажанням довести собі, що не помиляються. Прокинулися знову рано. Випили кави. Не поспішаючи, вийшли з готелю і направилися до знайомого будинку.

Будній день – знову книги, знову з головою у життя героїв... на вечір – отримали нагороду, як вважали самі. Той самий маршрут, та сама газета, ті самі сторінки...

- Ну все, нехай вже йде, все зрозуміло..., – кинула Альвіна.

- Та звісно, що зрозуміло, але знаєш – невже все так просто?
- Що тут простого то?
- Ну от тупо – купує газети, видивляється, виясняє... І знаєш, ну нехай будь-які інші квартири – одне діло, але тут же і у своїй така ж історія...
- І що з того? Як на мене, то це якраз і не дивно. Якщо там дійсно – явно не банальний спосіб, як це все повернути – щоб от люди зникли, а з боку й не скажеш нічого – то чи своя, чи чужа квартира... різниці немає.
- Все одно... ходить на роботу, нічим не виразна людина. Як він, коли це все...? Це ж час потрібен, щоб ніхто навіть на секунду нічого не подумав...
- А хто що може там подумати, тю... ну здає квартиру, ну люди заїжджають, виїжджають... звичайна справа. От сказав на роботі – потрібно справи вирішити, особисті. Дома – сказав, що квартиранти зїжджають – і все.

Час ще був. Електричка додому – дев'ятнадцята сорок сім... встигали однозначно. Не поспішаючи, все думаючи про те – що ж далі, здали кімнату, подякували, попрощалися... В дорогу – по йогурту. Все. Можна йти.

Сіли на лавці, прямо перед коліями. Сон явно починав брати своє... майже відключалися на ходу. Не звикли до такого графіку, а чи й потрібно звикати то?

Альвіна переглядала новини у телефоні... Дарислава дістала записник – треба було доповнити...

«дві дівчини – жінки... хазяїни чоловіки... квартира наша – здається шість років чи все ж два... телефон... відсутня зарядка... пароль... наклейка... одяг деякий (футболки, кофтинки, білизна)... газети з роботою за бугром... також телефон... також одяг... документи (договір

та пропуск)... ім'я та прізвище іншої... ім'я першої з смски... жодного пропущеного... психологія серійників... подібних справ – немає... у розшуку – немає... пропавших – немає... було зимове пальто – продали... інші речі – також могли бути... Вікторія – бухгалтер, звільнилась... не активна в соцмережах... матері немає, з батьком не спілкується... з подругами, можливо також, – майже не спілкується...спільнота про фото міста... переважно у спільноті – дівчата... хазяїн і Вікторія – там... профіль хазяїна – скромний, пустий... жінка, діти – все стандартно, нічого особливого... історія з нами – повторюється, дуже схоже... Сергій Михайлович – так чи ні?...» – доповнила – ...Нормальний чоловік – слова сусідів... працює – елеватор... вигляд – звичайного, не примітного... ідентичні дії – газети – залишає лише сторінки з оголошеннями...

Вдивлялася у всі ці слова, фрази... їх стало вже досить багато. За кожним словом – певний сенс, певна версія. Але як зв'язати, що далі робити. Однозначного нічого немає, та напевно, і бути не може...

Електричка вчасно. Зупинилася – в'яло залізли, сіли. Альвіна через хвилин десять – змогла заснути. Дарислава – не могла. Чи то знову – недовіра, чи хто знає... рюкзак перед собою, в руці... слухала інді, дивилась на все, що мелькало у вікні, осяяне промінням вечірнього сонця... Захотілось відволіктись, по мріяти, подумати про щось своє... знала, що кращого часу, ніж дорога, для цього не існувало. Музика, думки – вже не давали заснути.

Спалося добре. Після подорожей, важливих справ – звичайна річ. Навіть не вечеряли. Не було бажання і все.

Виспалися. Близько десятої ранку – прокинулася Альвіна. Намагалася відразу зануритися у всі ті факти, які були відомі, про які вже думано передумано... їх було не багато, але – загальна дивність та неоднозначність, привертала увагу. Хотілося отримати пряму і однозначну відповідь – щоб все було зрозуміло і максимально

розтлумачено. Але куди там... лише самостійні деталі, які зв'язувалися у єдину історію – лише під впливом сильного бажання. Головне питання – що далі? Звернутися за допомогою – не було змоги, бажання... хотілось самостійно, пересвідчитись, довести собі... Але від поради – не відмовилась би, однозначно. Згадувала вчорашній день – всі деталі, розмови... і тут – ідея. А може потрібно прискорення процесу? Люди, які чогось дійсно прагнуть – бояться це втратити, і коли щось йде не за планом – можуть робити необдумані кроки, аби тільки досягнути цілі...

Дарислава, яка вже до цього часу – прокинулась і готувала собі вівсянку на кухні, лише з третього разу відізналася на слова Альвіни.

- Що ти хочеш? Вставай уже! – вигукнула з кухні Дарислава.
- Сюди йди!
- Ну чого тобі? Ти вівсянку будеш?
- Та буду, буду... Слухай! А якщо все ж дійсно так, якщо він справді має відношення – то що ми можемо? Все одно більше нічого не дізнаємось, так?
- Ну не знаю, щось можна думати...
- Та що там думати. От сім'я, робота, сусіди – як ти щось більше там дізнаєшся, а? Та ніяк! Вірно?
- Ну, і що пропонуєш? Допитати його? Хах...
- Не допитати – а змусити самому себе хоча б якось видати... можна певним чином – викликати його сюди, до нас...
- І що? Він прийде, а ти йому – «Знаєте, ми тут ось подумали, дівчина залишила телефон і речі, дивно якось... ми там ще лазили, знайшли подібну історію, за вами спостерігали...», і він такий все й розповість... пошле та й все.
- Давай серйозно. Звичайно, в лоб ніхто не буде нічого говорити... а от створити таку ситуацію,

яка б змусила його проколотися на чомусь... от наприклад – речі, телефон... Типу скажемо – ми тут телефон зарядили, а на нього люди телефонують, погрожують там, шукають якусь Ольгу...

- Ні! Знаєш як, якщо вже так, то можна просто сказати, що типу приходили прямо до нас, або просто люди або з поліції – і типу цікавились – якоюсь Ольгою... Що типу тут жила раніше, не знаєте де вона... і таке інше, а?
- Можна й так, без різниці... і це буде й для нас добре, адже типу ми взагалі не в темі, нам без різниці – але просто так... хотіли повідомити все. А потім – подивитись на реакцію – і то вже можна буде щось сказати...

Вирішили не відкладати. Лише промайнули думки – а безпечно чи це все? Проте азарт, бажання просто знати – затьмарювали все інше.

Як запросити? Потрібна причина банальна і в той же час – важлива, щоб не міг відмовити – і приїхав. Альвіна згадала – головну причину, яка стала останньою каплею – і вони переїхали. Кран у ванній.

Інтернет – це зараз середовище, де є все. Буквально все. Альвіна впевнено й швидко віднайшла типові поломки кранів – а там де про лагодження, там і про причини проблем...

Дариславі поставила задачу – знайти декілька ключів. На квартирі не було анічогісінько. Запитала у жіночки – яка жила у сусідньому під'їзді. Знала її лише по декільком розмовам біля будинку... привітна, проста... навіть запропонувала допомогу. Ключами – звісно поділилася. Дарислава – думаючи наперед – повідомила їй, що якщо й самі не справляться, то викличуть хазяїна, допоможе... і вже тоді занесе інструменти.

Зателефонували. Ввечері. Кран тече – ключі взяли... але не знають як і що... бояться зламати... Відповів не багатослівно, що зрозумів, постарається завтра бути... по голосу й не скажеш – чи роздратовано, чи суворо. По простому відповів – попрощалися. Це вже не дивувало. Тепер головне – вміло, не акцентуючи увагу... так, до речі, промовити, що приходили, цікавились... Телефон з диктофоном – щоб мати змогу записати реакцію, кожне слово... все може мати значення.

Чекали із самого ранку – знову не виспались... Ще раз перевірили кран – все добре, протікає... Альвіна, як виявилось, цілком могла і полагодити ще той, а не переїжджати... Встигали жартувати, навіть реготали, дещо нервово... майже об одинадцятій ранку – дзвінок у двері. Диктофон увімкнули. Дарислава пішла відчиняти – глянула тихо у дверний глазок – і повернувшись до Альвіни – помахала негативно до Альвіни – не він... Відчинила двері – стояла жінка, з сумочкою, з коротким волоссям, білявим та у коричневих бріджах і чорній футболці...

- Доброго дня вам! – відразу вигукнула жінка.
- Доброго...
- Сантехніка викликали? Хах...
- Ну..., – невпевнено кинула Дарислава.
- Та я жінка Сергія Михайловича, мене звати Оксана.
- Оу, приємно познайомитись... а Сергій Михайлович...
- Та він і збирався з вечора, але зранку не зміг відпроситися на роботі, працює на елеваторі... там багато роботи зараз... не відпустили. Так я вирішила поїхати, а то сама не люблю, коли ото воно щось не справне...
- Та ну так... та там просто вода протікає, а ми... хто його знає як там, щоб не зламати..., –

відповіла Дарислава, постійно зиркаючи на Альвіну, яка також була дещо збентежена...

Жінка майже відразу пішла до ванної кімнати, вигукнула – що нічого страшного немає, просто дещо відкрутилося – впорається... ключі, до речі – ті, що треба...

Альвіна відразу вирішила приготувати чаю – необхідно було, щоб хоч вона затрималась. Додаткова інформація – не завадить. А далі – щось вигадують...

- Все, не переживайте! Все там чудово, ви нічого не зламали, хах, – кинула жінка, зайшовши на кухню.
- Дякуємо вам! Вибачайте, що із-за такої дрібниці – вам довелось ось аж сюди їхати..., – відповіла Дарислава.
- Та нічого, що там... все одно вдома сиджу... а так, хоч проїдусь... воно ще знаєте, квартира все ж без особливого ремонту, сантехніка – хоч і не прадавня...
- Сідайте! Ось чай беріть, – продовжила Альвіна.
- Ой, дякую, давайте... Як тут вам? Все добре? Як сусіди? – продовжувала жінка, злегка попиваючи чай.
- Та все добре... наче нормальні сусіди. От бабусю тут одну буває зустрічаємо – ну як бабуся, ви ж знаєте... багато розповідає, все їй цікаво, хах, – кинула Дарислава.
- Хах, це ви напевно про ту, яка живе на третьому, так?
- Напевно, скоріш всього...
- Та ви не дуже звертайте увагу на неї, вона вже бідна два інсульти перенесла... все путає, забуває... в неї вже правнуки є, а вона буває розповідає, що діти ще в інституті навчаються...

старість, нічого не зробиш... ще й інсульті ті, на голову напевно вплинули...

- Та ну так... розуміємо... А ви напевно тільки дівчатам здаєте квартиру? Ми просто тут багато речей дівчачих познаходили...
- Так, так... дівчатам. Знаєте, все ж спокійніше так, хах. А речі – ой то взагалі... бували, що – ну залишить там, якусь миску чи ще будь-яку дрібничку... а ось остання – так там речей – ціла купа. Я говорила Сергію Михайловичу – дивна якась, може речі ті покрала десь, хах.
- Хах, та ну так... там і одяг...
- Так, так... я бачила. Ну та різні бувають... Ну а що ж поробиш – потрібні гроші – отой й здаємо, все ж – хоч якась копійка. Старша донька у нас – восени поступати буде – а це ж знаєте – грошей купу потрібно...
- Ой, дійсно... висмокчуть всі соки..., – кинула Альвіна.
- Ага, отож... та воно той квартира ось є... але все ж цілу квартиру для неї... вирішили, що зніматиме кімнату – так дешевше... вже місяць ми по газетам шаримо – а воно оголошень купа – а подзвонимо, або ріелтори, або умови дивні...
- Так... є таке..., – відповіла Дарислава – зиркнувши на Альвіну – скільки інформації навіть не очікували...

На останок – заговорили ще й про телефони, що дочці готуватись слід – а вона все в Інтернеті сидить... хоча зтягує воно... й сама буває грішить – відео, новини, соціальні мережі... й їй навіть мало – буває через акаунт чоловіка сидить – встигає і там спілкуватися, відповідати за нього – деяким родичам... сміялась... проста, звичайна

жінка. Подякувала, запевнила, що все полагодила – хоча й так знали, що все в порядку...

З одного боку – дізналися інформацію – спрацювали чудово – хоча й дещо не по плану... Але те, що дізналися – розчарувало. Всі ті факти, які були й наявні – майже повністю нівелювалися... Все ще було неоднозначно. Так, дещо прояснилося... бабуся, яка говорила про шість років, хворіє – тепер все зрозуміло стало... газети ті... три дні в містечку, купа пиріжків... – ну хоча б по книзі прочитали... Але все одно – думки про залишені речі, телефон – не давали покою, не могли це просто викинути з голови...

Епізод 5

Днів шість, сім, вісім... було не важливо – намагалися чи то виправдати себе, чи то просто знайти інший шлях... Не залишали думки про все це – не природно просто взяти ось так і зникнути.

Добре все ж жити в місті. Тебе ніхто не тривожить, ніхто не знає... хто ти, що ти... пальцями не тикають. І це заспокоює, як би не було на душі... А на душі було так собі... просто днями лежали на ліжках, виходили в супермаркет у сусідньому будинку – і радувало лише те, що ніхто не цікавився справами, нічого не запитував... ну хіба що «Пакет потрібен?».

Були не з тих, хто відразу відступає, хто розчаровується у собі... нічого подібного. Але не могли самі збагнути – варто чи ні продовжувати все це? Чи є сенс? Адже так, були певні факти, догадки... може просто велике бажання щось подібне робити... але ж чомусь у той будинок, до Ігоря Олеговича не тягнуло, хоча й було вже менше трьох місяців. Що ж тоді це? Невже проста і дурнувата впертість? Займають маячною та й годі... Не могли знайти відповіді. Ні на мить, жодній не приходило в голову – забути

все, покинути... Дійсно хотілось рухатись далі у всьому цьому, вірити в те, що все що знають, всі факти – ще покажуть себе. Підказати нікому, порадити нікому... це й заводило у кут.

Суцільна не зрозумілість – в усьому. Кожна по своєму, але переживали – а якщо дійсно щось трапилось, і вони все правильно робили... і просто невдача, але спробували, потрібно далі. Та й взагалі – Ігор Олегович, що він бездоганно все робить? І чи все виходить в тому будинку, і в подібних по всій країні...? Але там це норма... статистика... відсоток успішності – не більше. А за цим всім стоять подібні ситуації – когось не стало, хтось пропав, щось пропало... От вони точно можуть порадити – як це – звикнути до такого. Ну не вийшло, ну й нічого, буває... Ідеального не існує, так?

Після енного дня – розуміли, ще трохи і на йогурт не буде вистачати. Всі ці подорожі, купівля телефону... тепер он їх, двоє лежить і що з того... власників хоча б знайти, легше стало б, а так...

- Не знаю, Аль, не знаю... половина менеджерів по продажам... нудить, точно – ні! Та й це на весь день... нічого після цього не хотітиметься...
- Листівки я теж не хочу йти розклеювати там... роздавати...
- Невже статус не дозволяє, хах?
- Хах, якби ж він був... той статус. Просто знаєш... нічого поганого не бачу, і часу не хочеться витрачати багато – просто хочеться хоча б трішки чогось масштабнішого.
- Та ну це так, я теж не проти такого, але де ж його знайти... Потрібно йти було на викладача... ну там аспірантуру, на бюджет. Просто супер... Он з паралельної – староста їх, постила фотки – на пари ходять...

- Їм же там і стипендію виплачують, так?
- Угу, і не маленьку. Я ж говорю – класний варіант.
- І ти реально б пішла, не набридло ото сидіти, зубрити?
- Ой, зубрити там... Я ніколи не зубрила. Воно ж як – ті хто нічого не робили, тільки паперові подаруночки носили – для них звісно, зубрила... а насправді, тупо робила, і далеко не якісно лишень те, що говорили...
- Ага, і як виявляється у нашій час – цього досить...
- Нажаль, але так... просто на фоні відсотків дев'яносто п'яти – це здається геніальністю і над розумом, хах... а насправді – просто виконання завдань, без фанатизму, при чому – дуже часто – лише для того, щоб з принципу не відлистувати цим...
- Та ну я розумію, розумію... мені то можеш не розповідати... я просто й не відлистувала, але й не надто виконувала ті завдання... хах.
- Хах, ну це так... просто знаєш, в школі – пам'ятаю в останніх класах, університет для мене був чимось глобальним, елітним... таке бажання, така тяга туди. А ці всі люди які там – ну сто відсотків – найкращі. І протягом першого семестру – майже боготворила їх...
- Ага, хах, а тоді – здрастуйте – сесія, так?
- Точно! І все – шок пройшов швидко, все ж розумію в який час живемо... але по дитячому не вірилось... ну а тоді вже все, з ними всіма все зрозуміло – а сама... ну просто не могла себе підвести, собі зрадити.
- Так, все це звісно поганенько... але от ти згадала старосту ту, я от тупо знайшла її профіль, і дивись, тут репост у неї, на сторінці: «Запрошуємо студентів, молодих людей – взяти

участь у щорічних культурних заходах від університету».

- І що? Ми яким там боком...?
- Дивись... тут сказано, що типу там всілякі тренінги будуть, майстер-класи, екскурсії...
- Екскурсії? Хах, у цьому місті? Цікаво куди...
- Хах, та ну не перебивай, то не суть... Головне, що там будуть з'їжджатися з різних кутків, і потрібна допомога у питаннях організації... от супровідники груп, екскурсіводи, не професійні. Оплата – щоденна.
- А ну – покажи... ну так, не дуже й багато, але якщо в двох...
- Ну це точно краще, ніж листівки...

Зателефонували. Альвіна розповіла про себе, запитала – що робити... сказали нічого складного, все просто – беремо усіх. Все ж спека, канікули, відпустки... робили свою справу... і кому взагалі воно потрібно... Проте сказали – гостей буде чимало. А в принципі – як завжди все – гроші виділили – можна витратити. Звичайна справа.

Все ж дивувались... це місто – і раптом – культурні заходи, екскурсії – і бажані є. Де ж ці люди всі ховаються, у будні то дні? Коли на зупинках, біля забігайлівок – кругом – одні персони з перегаром, суцільний мат та озлобленість... Шансів зустріти адекватну людину, яка живе у власне задоволення, має цікаві інтереси... читає книги, поважає інших – навіть коли позиція іншого – не подобається... Шансів не було, фантастика та й годі.

Та й самі – книги лише у перервах... і виправдання... їх не могло бути. Бажань, планів – було багато, дійсно багато... Бажання вивчити японську – Дариславу не покидало уже років два, а може й три... Але ж ні, завжди щось знаходиться... і таке, що вибиває із колії на довго. Потім знову – згадає, почне... максимум один день. В цьому

вся й проблема – щоб стало звичкою, ну хоча б два, три дня. Ні. Один і крапка. І японська була вершиною айсбергу...

Альвіна найбільше хотіла просто взяти і без зупинки подорожувати. Тут, у себе десь... Не важливо було куди... всі ці трендові та пафосні місця... З одного боку – можна й туди, але нові люди і нові місця – вони повсюди. І за тисячі кілометрів, і за десятки кілометрів. Але проблема та ж... час. Чи не вміла організувати його, чи дійсно не вистачало...? Більше всього, не хотілось жити як робот – точно по хвилинам все робити. Нудно це. Хоча, напевно, встигала б більше. Проте, переконувала себе – всього не встигнути, а наявність думок про це – вже непоганий знак, який вселяв надію, що рухається вірно...

Знову він. Колони ці, знайомі вхідні двері. Як би там не було – згадати є що. І смішне, і веселе... Хоча – не звично пусто було. В такий період часу – ще не доводилось вештатись по цій будівлі. Лише чути поодинокі кроки підборів бо старій, дерев'яній підлозі, яка різко переходила у сучасний, дорогий настил, який мав незвичайну поверхню, майже дзеркальну... сонце так і відбивалося у цій розкішній підлозі, разом із табличкою приймальні ректора.

Піднялися на третій поверх. Профспілка, ось куди скоординували. Дивна річ, і дивні спогади... профспілка. Знали, як воно в інших, а тут – чи то не повезло, чи хто його знає... але чомусь у голову Дарислави приходили лише слова анімаційного героя, який вдало описував специфіку меду, як дивної речі – яка начебто є, а коли раптом що – то «не».

Біля дверей – дві лавки, на яких сиділи, напевно, також майбутній робочий персонал. Загалом – діючі студенти. Привіталися зі всіма. Так, вгадали. Хто з історичного – просто захоплені історією, всілякими цікавинками про місто, про регіон... дійсно круто. Хто – володіє музичними інструментами, хто – пише вірші... цікаві

персони зібралися. Альвіна з подивом слухала їх розповіді, поки чекали на голову – звичайна річ, чекати когось... ну головного. А розповіді – дійсно захоплювали... і те, з яким завзяттям розповідали – це вражало ще більше. Дивно це? Так. Тому, що в наш час – писати вірші, вивчати архівні матеріали про місто, або грати на фортепіано – не найпопулярніші види діяльності. Але сидючи тут, на душі ставало легше – не важливо результат, не важливо, тим більше – хто там що скаже – роби, що подобається... не озирайся.

Якби там не було – але треба було все ж визначатися – що робитимуть? Екскурсія – явно не їхнє, тренінг щодо прихованого змісту поезії, вміння бачити це все, відчувати – не погано, але Дарислава не могла збагнути, чим вони там допоможуть... Запропонували більш прості ролі – майстер-клас від місцевого художника. Буде розповідати цікаве щось там, продемонструє роботи, як свої – так і роздруковані інших колег... іншими словами – було чимало роботи – щось роздати присутнім, занести, винести. Не тяжке, та ще й цікаво. Більше того – було всього п'ять днів роботи майстер-класу – перші три – екскурсії по музеях... потрібно лише було збирати людей, і вести їх по маршруту. Всю цікаву роботу – виконували інші. Ідеально.

Наступні декілька днів – пролетіли. Спочатку день очікування, потім перші два дні заходів – нічого особливого... але людей все ж з'їхалось... і всі зацікавлені, обізнані... дивувало.

Пролетіли – тому, що завжди так буває – коли знайомишся з чимось новим, незвичайним. Тут ти робиш щось знайоме, банальне... живеш своїм життям, своїми звичками... а тут раптом потрапляєш в таке середовище, яке відкриває нові майданчики для спілкування, нових людей – з неординарними і цікавими поглядами на життя... Перші дні – по при те, що просто збирали гостей міста у холі готелю, вели їх до університету, до музеїв – спілкувалися, і

спілкувалися... Це не щось грандіозне, чи таке, що змінило кардинально щось... але все ж просто знати, що є люди, які живуть дійсно своїм життям, унікальним, особливим... це чудово. Це заспокоювало.

Гості. Дарислава з подивом два дні спостерігали за цими жіночками, яким за п'ятдесят, і які приїхали в інше місто, щоб просто взяти участь у культурних заходах, послухати інших, поспілкуватися... не часто доводилось безпосередньо знайомитись з такими людьми... не могла сприймати це нормально. Ну як це так? Ну їй що, робити нічого чи що...? Намагалася розпитати... безрезультатно. Дійсно – приїхали заради того, щоб приїхати. Слова пояснення про те, що «Старший не означає – нудний, чи не цікавий...» – були зрозумілі їй, але разом з тим – мало відомими. Ну не звикла вона до людей, а тим більше старшого покоління – які просто ходять по музеям, просто і без зайвих нервів розмовляють, не шукаючи у всьому зради, підстави, обману... Знала, що такі існують, але ж вони ніби десь там... далеко. А воно он як... все тут і рядом.

Альвіна, як завжди, просто аналізувала. І на цей раз, було тяжко це робити... бо коли ти просто йдеш в цьому місті, їдеш у транспорті – ти бачиш цих типових, шаблонних людей. У них є щось своє, ідентичне – малозрозуміле... але воно так далеко заховано, що ніяким чином не заважає їх зрозуміти, оцінити... А тут – зовсім не так. З одного боку – дивиться – проста, привітна людина – але ні. Типовістю і банальністю тут і не пахне. Адже це особливе бачення життя, ставлення до нього – це щось кардинально інше. Дивно було їй, але це притягувало... коли ти спілкуєшся з людьми, які і у старшому віці – мотивовані, мають цілі, завдання – але разом з цим – ставляться до життя, до оточуючих без жодних претензій, не поводять себе так, що це ж життя їм щось винне... це по справжньому захоплювало. І не могла чітко і однозначно охарактеризувати хоча б когось із них... Чоловік, років сорока – простий, чистий та охайний вигляд, сумка через

плече – ну офісний працівник, штатний працівник фабрики можливо... вчитель, викладач? Ні, вегетаріанець, буддист, добровільно покинув роботу – попрацював десять років – вистачило, зараз працює онлайн, і мандрує країною – цікаві заходи, нові знайомства... Жінка – років сорока, сорока п'яти – має сім'ю, дітей – але обов'язково – раз у місяць ось так виривається – з крутим рюкзаком за плечима... Альвіна цікавилася тим, як знаходять час, ким працюють... і нічого не звичайного. Лише просто бажання і все. Не якісь мільйонери або байдужі до всього... абсолютно ні.

Третій день. На спеціально замовленому автобусі – під'їхали до головного музею – історії міста. По при те, що був вихідний – народу, м'яко кажучи не густо... Дивно це? Та ні... Альвіна за всі роки навчання та проживання тут – перший раз наскільки близько була до цього музею... Музей? Не цікавить це нікого... ну майже. Пояснити складно. Просто лінє чи відсутність мотивації... Та просто ніхто ж туди не йде – чому ми повинні?

Зайшли. Чудовий хол, наповнений відразу незвичайними експонатами. Працівник музею – вже чекав. Швидко підхопив групу – і почав свою розповідь. Розповідав наскільки захоплено, що не відчувалося й на секунду – що це нудно, чи не цікаво... все ж, напевно, суть не в тому – про що тут йде мова – важливо те, як представляти все... та і взагалі, будь-що. Коли людина розповідає тобі про щось, а ти розумієш, що їй навіть розповідати не цікаво, байдуже... то що тут скажеш. А тут... тут все по іншому. І так цікаві факти із життя міста – ставали ще кращими та виразними. Коли людина на своєму місці – це все ж чудово... Чи складно це...?

Майже дві години ходили. Ніхто й не намагався зобразити втому. Гості розійшлись по різних куткам. Дали змогу насолодитися всім цим – самотійно. Робочий персонал – стояв у холі та очікував.

- Круто у вас тут! І ви так все доступно розповідаєте..., – кинула Альвіна до музейного працівника, того самого.
- Дякую, дякую! Ви напевно вперше тут? – промовив чоловік, злегка посміхнувшись.
- Так, вперше... і то, як бачите, можна вважати випадково...
- Отож, бачте, треба частіше собі дозволяти культурно відпочивати...
- А багато взагалі відвідувачів? – перебила Дарислава.
- Та складно сказати... коли як. Але, зазвичай – то школярі, то от як сьогодні – спеціальні гості... бувають ще різні екскурсії – теж організовують там компанії всілякі...
- Ну а так щоб самостійно люди, напевно не дуже так...
- Так, нажаль, так... Звісно, є відвідувачі, але сьогодні – великі можливості надає інтернет... і ми все більше і більше програємо йому.
- Ну знаєте, все ж справа не в інтернеті... от я ще ні разу не зустрічала молодих людей, які б дивились пізнавальні канали в інтернеті, читали там... ну цікаві статті про історію, про природу..., – відповіла Дарислава.
- Ага, справа точно не в цьому... вештатись по різним сумнівним закладам – все ж час знаходять, а от так... по простому... то просто люди такі, треба то признати, – добавила Альвіна.
- Ну може й так, вам видніше, це точно...
- А ви давно тут працюєте? Бо ви прямо настільки все тут знаєте... що..., – запитала Дарислава.
- Та вже більше двадцяти років...
- І що, невже не набридло? Ну ось так – вважай одне й те саме...

- Хах, ну по-перше, тут помиляєтесь, музей це не місце, де сто років назад поставили експонати – і так вони стоять... постійно щось додається, оновлюється. Є певний процес, він цікавий... Але тут треба мати просто тягу до цього... пояснити важко. Одним словом ні, не набридло, хах...
- Ну то це головне. Просто знаєте, коли стикаєшся от з чимось не стандартним, з тим, що мало знаєш... воно напевно й здається дивним, і відразу думки – типу як його можна це робити...
- Так, погоджусь. Але я з малих років – цікавився всім таким... читав багато... і все ж головне для мене – це процес. Я просто люблю бути тут, працювати, інколи ось так – розповідати іншим...
- Хах, ви як той чувак, з серіалу усіх часів – любитель динозаврів, – кинула Альвіна.
- Хах, це точно – палеонтолог! – вигукнула Дарислава.
- Хах, а, це точно, знаю, знаю такого... може й так, я теж, до речі цікавився подібним, але все ж історія людей – мені більше до душі.

Музейні дні закінчилися. Два дні – майстер-клас від місцевого художника. Дарислава розставляла стільці – намагалася креативно, й так, щоб всім було зручно. Бажаючих – було не мало.

Присіли збоку, щоб не заважати основним глядачам. Зрозуміти всі тонкощі цієї справи – все ж якби там не було, професію обрали правильно, лише переконалися у цьому. Але от з роботою... Альвіна протягом всіх днів – задавала питання – що ж далі? Телефони лежали вдома, думка про те, що дівчата все ж з'їхали, напевно, не зовсім за своїм бажанням... не покидала. Та й три місяці з кожним днем – вичерпувалися... а вони ось тут... так і не довершили почате... але ж вони старалися, і бажання досі є...

На майстер-класі – були присутні студенти-дизайнери – які, як стало зрозуміло – захоплюються всім цим художнім мистецтвом... Тому після закінчення основної частини – посипалися запитання, різного типу... Дарислава звертала увагу не на всі репліки – але все ж деякі дійсно були актуальними... як не крути.

- Скажіть, як ви відноситеся до сучасного мистецтва? Всіх нестандартних кроків, які роблять сучасні митці? – студентка не зовсім сміливо запитала.
- А що ви маєте на увазі – під сучасним мистецтвом? – промовив художник, який сам створював чудові пейзажі...
- Ну часто ж можна побачити, як дивні, м'яко кажучи картини – виставляються, і люди непогано на цьому заробляють... по вашому – це мистецтво? Чи все ж бажання виділитися...?
- Хах, дякую, цікаве запитання... Знаєте – загальна більшість людей, коли дивляться на видатних людей – неважливо якої спеціальності – художників, лікарів, поетів, юристів, програмістів – вважають їх обдарованими. І може щось в цьому є, не знаю... Але точно знаю одне – видатні вони тому, що не бояться здатися іншими, не стандартними. Всі вони – працюють і живуть – так як вважають самі, а не хтось інший видумав... От чому – багато хочуть стати митцями, а стають лише одиниці – всіх інших просто поглинає страх – страх виділитися на фоні інших... Сподіваюсь ви мене зрозуміли...

Закінчився майстер-клас, як і увесь культурний захід. Не сподівалися, але окрім таких необхідних коштів – отримали ще й незвичайний досвід та змогли про деякі аспекти свого існування задуматися...

Дуже хотілося продовжити почате... але прийшло розуміння, що потрібен час. Дещо відпочити – в першу чергу головою. Відволіктися... хоча розуміли, що все це марно... але просто так сидіти і дивитися у стіни...

Якби не було, щоб не траплялося – завжди телефонували батькам. Так, це банальні та вже стандартні фрази, запитання, відповіді... але суть в іншому. Це – батьки. Так захотілось... Вирішили на деякий час усамітнитися... за одно й провідати рідних.

Їхали на декілька тижнів... але затягнулося. Це вперше, коли кожна могла розслабитися дійсно вдома. Батьки... Занурювалися у дитячі спогади, шкільні роки – лишень тоді ось так могли довго відпочивати, безтурботно. За весь час перебування у своєму селі – жодна, практично не виходила за межі подвір'я... щось допомагали, щось читали – і багато думали. Університет був позаду, спроби підзаробити – також. Необхідно було все ж вирішити – що далі? Попри деякі негативні явища – все ж слідувати своїй мрії – яка цілком могла реалізуватися зовсім скоро – вже було набагато менше ніж три місяці... Або поглянути на все з іншої сторони – прагматичної, рішучою – і покинути все це... зайнятись чимось іншим. В світі скільки ще всього... а жити мрією про те, що не реалізується, що просто не може існувати у нинішніх реаліях – все більше здавалося маячнею. І всі ці телефони, Ольги, Вікторії... дуже хотілося все ж закінчити все це, щоб уже остаточно визначитися... обидві вірили, що саме це має стати тим, що допоможе прийняти рішення.

Дивна річ... от вирости вони тут, кожна в своєму кутку. Ходили до школи, мали друзів, людей місцевих знали краще... А тепер – не було зовсім бажання когось бачити. Не цікавило просто і все. Альвіна – у невеличкому селищі, декілька вулиць... Дарислава – повноцінне, стандартне село. Чимала кількість жителів... Але скільки нових облич... і

діти повиростали – хто вони тут такі ходять... навіть не здогадувалась... але й не хвилювало це, байдуже.

Були й дійсно нові обличчя... з'явились не по своїй волі – просто вимушені були шукати куток. Новий куток – де могли вижити. Це були особливі люди. Ще декілька років тому – їх просто не існувало, а зараз таких багато. Вони дійсно цінили життя, дехто з них по справжньому відчув – головне – життя, рідні люди... а всі ці будинки, сторонні, які оточують – це тимчасове. Нажаль, часто тільки сумне допомагає задуматися... У кожного з них – було своє життя, різне, але спокійне. А зараз... важко, але деяка частина з них все одно щиро раділи, що можуть бачити рідні обличчя... бо були близькі до сумного... залишилися тільки рубці, та страшні спогади, які ще довго лунатимуть у снах, як і у тих, хто віддано йшов туди добровільно, щоб захищати... Дарислава нікого близько не знали з них – але вдивляючись у них – бачила особливих персон, які по іншому цінили все те, що мали... які по іншому ставилися до всього матеріального. Так, потрібне... але все це тимчасове. І небажання навіть прогулятися по колись таких рідних вуличках – пояснювала саме цим... раділа, що біля батьків... а все інше... все інше було у спогадах. Зараз тут вирує нове життя, нових людей. І думаючи саме про цих, нових людей, які вимушено тут також оселилися... їх історії, часто страшні... – все краще розуміла, що дім – це там, де твоя сім'я, твої найрідніші, кому ти небайдужий і хто тобі не байдужий... а всі ці цегляні стіни, вулиці, поселення – тут живуть лише спогади.

Минав тиждень за тижнем. Все частіше розмовляли по телефону... годинами. Сумували одна за одною... У спокою не залишали думки про дівчат – що ж трапилось... Головне запитання – на яке не могли знайти відповіді – однозначної – це питання – чому залишили...? Кожна сама не могла прожити й години, щоб не переглянути новини, соціальні мережі – хоча б на секундочку... а тут взяти і

залишити... Намагалися знайти те, на щоб можна було зіпертися і продовжити... продовжити пошуки відповіді.

Майже два місяці... все що можна допомогли, поспілкувалися, насолодилися... Вже хотілося знову у вирій подій, сил набралися.

- Привіт, – першою промовила у телефон Альвіна.
- Привіт!
- Ти телефонувала, я пропустила... телефон залишила у домі.
- Так, я завтра зранку у місто їду вже.
- Опа, а що ти так різко... ще ж тиждень вирішили посидіти, а потім вже...
- Та брат мій приїжджає, троюрідний... ну той що із заробіток, пам'ятаєш?
- Ага, і ти з ним розмовляла, допоможе?
- Ну сказав, що спробує. Трохи там розпитав, про телефон... сподівається, що справиться. От тому я й їду, щоб не затягувати... відразу відправляю йому поштою, нехай пробує.
- Добре, це чудово! Я тоді після завтра тільки... а то в мене тут з транспортом, ти ж знаєш... не кожного дня...
- Та без проблем, буду чекати... все одно це тиждень, не менше потрібно йому... я так думаю... та й поки я відправляю, потім він назад.
- Не забудь взяти твоїх пречудових яблук, а то так розхвалювала... що я вже втерпіти не можу!
- Хах, добре, добре...

Із самого ранку – на старенькій, тісній маршрутці дібралася міста. Завжди любила ці відчуття, які наповнювали під час поїздки з домівки у місто. Мотивація на максимумі, хочеться гори звернути...

Надійно запакувала телефон, у невеличку коробочку і встигла до обідньої перерви відправити посилку братові. Сподівання були максимальні... Повернулася до квартири. Сумка з речами та продуктами ще досі стояла у коридорчику. Не поспішаючи почала її розбирати... і знову згадала чудові роки студентства, і всі ці тяжкі сумки...

Альвіна приїхала вже після обіду наступного дня. Давно скільки продуктів на бачив холодильник. Відразу кинулась до яблук – білий налив – як мед...

- Ну як там воно? Напрацювалася, хах? – кинула Альвіна, заточуючи чергове яблуко.
- О, так! Хах, згадала всі радощі життя в селі, і це блін круто так... я дійсно скучила за цим всім...
- Ага, теж саме і в мене... я навіть кайф отримала, такий справжній... просто роблячи щось із батьками, разом...
- Так, я тільки згадувала ось... що як в дитинстві, ще до універу... за довгий час змогла відчувати радість від таких банальних речей.
- Не телефонувала брату, що він там, ще не отримав посилку?
- Ні. Сьогодні повинен отримати... Думаю треба все одно чекати якийсь час, бо він ще тут тільки приїхав... хотів відпочити, а тут ось тобі, відпочинок... хах...
- Ну я думаю, що для нього то не складно... хоч згадає своє минуле, корені так би мовити.
- Хах, та я з ним так, не довго спілкувалася... сказав, що на декілька місяців і знов туди. І не хочеться, говорить, дома краще... але в нього вже дітки є, і гроші пливуть просто. А тут...
- Ой, та що там тут... або начальник з протікаючим дахом, або просто умови такі створені... що не витримати. А ще й за копійки все...

- Отож... ладно вже те все... він такий, що терпів би, що в принципі й робив, до поїздки, але от копійки ті...
- Що думаєш, як все ж вийде, щось дізнаємось цікавеньке?
- Хто знає... якщо мій телефон взяти, то можна багато що сказати про мене. А як воно там... може все видалила... Але як би там не було – хочеться все ж рухатися далі, дійти до чогось конкретного.
- Та хто ж проти... але... навіть якщо щось і побачимо там, питання не зміниться – що далі то робити? Ми з обшуком, чи там з допитом ні до кого не заявимося...
- Та знаєш, он з Сергієм Михайловичем – і без цього обійшлись...

Очікування чогось важливого – такого, без чого далі ніяк рухатися – складно. В голові – безліч варіантів подій, можливих сценаріїв... Але як би там не було – після поїздки додому – безпідставний сум і розчарування, відчуття безсилості – зникли. Розуміли всю складність, багато чого не знали, не могли збагнути – але все ж велике бажання рухатися, робити те, що хочеться – надзвичайно мотивувало... кожному по своєму. І хоча до закінчення тримісячного терміну залишалося зовсім не багато, надія на те, що тільки займаючись цією історією можна прийняти остаточне рішення у питаннях подальшої діяльності – їх не покидала.

Телефон видав короткий – але такий довгоочікуваний сигнал. Повідомлення. «Будь-ласка, заберіть відправлення...». Нарешті... дочекалися. Відділення пошти було не далеко від них. Не пройшло й п'ятнадцяти хвилин після повідомлення, а Дарислава вже стояла в черзі. Альвіна очікувала біля входу.

Чоловік який був відразу перед Дариславою – отримував відправлення... неначе він захотів переїхати на іншу квартиру, а всі речі – відправив поштою... Не менше семи-восьми окремих посилок... Все це створювало додатковий тиск... хотілося якомога швидше увімкнути той телефон і отримати такі довгоочікувані відповіді...

Телефон був запакований у невеличку коробку, надійно захищений. Вже за десять хвилин були вдома. Відразу увімкнули... паролю як і не було... все ж таки йому треба не по заробіткам їздити, а щось тут – вдома придумувати... майстер одним словом. Подякували ще раніше, а тому нічого не заважало зазирнути у кожную папку, переглянути все що тільки можливо...

Першочергово глянули на фотографії. Близько сорока штук. Жодної у вигляді селфі, чи просто із власним зображенням... дивувало це звісно... і цілком могло бути, але все ж ну хоча б декілька було... а так... Були фото, напевно із відпочинку – пляж, але не біля моря... скоріш всього – намагалися дізнатися по дещо знайомим пейзажам, – це місцева річка і шматки місцевого пляжу... Фото квітів... стаканчиків із кавою, різних... досить таки багато... Значить полюбляє, все ж не хотілося думати, що любила... – каву. А ще більше – робити фото із цікавих ракурсів всіх цих стаканчиків...

Намагалися знайти хоч щось цікаве у галереї – але безрезультатно. Покладали великі надії на фото... проте майже відразу вони були розвіяні. Видалила? А може видалили? Все ж сорок фотографій... на телефоні у молодій дівчини – замало, і цей факт – все ж у загальному вигляді давав певні підстави обмірковувати різні сценарії...

Альвіна швидко переглянула перелік музичних композицій – знайшла співпадіння із своїми, а загалом... нічого не стандартного. Та і взагалі, що можна сказати про людину, беручи до увагу музику, яку вона слухає? Насправді абсолютно нічого. Тому, що може бути один трек, але три різні людини вбачатимуть у ньому щось своє,

відчуватимуть власні, неповторні емоції... і лише по назві, або стилю музики – неможливо нічого довідатись...

Записник Дарислави лежав на столі... але за останній час – дещо змінилося... І діставши його зараз, щоб записати головне – оглядаючи вміст телефону – та і не зробила жодного додаткового запису. Траплялося з нею таке... спочатку щось поставить собі за зразок – цілком логічне і зручне – а потім... все це перетворюється у рутину, і вже не створює того ефекту. Так само і тут – вся була безпосередньо у своїх думках, і такі формальності, як запис фактів до записника – вже не цікавив – азарт в очах та майже відсутність вже будь-якого терпіння...

Багато можна сказати про людину – подивившись на історію її браузера. Такий вже час...

- Зараз відкриємо, їх тут декілька до речі у неї..., – кинула Альвіна, відкриваючи перший із браузерів.
- Може там і зовсім немає нічого... видалила або видалили і все...
- Та ні, є тут ось... і чимало. Але ми все одно не дізнаємось – як і з фотками – було тут ще щось чи ні... це так, пальцем в небо...
- Ну тут чимало... напевно цим найбільше користувалася.
- Угу...
- Так, ану давай, що там останнє – це найголовніше.
- Думаєш?
- Ну а як же ще...?
- Прогноз погоди... і що ти скажеш, норм це? Давай, версії, сценарії, хах...
- Хах, ну так... не однозначно якось... і дивись, відразу на декількох сайтах дивилась, але місцевий прогноз. А перед тим – новини якісь...

- Так, просто новини тут... і купа переходів на інтернет-магазини – одяг, сумочки...
- Та я он зранку сьогодні переглядала такі ж... нічого особливого.
- Та ну то зрозуміло... цілком дівчачі речі тут переглядала... парфуми всілякі, ароматичні свічки, ще ось якість не зрозумілі назви...
- Ну в основному, ось за останній період – тут новини, погода... тобто так, просто користувалась для повсякденних, буденних речей...
- А в іншому що там... зараз глянемо. Так... Ну тут щось взагалі майже нічого... а я зрозуміла, просто соціальні мережі відкривала за допомогою цього браузера... але вже тривалий час пройшов – в профілі зайти не можливо, паролі потрібні...
- Так... це було б напевно взагалі тоді легко. Але ж дивись, навіть не використовувала прізвище своє... Просто – «Ольга Ярославівна»...
- Ну зараз багато хто так робить, нічого дивного... А що ж тут у неї... ну просто перепости новин були, ну і звичайні філософські записи, і то – один раз в місяць, або ось навіть у два місяці...

Закінчивши з браузерами – здивував той факт, що не було жодного запису у журналі викликів, а також жодного повідомлення... і тут напевно почищено... але ж чому тоді деякі фото залишені, як і історія у браузерах... не могли нічого збагнути. Головне – до кінця не розуміли – чи це все ж надумана ситуація, і телефон забула, залишила... чи все ж примусили це зробити.

Очікування, яке було щодо телефону – поступово переростало у відчай – відповідей не знайшли, а от запитань стало в декілька разів більше... Той факт, що телефон все ж був повністю справний, все ж мав деякі фото, історію браузера – не давав спокою... ну не могла

просто так залишити. Якщо б хотіла сама його залишити – то видалила б все, а так...

- Зараз глянемо на записи у блокноті... що вона тут собі записувала..., – промовила Альвіна.
- Стандартний у неї, чи скачаний який не будь?
- Та здається стандартний... дивись, тут є більше десяти записів, і от останній... так зараз...
- Що останній?
- Та зараз... я на дати дивлюсь... останній зроблений через два місці після передостаннього...
- Ну значить вона, як мінімум не часто користувалася ним... і що там за записи до останнього?
- Ну останній тут якесь речення... а передостанній – просто запис якогось рецепту – здається десерт якийсь... а ще раніше – тут також ось рецепти кулінарні якісь... назви – напевно ліки чи що воно таке... але це вже майже два роки тому...
- Ну то добре... давай тоді останній, що там?
- Мало зрозуміло, що тут хотіла записати – типово для записів у нотатках...
- Та й я так само, он на столі лежить... я лише деякі слова, фрази...
- Отож, і тут, напевно, так само... «1340, ост. 1423, канал»... і що воно таке?
- Один, три, чотири, нуль... один, чотири... і як там?
- Два, три. А ще слово канал... паролі?
- Вони через кому, так?
- Угу, через кому... виходить три окремі записи або значення...
- А по даті коли зроблений цей запис?
- Ну думаю десь це припадає на ті дати, коли вона з'їхала...

- А може це час? Ну не один, три там... а тринадцять сорок, чотирнадцять двадцять три...
- А канал що це? Хоча... є ж така зупинка, ну маршрутки... біля місцевого телеканалу, так?
- Ага! Точно, це в північному мікрорайоні... цілком може бути. Але навіщо, і що це дає... ну може з кимось треба було зустрітись...
- Може саме з тим, що й змусив, наприклад, телефон ось так залишити, а?

Минуло вже майже дві години... Час проходив не помітно, особливо – коли почали представляти того, хто б міг змусити ось так – покинути телефон... по якій причині? Коханий? Типу купив новий... друзі, хотіли зробити сюрприз, сказали куди підїхати... ну а потім, цей старий просто тут залишила... Ні! Все одно це безглуздо – візьми і продай його... чому не зробила цього? Тим паче, що як видно із історії браузеру, полюбляла сидіти на сайтах – дошках оголошень... ось там би і дала оголошення... А можливо навпаки? Дарислава мала деякий досвід... в амурних справах, ще з часів університету... і буває так, що річ – яку подарували – і просто викинути не можеш, і продати, звісно теж... і не знаєш що з нею робити...

- Знаєш, а це цілком може бути воно, а? – кинула Альвіна.
- Ну так... може. І може й зїхала вона – по тій же причині...
- Невдале кохання?
- А чому б і ні? Нажаль, але розповсюджена справа..., – дещо із сумом видихнула Дарислава.
- Ну якщо так – то складається все... і фото, які цілком могли бути, але з кимось, і повідомлень немає, і... але знаєш... невже б жодного разу не зателефонував, а? Не віриться... І все ж – ось так

залишати телефон кому не будь, в чужій квартирі...

- Та звісно, що це просто я так... як варіант... він як і всі інші – притягнутий за вуха. Слухай, а які додатки там є, ну які вона встановлювала, ану дай я гляну, – кинула Дарислава, Альвіна віддавши телефон, пішла на кухню...

Декілька ігор... тетріс, бульбашки якість... розпізнавач музики, хороша штука, сама такою користується... не так давно – заснути не могла тижня півтора – пісня по радіо, в маршрутці – і як не шукала – ні... ледве з розуму не зійшла... і докоряла собі, що знову ж таки – вся ця сором'язливість, що люди подумують, якщо зараз скажу: «Всім тихо – треба визначити трек...»...

Додатки соціальних мереж, електронної пошти – кругом потрібен пароль, ніде не пускає... і тут – майже в самому кінці, а дивлячись на те, що всі додатки не були певним чином розміщені – тобто у хаотичному порядку – значить в кінці були ті, які завантажені й установлені – останніми... і на останньому рядку додатків – був не звичний додаток, сама таким не користувалася... Нерухомість – купівля, оренда... і ось знову – осяяло і тут. Подивилась у вікно – а думки так і склалися у певний сценарій, який з кожною секундою здавався все реальнішим... Альвіна зайшла з двома кружками чаю – поставила на стіл...

- Ось, бери... що тут, які там додатки? – кинула Альвіна.
- Слухай... я тут ось думаю... от скажи мені. Хто знає про людину – де вона живе? Ну конкретна адреса... і з ким вона живе, сама чи ні, а?
- Тю, та багато хто...
- Ні, ну якщо не брати рідних, друзів, близьких там...
- Хм... колеги по роботі, сусіди, хах.

- Ну це так... можуть і колеги, звісно... Але хто про це дізнається першим?
- Кажу ж – сусіди може... що ти там уже знайшла? А то питання якісь...
- Дивись. Є тут такий додаток – купівля й оренда нерухомості у неї... І хто дізнається першим – куди ти переїжджаєш, сам чи ні...
- Ріелтори! Точно ж...
- Так, саме вони... І от у неї цей додаток, установлений одним із останніх – там після нього – якщо я правильно зрозуміла – гра одна...
- І знаєш... ось цей останній запис у блокноті – цілком може мати відношення до нової квартири, куди вона можливо збиралась переїхати...

У додатку була лише одна закладка, лише один ріелтор додатний до обраних... у його профілі – купа пропозицій по місту, і додатні буквально декілька днів тому... значить працює й нині.

Рішення прийшло само собою. Дві молоді дівчини, шукають квартиру... але все ж потім – здалося їм, що вчасно зрозуміли – треба, щоб це була саме одна дівчина... адже цілком можливо, що минулі сценарії реалізовувалися тільки у таких ситуаціях... Як і раніше – дивним чином ось те саме відчуття страху – майже не проявлялося. Думки з'являлися, але лише у вигляді можливих фактів, а не причин відмовитися... І напевно, потрібно було збагнути, що повинен лякати сам факт відсутності страху... у такій ситуації... Часто ж так буває, коли азарт, велике бажання – поїдають інші відчуття, в тому числі – інстинкти самозбереження.

Тією самою тихою, нічим не виразною дівчиною, яка тільки звільнилася з роботи, і має намір знайти новий куток... – стала Дарислава. За собою не помічала будь-якого

героїзму, чи сміливості до цього – а тут – вперше все ж задумалася... представила, що може трапитися цілком не приємна ситуація. Проте подібні думки швидко її покинули. Почали обдумувати деталі.

Телефон один у рюкзаку – з увімкнутим диктофоном, інший – у руках – по можливості – фото кабінету, приміщень... словом, де трапиться їй бути. Телефонів у них було вдосталь, тому ще один – і знову в рюкзак – щоб Альвіна могла повністю слухати і записувати паралельно розмову...

- Хах, чуєш – я тут ось подумала... от в дитинстві, я часто грала у хлоп'ячих компаніях... вісім, дев'ять, десять років... десь так, – почала Альвіна.
- Що це ти, згадала таке...? – дещо перебила Дарислава.
- Та просто думаю – як би було круто, якби тоді – дітьми – ми мали ось такі телефончики... ми ж влітку постійно гралися – то й слідчих, то у детективів...
- Хах, ну в дечому – знайома тема... було круто.
- Ага, ще й як! Пам'ятаю – у тата був уже пошарпаний, на половину справний бінокль – не знаю, де він і взявся у нас... хлопці мали такі великі блокноти – типу товстих щоденників... ну ти зрозуміла...
- Так, так...
- От, і ось ми з цими блокнотами, з біноклем – по всій вулиці – справи розслідуємо... ото були дійсно атмосферні відчуття... і ось нам би хоча б один такий апарат – з камерою, з диктофоном... ти що! Ми були б найщасливішими...
- Хах, звісно, дивні приводи для радості, але то таке...
- Та чому там дивні... не дивні! Ти хоч знаєш, які ми там серйозні справи ворочали, а?

- Хах, невже також – серійників шукали?
- Ну, в якомусь сенсі так... чотирилапих... а от... хах... таке згадала... Словом, одного разу, вже не пам'ятаю хто там був, ми по якісь причині, по пластунські – залізли у садок до одних персонажів – такі вже... на вигляд не молоді чоловік із жінкою там жили...
- О, це вже якийсь кримінал... впевнена, що треба розповідати? Хах...
- Та нормально все... слухай. Отже, щось ми там хотіли... не пам'ятаю – але потім – почули, як вони розмовляють, і щось так гучно... типу сваряться. Ну ми ж малі... все цікаво... Але при цьому – не дурні! На головах повив'язувалися ганчірками – одні очі блимали...
- Слухай, це вже трилер якийсь...
- Ага... і от ми все ближче і ближче ліземо – і почали чути... і головне – тоді ми нічого не зрозуміли, але я пам'ятаю, що розмова у них – точніше сварка – була делікатна, так би мовити...
- В сенсі?
- Ну в тому сенсі, що звучало часто слово «давати» – щось потрібно було давати, але цього не відбувалося...
- Хм...
- Боже, ну ти серйозно – ну чоловік... до жінки... з претензіями... алло!
- А, тю, хах, серйозно?!
- Ну настільки серйозно, що коли цей чоловік – вже сивий до речі, щось помітив у саду – так зірвався з місця, із такими словами нас гнав по вулиці... але не впізнав – ось чому не дурні... весело було...
- Хах, прикол... ну за мною ніхто не ганявся, і я не підслуховувала інтимні розмови дорослих людей... пам'ятаю лише, що на старій друкарській машинці – самотійно... десь у десятирічному віці –

друкувала справи з обвинуваченням... на котів, які у сусідів покрали курчат...

- Хах, ну знаєш... це ще треба розібратися, що дивніше...

Дарислава зателефонувала за вказаним номером. Представилась. У слухавку – відповів чоловічий голос – як і у додатку – Сергій... і знову Сергій. По голосу – років тридцять, тридцять п'ять – не більше. Ввічливо – відразу поцікавився – скільки кімнат потрібно, яка ціна влаштує, чи сама буде проживати... На питання – «Яка різниця – сама чи ні?» – відповів ствердно і впевнено – щоб знати, вистачить одного спального місця чи ні... логічно. Сказав – що цілком можуть бути варіанти – але тільки після зустрічі на офісі, тільки після договору... Як не намагалася хоча б щось дізнатися – марно. Лише назвав адресу офісу. Домовились, що сьогодні ж під'їде. Попросив – відразу його винагороду взяти із собою.

Маючи цілком корисну професію – розуміли – що на перший погляд – нічого не звичайного... дуже можливо – що тупо всім відомий лохотрон... але який вихід... його не було... Названа сума у них була – не дарма їздили додому – знали б батьки, куди дані ними кошти, на корисні продукти харчування, витрачалися...

Взявши всі необхідні телефони – вирушили за необхідною адресою... за хвилин сорок – стояли біля шестиповерхової будівлі – стандартне офісне приміщення – де на сто квадратних метрів – скільки ж крутих і прогресивних компаній... саме таких, як необхідний їм ріелтор...

Зателефонувавши – почула, що через хвилин п'ятнадцять прибуде на офіс... Вказав підійматися і чекати на четвертому поверсі, біля конкретних дверей... Альвіна піднялася разом із Дариславою. Коридорчики були не великими – вирішила присісти на п'ятому – там біля колеги

– «Консультація з питань укладення договорів, ...» – було декілька стільців... прямо у коридорі. У навушниках – активний дзвінок на телефон у рюкзаку Дарислави. Уважно вслуховувалася...

- Доброго дня! Ви Дар'я?
- Так, доброго дня, це я, – відповіла Дарислава.
- Проходьте будь-ласка, сідайте, – привітно запросив Сергій, попередньо відімкнувши входні двері...

Кабінет був надзвичайно маленький – невелике вікно, письмовий стіл, два однакових стільця і невеличка шапка – з якимись паперами... Сам із себе – Сергій – хлопець, років тридцяти. Шкіряна сумка через плече, модний телефон – останньої версії, годинник... Оцінюючи офіс, і саму офісну будівлю – хлопець явно намагався хоча б такими методами продемонструвати свою успішність, і додати переконливості своїм діям перед клієнтами... банальна і знайома річ.

- Отже, на скільки я пам'ятаю, – однокімнатна, для проживання однієї особи...
- Так, все вірно! Є у вас такі?
- Так, звичайно – варіанти є!
- Але ж мені, щоб у діапазоні вказаної вартості...
- Це ж зрозуміло, – усміхнувся Сергій.
- А з вами потрібно буде їхати чи як?
- Дивіться, зараз підписуєте договір, оплачуєте – а потім – отримуєте перелік адрес, вони всі перевірені, там все добре...
- Ну давай те договір тоді... а це ж точно, ну ви допоможете знайти? А то я кошти віддам...
- Ну ми ж договір з вами підпишемо! Ось, тримайте. Ось ручка, ознайомлюйтесь! – впевнено подав Дариславі папірці, склоті неохайно... не знаючи,

людина якої професії сидить перед ним... дуже необачно.

– Дякую...

Дарислава – відразу глянула у пункт «Предмет договору» – і там все стандартно – інформаційні послуги... гарантується тільки надання інформації – тих самих адрес... а далі – як хочеш. Проте, на відміну від Дарислави, – Дар'я – дуже хотіла винайняти квартиру і уважно переглянувши договір – підписала його, віддавши необхідну суму коштів... Очі різали пункт – де цифрами було вказано «1», а потім в дужках словами «два» – після яких слово «місяці»... пункт, де чітко було вказано – що договір не підлягає розірванню з будь-яких причин... Але взявши один екземпляр – отримала перелік адрес – відразу три.

- А тут... ось по цих адресах... як з меблями?
- Там все чудово, ми перевіряли все...
- Ми?
- Так, у мене є помічники... вони безпосередньо допомагають переглядати квартири... роботи, знаєте, чимало...
- Так, так... розумію... Добре, тоді дякую.
- І вам дякую... якщо не підйдуть ці варіанти – будь-ласка – дзвоніть – я вам ще протягом десяти днів буду пропонувати варіанти... відповідно до обов'язків по договору, тому не переживайте, знайдете!
- Дякую..., – відповіла Дарислава, і ледве стримуючи сміх – вийшла... значить у дужках – два місяці, цифрами – один, а насправді – десять днів... чомусь навіть стало жаль його... тяжко, напевно, жити такому...

Ідучи по вулиці, направляючись до першої адреси – розмовляли... досить весело. Дивлячись на все це –

Дарислава вже ні на мить не мала сумнівів – це не воно... нажаль, але так... Альвіна, нарешті заспокоївшись – переставши реготати – все ж говорила про теоретичні шанси... може хоча б щось...

Але прийшовши за першою адресою... Альвіна остаточно відкинула всі свої сподівання... страшно було подумати, на що вона там страшне сподівалася – адже якщо це було б так, то саме по відношенню, як мінімум до Дарислави... Проте, чоловік, який вийшов після їхнього дзвінка – щоб показати квартиру – оголошення розміщав у місцевій газетці, а про ріелторів – навіть не чув... Для вигляду – зайшли, оглянули, подякували, пішли.

Все ж... батьківські гроші. Всіх не захистиш – але самим терпіти це... те розчарування, яке отримали, прийшовши за адресою... хотілося хоча б десь відігратися... хоча б щось...

Завітали до офісу цієї ріелторської фірми – без будь-якого попередження... просто, дійсно ввічливо пояснили, що так робити не можна... вказали, що перевиховувати – не збиралися – якщо совість є – задумається... лише сказали, що з їх професійної точки зору – надавати подібні папірці для підпису – вершина нахабства... як і очікували – великого супротиву не отримали... але все ж отримали кошти назад.

Вийшовши – були не те щоб задоволені... просто трішки стало легше... що робити далі – не розуміли. Просто, банально не розуміли... Йдучи пішки додому – практично не розмовляли... кожна мимоволі погрузилася у себе... Але як воно буває? Коли щось таке – неприємне – то воно має дивне правило – збільшуватися... розростатися... Дариславі зателефонували... працівниця відділу кадрів, з тієї самої будівлі Ігоря Олеговича... «Ви подавали попередню заяву – на проходження конкурсу щодо заміщення вакантних посад... Повідомляємо, що у зв'язку з відсутністю фінансування та з огляду на поступове закінчення календарного року – всі конкурсні процедури – обов'язково

продовжаться – але починаючи з нового року... всього найкращого, чекаємо на вас...».

Епізод 6

Осінь була ранньою. П'ять, шість тижнів – і вже почало холодати, по справжньому... не кожного року так. Буває, що це трапляється різко, а буває – поступово, не змушуючи відразу надягати осіннє пальто.

Перший справжній осінній дощ не поспішав набирати сили, хоча за прогнозом – мав бути справжній ливень... ніяк не наважувався. Для Дарислави осінь починалася саме з такого дощу... коли ти їдеш у маршрутці, дивишся на людей, які поспішають хто куди, хто із парасолькою, хто без – бо пориви вітру не дають змоги йти з ним спокійно. І вся ця атмосферність, доповнена інді-композицією, нового – для неї – інді-рок гурту... це не повторно.

Їхала назад на квартиру. Працювали або точніше – підробляли – на вже знайомому місці – торговий центр. По черзі з Альвіною – слідувала за тим, щоб в одному бутику – одяг був охайно викладений та розвішаний... хоча й була можливість бути безпосередньо продавцями – відмовились... і цього вистачало. Працювали там лише – щоб заробити на оплату квартири, і ще щоб на йогурти вистачило... весь цей час – як і той дощ – ніяк не могли остаточно наважитися, вирішити – все ж чекати того конкурсу чи ні... і як далі бути із всією цією історією... Кожного дня обидві думали про різноманітні сценарії, іноді у голову приходили фантастичні варіанти... Деякими вечорами, просто викладали ті самі телефони, інші речі, пригадували всі факти – і Сергія Михайловича, і ріелтора... і все, все... намагалися знайти щось нове, щось таке, чого не помічали раніше... але через дві, три години – знову складали це у картонні коробки і ставили у шафу.

Невже так складно зробити хоча б якісні зупинки? Ну невже це так дорого чи складно? Зрозуміло, що головна проблема в тому, що ті, хто має робити ці зупинки – останній раз років десять, а може й більше... як останній раз їздили на громадському... але ж невже такі недалекі?! Розпачу Дарислави не було меж... практично нові кросівки, придбані на цьому тижні – і всі у багнюці... і не могла вона прийти і просто надягти інші... не було інших. Стрибаючи через малі і великі ями, наповнені водою, які траплялися майже по всьому тротуару – намагалася швидко добігти до будинку... парасольки не було. Вводячи код від під'їзду з радістю видихнула, адже саме в цей час – дощ все ж прийняв рішення – іти.

Альвіна в цей час читала книгу, полюбляла біографічні... в них завжди можна віднайти щось таке не звичайне, не стандартне, що може надати неймовірного піднесення, мотивації... Суп з локшини – був зварений і очікував на Дариславу. Сама ж просто попивала чай.

Навіть не знімаючи куртки, Дарислава відразу кинулася до ванної – відмивати взуття... так, воно не було надто дорогим, воно не належало до відомих брендів... але вже давно зрозуміла – все це звичайний маркетинг, і не більше. Не могла знайти багато людей, хто б погоджувався з нею... але не розуміла – яка різниця? Подобається, більш менш комфортне – і добре. Звісно, кожного дня з'являється щось нове, щось незвичайне – і буде з'являтися. Всього не купиш. Інколи все ж хотілося мати не дві пари взуття – а дещо більше... але не для того, щоб тупо розкидатися понтами... а от приміром – мати змогу перевзутися в нове, чисте і не переживати. Не могла нікому докоряти чи повчати... є гроші, є бажання – будь-ласка. Немає питань. Проте інколи задумувалась, що наскільки б світ був би крутішим і драйвовішим, якщо б всі ставилися до всіх речей, особливо одягу – спокійно і по простому... згадувала при цьому школу – де як не крути – а діти є діти... не можуть не помічати у когось дорогу річ, кращу... і пам'ятає, що тільки

по цій причині – більшість у класі, як не дивно, не спілкувалися з такими дітками – хто соромився свої потертих туфликів, а хто відчував неприязнь... і ці ж діти, які кожного тижня у нових светриках, штаниках – самі того не бажаючи – втрачали змогу просто спілкуватися з ровесниками. Нажаль, і зараз не всі батьки це розуміють – виховують дітей так, ніби вони ніколи не потраплять у реальний світ, де всі матеріальні речі – не мають ніякого значення... все, що можна купити – являється нічим іншим, як просто товаром – вигаданим, виготовленим і нав'язаним іншою людиною. Дивно і надзвичайно прикро, коли виховання – поступово перетворюється, перевтілюється у процес нав'язування ідеалів, бажань, цілей, рис характеру та життєвих цінностей...

- Що ти там? Як добралася? – крикнула із жилої кімнати Альвіна.
- Та це капець! З багна вся зліплена...
- Ну ти ж хотіла осіннього дощу, хах, насолоджуйся!
- Та справа й не у дощу... Дощ круто... а от все інше, все якесь покинуте, понівечене...
- Там суп бери, свіжий... хоча б зігрієшся...
- Та зараз, трошки відпочину... полежу, – кинула Дарислава, зайшовши в кімнату й завалившись на ліжко.
- Ноги хоч не промокли?
- Та наче б то ні... просто в багнюці всі, на зупинці якраз...
- Ну все одно, візьми он мої теплі носки... у мене є ще пара. Бо як ось так просто сидіти, то вже ноги починають мерзнути...
- Коли там опалення увімкнуть, не чула?
- Та ні... напевно, як зазвичай... думаю, десь на днях і повинні, якщо тим більше буде така погодка...

- Блін, це ж і квартплата підніметься... ну комунальні послуги там... завжди кожного року дорожчає.
- Так... напевно. Хоча це ще в нас нормально, а от у кого двокімнатна, трикімнатна... ой, от там за голову люди візьмуться...
- Ага, їм точно не радісно від дощів цих і похолодання.
- І ти уяви, от в кого, наприклад, маленькі дітки... це ж хана! Опалення так гріє, що... без обігрівачів не обійтися. А значить рахунки і за електроенергію виростають...
- Ну що ж поробиш... викручуються люди, останні копійки віддають...

Альвіна зранку, взявши парасольку – побігла у торговий центр. Дарислава, як завжди, до дев'ятої добре виспалась... супу ще було вдосталь, могла більше часу присвятити читанню... а що робити? Телевізора не було – і не хотілося – вже й не пам'ятала, коли в останнє його дивилась. Хіба що від якого не будь мультфільму, ще з дитинства відомого, не відмовилась би... але завжди під рукою телефон, там все є... а телебачення – вже давно перетворилося на засіб маніпулювання – просто гидко їй було його дивитися... сидиш, дивишся – і ніби дозволила потихеньку виливати собі на голову лайно... легко усміхнулася, що все це в минулому. Була книга не дочитана... але разом з тим, часто так бувало, уявляла себе на місці можновладців, чиновників... І не тому, що хотіла як вони – шикувати... просто хотілося поставити себе на їх місце, і подумати, якби вона вчинила, щоб придумала... З голови не виходила вчорашня історія – брудне взуття... подумала про маленьких діток, які зростають не у заможних сім'ях, і вмикати обігрівачі – це розкіш для них...

Всі ці думки, які нахлинули – щодо комунальних послуг, несправедливості життя... заважали сконцентруватися на книзі. Аж тут, сама того не очікуючи, і навіть не думаючи про всі ті телефони, Ольгу, Вікторію... промайнула цікава думка... цікавий сценарій... Книга відразу відпала, сама собою... Чекати не могла – до кінця робочого дня Альвіні було ще близько двох годин... Пурхнула у вимиті, але вже не першої свіжості кросівки – подалась.

Альвіна, як і Дарислава – останні години на робочому місці – просто відбувала номер. Дивно, звісно... коли ти зробив свою роботу, але не можеш піти лише по тій причині, що не можеш. Доводилось кругами листати телефон... Наче й прогрес, куди не глянь – а от роботодавці не поспішають змінюватися. Важко витримати таке.

Сиділа – втупившись у сторінку браузера – читала новини... клієнтів у вечірні години, у будні дні – практично не було. Дарислава навіть не попереджаючи – забігла до відділу і привітавшись із знайомими продавцями – попрямувала у підсобку.

- Опа! А ти що тут забула? – здивовано кинула Альвіна.
- Та як завжди, хах... словом – ідея є, ну щодо справи нашої.
- О, і що ж там таке? Щось знайшла?
- Та при чому тут знайшла, я й не шукала якби... просто наша вчорашня розмова – про все це опалення, комуналку... мене на одну думку навели.
- Хах, що вони не хотіли платити великі кошти за комуналку і з'їхали?
- Ага, з'їхали з розуму! Ні! Не збивай мене, хоча – ти в дечому зараз правильно мислиш...
- Ну добре, добре... давай...

- От глянь, ми спочатку взяли за Сергія Михайловича, ну типу власник квартири, здає її, або просто оголошення шукає... потім – ріелтор...
- Я з тобою весь цей час була... я в курсі...
- Ха-ха, далі, далі слухай... І от мене осяяла думка – а чому взагалі це мають бути виключно зйомні квартири, ну і відповідно – квартиранти, а? Ну таких Ольг, Вікторій – їх же може більше? І вони не обов'язково знімали квартири... а наші випадки... ну це просто як одні із епізодів, так би мовити.
- Ну це може бути... але як ми дізнаємось про когось іще? Коли ось тут – і то не можемо збагнути – телефони залишили, речі залишили – на сім карти ніхто не дзвонить, ніхто не шукає... Тому навіть якщо і є ще хтось – ми не дізнаємось...
- Угу... зажди! Я ж тобі не дарма сказала – про те, що думка прийшла тоді, коли я думала про комуналку, проте що дорого... От скажи – коли людині дорого оплачувати і вона не платить взагалі, то що потім?
- Штраф платить потім, що ж там ще може бути... буде сидіти без тепла і світла, відімкнуть та і все...
- О! В точку! Правильно – не платиш – відімкнуть. А якщо – люди не платять не по причині – що нічим, а по причині – що їх... як би не має в квартирі, не живуть більше... там або й взагалі...
- Ааа, ти ось в якому сенсі... типу якщо так само зникли, теоретично залишили речі – але при цьому із своєї квартири – то там могли все відімкнути...
- Саме так... і я от в маршрутці їхала – зараз є відповідні реєстри державні, де все можна глянути... ну прізвища там... і плюс, я вже подумала – можна просто звернутися до

відповідних органів, із офіційним зверненням... пам'ятаю, що хоч такого нас навчили...

- Знаєш, а той що на заочному навчався... ну з нами ходив перші два курси... пам'ятаєш, на захисті диплому, він щось говорив, що працює помічником там у організації...
- А, так! Конторі, яка займається електроенергією... пам'ятаю, так...

Разом дібралися додому. Йогурт та декілька вже далеко не теплих булочок – так і залишилися лежати у рюкзаку Дарислави... Відразу сіли і почали переглядати всіх тих, хто знаходиться у реєстрі неплатників, боржників... щодо різних комунальних послуг. Альвіна перед цим, прямуючи додому – не раз наголошувала, що зараз глянуть, складуть список тих... хто більш менш може підходити, вкладатися у необхідні рамки...

Але зайшовши на сайт відповідного реєстру і ввівши необхідні параметри пошуку... відразу зрозуміли, що можливо ідея й непогана, але не все так просто... по-перше – лише могли дізнатися прізвище, ім'я, по батькові, і суть... причину заборгованості. А по-друге – кількість таких прізвищ... лише, щоб переглянути все це – потрібно було явно витратити не один день... Дивлячись на подібний перелік осіб – розуміли, що... звісно, є випадки, коли через спосіб життя, алкоголь... приходять до такої ситуації... але ж у будь-якому разі – з огляду на ситуацію – сто відсотків чимало й тих, які просто не мають іншого виходу, не мають змоги...

Взявшись разом за роботу – до опівночі майже повністю все опрацювали. Брали до уваги лише тих, у кого була повна заборгованість, по всім параметрам... Альвіна до другої ночі повністю закінчила – був список майже із сто п'ятдесяти персон. Коли закінчила, ще хвилин тридцять сиділа над цим списком, намагалася зрозуміти – як далі

діяти... Що вони взагалі можуть? Адрес немає, будь-якої іншої інформації не мають... Була надія на колишнього однокурсника, і на те, що зможуть придумати хоча б якийсь спосіб виокремити найбільш підозрілі випадки.

Дарислава пішла зранку на роботу. Вирішили – що в останнє. Отримає за двох заробіток за останній період – і займуться справою. Розуміли, що це все – в пріоритеті для них, і до кінця року все менше часу було...

Альвіна, провівши Дариславу, обговоривши всі деталі – продовжила спати... все ж не звикла працювати до майже третьої ночі... Проте, після обіду – вирішила все ж зв'язатися з тим самим однокурсником. Соціальні мережі – дійсно є корисною річчю, якщо тільки використовувати їх за призначенням – спілкуватися, шукати кого не будь... ідеально, що тут скажеш. Знайшла, відправила приватне повідомлення – що необхідно дещо запитати, щодо роботи відповідної його компанії...

- Привіт! Та справи потихеньку, працюю... з роботи на роботу... нічого цікавого. Так, звичайно, відповім, що саме ти хотіла дізнатися? – години через півтори відписав однокурсник.
- Ой, робота то так... дійсно ще та рутина. Та я тут типу цей... стажування проходжу, готуюсь до конкурсу.
- А коли конкурс?
- Та після нового року обіцяють... Так от, є у тебе доступ до інформації по боржниках, а особливо тих, яким зовсім відікнули за несплату?
- Ну наш юридичний відділ займається подібним, і таку інформацію ми не викладаємо на сайті, але загальна інформація є... і в принципі, вона не конфіденційна, адже ми розвішуємо подібні повідомлення і у під'їздах, типу попередження...

- Круто! Мені й не потрібно якоїсь особливої інформації, лише щодо тих – кому відімкнули, і відімкнули по тій причині, що взагалі боржник не виходив на зв'язок, і дома не відчиняв... ну щось в такому сенсі.
- Не буду запитувати навіщо таке, хах... бо щось дивне таке.
- Хах, та краще так... довго пояснювати. І цей, я маю певний перелік прізвищ... от саме по них цікавить, вони повинні у вас там бути... бо взяті із відкритого реєстру...
- Ну там же як – там не обов'язково їм відключають, там же все по процедурі...
- Так, так... я розумію! Тим краще, якщо чесно – бо їх там чимало.
- Ну так, щоб прямо відмикали – не скажу так відразу, а от просто боржників... купа. Роботи вистачає... хоча знаєш, не надто приємно почуваюсь, коли спілкуємось, відправляємо в суд... особливо щодо тих, хто дійсно не проти платити – але банально нічим.
- Угу, прикро все це...
- Добре, скидай мені список, я гляну, все що можу – відпишу... можливо завтра, можливо після завтра.
- Велике дякую!

Поспілкувавшись, деяка надія відродилась, що все ж по їх силах буде перевірити всіх цих осіб... Новиною відразу поділилася з Дариславою. У голові – лише одна думка – потрібно з цього всього – отримати максимум... адже по іншому продовжити всю цю історію... не було ні розуміння, ні змоги.

Майже два дні очікувань... вся ця напруга, всі думки та переживання, і не так про справу, як про майбутнє... про початок нового року... Дарислава все частіше не розставалася із червоною кулькою... Будь-які переживання – відразу давали відбиток... відразу все проявлялося і холола душа... знову, і знову... боялася лише того, що стало частіше все це.

Альвіна бачила кульку, але зайвий раз не запитувала нічого... бо просто не могла осягнути все це... читала, знайомилась... але не може людина в мовній мірі зрозуміти те, чого сама ніколи не відчувала. Хотіла відволіктися від усього цього, хоча б на годинку... проте вистачило лише на декілька сторінок книжки та пару нових слів з англійської... давно вже поставила за ціль – вивчити. Але коли ти маєш скільки справ, коли в голові купа ідей, купа думок... тяжко зосередитися. А бажання було... дуже хотіла заново родитися... адже колись, ще в університеті – одна з найкращих, а може – найкраща – викладач англійської, взагалі з усіх викладачів універу – бо просто була людиною... вона сказала: «Вивчайте мову... і не важливо – яку, наскільки добре, і чи застосуєте ви її на практиці... важливий сам процес вивчення – адже саме під час нього – ви народжуєтесь знову... і скільки мов ви будете знати, скільки життів і проживете...». І дійсно так... адже із розповідей Дарислави – яка вивчала, окрім англійської, ще й японську – коли ти дізнаєшся те, як на новій для тебе мові – звернутися до мами, до тата... просто привітатися чи щось запитати – відчуваєш себе однорічною дитиною, яка тільки промовила перші слова...

Зранку, Альвіна перевірила – і ось воно – однокурсник відповів. Відразу подякувала йому – виручив, справді виручив... Дарислава вже приготувала сніданок – і чекала на кухні.

- Прийшло! Надіслав..., – вигукнула Альвіна, не дійшовши до кухні.
- Опа, чудово! І що там, щось цікаве є?
- Ну зараз подивимось, тут ось він у файлі все надіслав, зараз відкрию...
- Так, значить снідаємо – і відразу вирушаємо, чекати вже не можемо, треба щось робити...
- Та ну звісно... так... дивись, тут ось вказав, що... ага, зрозуміла! Тобто із того списку, що я йому скинула... ну нашого... чотирьом припинено надання послуг, повністю... і от саме вони ніяким чином, жодного разу не виходили на зв'язок...
- Це він так і вказав?
- Ну типу так... вони будь-якими способами намагались зв'язатися, попередити... він звісно, документів не може надати, але в загальному – пише, що от саме вони – просто перестали оплачувати, і з ними взагалі ніяк не контактували... ну і через встановлений час – тупо припинили будь-яке надання послуг.
- І що там по прізвищам, адресам...?
- Так, це головне – адреси є! І це круто... хоча тут лише одна жінка чи дівчина... всі інші чоловіки...
- Ну це звичайна річ... просто договір же був укладений...
- Так, я розумію... просто до кого тоді першого?
- Ну давай просто – по списку та і все, яка різниця...

По дорозі – в супермаркет. Взяли трохи на перекус, хоча б щось... Вигадувати нічого не хотіли – вони просто стажуються у цій самій компанії – однокурсника, і відправили їх дізнатися може все ж ситуація змінилася... здійснять оплату... і переконливо, і просто.

Їхали на трамваї... Наче все довкола змінювалося... з кожним днем, тижнем, місяцем... а тут – ні. Звучав все ж той шансон, всі ці засмучені обличчя, наповнені скоріше відразою, чим позитивом... Пояснити це складно. Але здавалося, що ніби це все робиться навмисно... от ти відчуваєш, що змінюєшся, під впливом оточуючого і постійного прогресу, змінюється твій світогляд... але тут – раз! Потрапляєш ось в таке місце – і тебе просто змушують повертатися у минуле, у щось таке – від чого верне, але ти їдеш, поступово згадуєш щось, і починаєш змирятися із усім цим... Альвіна дивлячись на більшість людей – боялася. Боялася їх. Адже будучи лояльною, ввічливою – не могла різко і грубо заперечити, слухаючи різноманітні дивні розмови – на банальні теми – та в такій манері, що в будь-який момент могла відчутти як із вух, щось тече тепле... Звісно, у кожного свої думки щодо способу життя, політичних уподобань, етикету... але коли чує такі розмови... не розуміє – чому так? Ну неже люди дійсно можуть так жити? Не маючи справжньої, власної думки, позиції... вірити всьому, не просячи при цьому аргументувати... цього й боялася. Боялася того, що через них – майбутнє і всі спроби щось змінити, удосконалити, покращити – приречені на невдачу.

Дарислава вдивлялася у телефон. У цьому мікрорайоні – були вперше. Карта на екрані – підказувала, що виходити треба було на наступній зупинці. Пробравшись до виходу – чекали, коли старі та скриплячі двері роз'їдуться – і вони зможуть вирватися...

Потрібно було пройти ще близько кілометра. Але тут було все нове. На здивування – невеликий сквер – виявився доволі охайним. Сфотографували навіть декілька незвичайних скульптур – казкові тварини. Круто ось так, коли живеш у місті – і через декілька років, просто заїхавши у будь-який невідомий куток – можеш знайти для себе щось нове, незвичайне, привабливе...

Дійшли до чотирнадцяти поверхового будинку. Знали прізвища, знали номер квартири, але коду від під'їзду – не знали. Та чи потрібен він взагалі?

- Он, дивись, мужичок біля машини возиться... давай в нього запитаємо, хоча б у якому під'їзді ця квартира...
- Добре, йди питай, – кинула Альвіна.
- Як завжди, зараз..., – відповіла Дарислава, пішовши до чоловіка, розгортаючи листочок на якому була написана адреса і прізвища.
- Добрий день, вибачте, можна запитати у вас? – впевнено промовила Дарислава.
- Добрий, а що ви хотіли? Хто ви?
- Ми щодо боржників, перевіряємо тих, кому було припинено надання послуг повністю, у зв'язку з несплатою...
- Ох, а ви сплачуєте? Поробили тарифи... а потім ходите тут, відмикаєте...
- Я розумію вас... і погоджуюсь повністю. Такої ж думки і захищати не буду нікого. Просто таке в нас стажування... от ходимо.
- Та я так... не до вас же претензії особисто. Але я все сплачую, в чому питання?
- Та нам потрібно дізнатись... ось гляньте, тут прізвище і номер квартири... Хоча б де квартира знаходиться...?
- Так... давайте, гляну вже. Так я знаю хто це! Я ще батьків його знав, не має їх вже... а сам він ось в третьому під'їзду жив, але його вже не знаю... напевно місяців вісім, як мінімум не бачив. І так, приходили там, обклеювали тут боржників... Але він такий, сам собі хазяїн... Працював щось по комп'ютерах, і наче просто кудись поїхав, чи то за кордон, чи хто знає його...
- І от за останній час ніхто в квартирі не живе тій?

- Та наче ні... нікого нового я не бачив... тут же як, відразу дізнаємось, якщо когось би нового бачити стали... Та ну він заробляв напевно добре, бо ходив увесь такий прикоцаний... от коли в останнє його пам'ятаю, все зустрічав його з ковриком якимось, червоним таким...
- Для йоги типу?
- Та напевно, я не дуже в тому всьому... щось да, чимось таким він і займався... ну я ж кажу, сам собі господар, хах.
- Дякую вам... допомогли, зекономили нам час... всього найкращого вам.
- Угу... а ви краще шукайте десь інше місце для стажування, якщо є така змога...
- Ага, хах, дякую, ми над питанням майбутньої діяльності якраз роздумуємо...

Альвіна стояла практично поруч, не вмішувалась. Лише посміхалась і намагалась тим самим згладити атмосферу... адже до представників подібних компаній... ставлення було специфічним.

Нічого не звичайного. Ну виїхав напевно, може на заробітки... хто ж його знає, цього Артура... Тим більше, якщо гроші є... дивно, звичайно, що не сплачував, просто так взяв і поїхав... і чому не став здавати квартиру? Хіба що поспішав і не захотів морочити голову із всім цим...

Вирушили за наступною адресою. Буквально декілька зупинок на маршруті. Близько години стовбичили біля п'ятиповерхового, майже аварійного будинку – хто відмовлявся спілкуватися, хто просто не знав нічого... але все ж діждалися свого. Дві бабусі, які поверталися, напевно із магазину, розповіли все що потрібно.

Алкоголь... Якщо проаналізувати всі речі, які негативно впливають на здоров'я та життя людей – всі

вони, так чи інакше створювалися зовсім для іншого... але в силу обставин, а головне – діяльності інших людей – перетворилися у звичайнісіньке зло. І хто б що не говорив – не може бути виправданням для будь-якої речі її існування лише той факт, що вона не тільки шкодить, вбиває, але й певним чином – корисна. Це нічого більшого, ніж просто виправдання. Виправдання, яке подібне до дитячого – наївне й не обґрунтоване... І скільки вже алкоголь загубив життів, здоров'я... скільки сімей розпалося, скільки дітей залишилося без повноцінних родин... Парадокс у тому, що це не стає уроком, а навпаки... люди не мають сили волі, люди втягнуті в рутину буденності... і навіть в таких, на перший погляд, простих і невинних речах. Та чи багато хто – зумів відмовити в першу чергу собі – сказати – ні! Навряд чи... Всі слідують за стадом, всі намагаються бути на когось схожими... і найстрашніше – сприймають іншу людину – як ідеал. Ідеал поведінки та світогляду. І як наслідок – вживають те, що потім може призвести до того – що ти будеш вештатися по вулицях... у лахмітті, у пошуках копійки на новий стакан...

Одна із бабусь, у притаманному усім бабусям стилі – продовжувала й продовжували розповідати про того, ким цікавилися... тяжко було навіть слухати... а розпочиналося все непогано – жінка була, діти, робота... а потім як завжди. Все ж з поваги до старших – дослухали майже тридцяти хвилинну доповідь бабусі, подякували.

Прибувши за третьою адресою – почули майже теж саме, але від інших людей... прикро звісно було, що люди ось так проживають своє життя... Дарислава слухаючи чергову розповідь про те, як людина бездарно витрачає роки життя – у голові прокручувала, пригадувала тих – хто ще такий маленький, хто всіма своїми силами хапається за кожний шанс, за кожну протягнуту руку – з єдиним і простим бажанням – жити... І так на душі – дивно якось стало... так, кожному дано життя, щоб прожити його так, як

хочеться, і потрібно так робити... але ж слід робити це гідно, світло, щоб мати змогу не тільки самому радіти, але й мати змогу протягнути ту саму руку, і подивитись у ті щирі, чисті та неймовірно життєрадісні оченята...

Їхали у маршрутці. Не зрозуміло було – чи вся ця теорія дійсно не має ніякого реального ґрунту, і всі ці випадки – лише бажання знайти хоча б якусь нитку, вхопитися за неї...

Зайшли у внутрішній дворик. Довкола дев'яти та чотирнадцяти поверхові будинки. Листя на деревах ще залишалися, але вже й чимала кількість – перекочувалася з місця на місце. Були й ті, хто намагався вловити це листя, зібрати його, навести порядок...

Жіночка була місцева, з одного із будинків. Років за шістдесят. З новою, на вигляд мітлою, змітала листя.

- Доброго дня! Можна вас запитати? – промовила Дарислава, підійшовши із Альвіною майже впритул до жінки.
- Доброго дівчата, так можна, – привітливо відповіла жіночка.
- Скажіть, будь-ласка, а ось це прізвище, і номер квартири... десть вона ось в цьому будинку розташована... ви не знаєте цю людину? – продовжила Дарислава.
- Ми просто намагаємось дізнатися по тих, кому через несплату припинили надавати послуги, але можливо ситуація змінилася..., – додала Альвіна.
- Так... ну якщо я не помиляюсь, то так, знаю таких, не близько, звісно, але працюю двірником вже не перший рік, та й живу, он в тому будинку.
- А от вона, ця жінка, вона можливо старшого віку? Просто не виходила на зв'язок з нашою компанією...

- Хах, та ні, ні. Їй років... ну десь за тридцять напевно. Вона жила тут з чоловіком, не знаю – офіційно вони там чи ні... але часто її бачила. Ну сказати про Аллу багато не можу, бо не знаю... і чому вона там не виходила на зв'язок... але от вже тривалий час її не бачила... влітку точно не пригадую.
- А не підкажете код домофону – від її під'їзду. Можливо хтось там є...
- Так, звісно, один, два, нуль.
- Дякуємо!

Піднявшись на шостий поверх, не побачили нічого дивного біля дверей цієї жінки. Почули, що на вищому поверсі – хтось замітав. Піднявшись – запитали у молодій дівчини, років п'ятнадцяти – про сусідів знизу. Повідомила, що ніхто там не живе, уже не один місяць. Бачила її, разом із чоловіком якимось... Зі слів дівчини – не розуміла, чому їй взагалі все відімкнули, і чому вони так... кудись чи виїхали, чи поїхали... адже вони разом бігали майже кожного ранку, вели здоровий спосіб життя. Бачила, що у чоловіка того – було авто... іномарка якась, не розумілась на цьому, але не з дешевих на вигляд.

І більш нічого не звичайного... але в ході короткої розповіді, дівчина сказала факт, який змусив задуматися Дариславу... Ще в минулому році – вона їхала з ними у ліфті – і Алла тримала у руках щось дивне. І коли ця дівчина поцікавилась, то та запропонувала і їй – палички із якимось запахом... лаванди... напевно для йоги чи медитації...

Подякували дівчині – вийшли з будинку. Відразу на лавці біля під'їзду – намагалися досягнути, що робити далі... адже здавалося, що ось – вона – та сама нитка, за яку можна тягнути далі. Факти були прості й примітивні – ці двоє – напевно, що цікавилися медитацією, той хлопець – походжав з ковриком... так можливо просто для занять, чи

просто йоги... але цілком можливо – також медитація. А Ольга – попередня жителька їхньої квартири – цікавилася й шукала в інтернет-магазинах, на дошках оголошень – ароматичними свічками, які також можуть використовуватися для медитації, напевно.

Дарислава все ж мала сумніви – як це пов'язано з можливим серійником...? Адже там дівчата, телефони... а тут хто знає, можливо квартири пусті, просто виїхали та і все... тим паче, що тут хлопець, і сімейна пара...

- Ну так, тут хлопці, але так само, як із зйомними квартирами – чому ми вхопилися за того серійника, а? – кинула Альвіна.
- Ну а що тоді це?
- У них є спільне – це речі, пов'язані із медитацією... а отже вони також можуть бути пов'язані ще чимось, з цієї ж сфери...
- В сенсі чого пов'язані?
- Ну хоча б у тому сенсі, що зараз купа різноманітних, м'яко кажучи дивних організацій, які заради наживи – можуть вигадати будь-які різновиди медитацій і будь-чого подібного, вловлюєш?
- Ага... типу сектантська організація... ну знаєш, про кожного з них – можна сказати, що вони не були недалекоими – усі працювали... навчалися добре... а як же Вікторія, до речі?
- Ну що Вікторія... ми не знаємо, що вона там робила... браузер почищений... а речі... ну і у Ольги ми не знайшли тих самих свічок...
- Так, не знайшли... просто, невже такі адекватні люди, могли повестися на якусь нісенітницю... не віряться.
- Все ж може бути, можливо там і не просто запитували... можливо там добровільністю і не

пахло. Ті хто такі організації створює – вони все ж... там все продумано до деталей, я так вважаю...

- Добре... але треба ще щось... і знаєш, я ось тут думаю – раз у нас є тільки телефон Ольги, де є історія браузера – треба ще раз там все глянути...

Опалення вже працювало. Теплий дух відчувався по всій квартирі. Спочатку Дарислава вирішила проглянути всю наявну історію... особливу увагу звертала на різноманітні дошки оголошень. Приблизно за той самий період, що їх цікавив – було чимало переходів на сторінки, де пропонували все що завгодно... і техніка, і одяг... були там і ароматичні свічки – дуже багато варіантів – з різними запахами. Відкривала кожну – читала опис, характеристику... дійсно, часто зустрічала слова – «...для медитації», «для заспокоєння», «допомагає розслабитися, чудово під час медитації»... проте ніде не було жодного переходу на будь-яку сторінку замовлення... так і не обрала жодної? Можливо зв'язувалася по телефону з продавцями... ну а там уже все йшло по сценарію. Іншого не було варіанту.

Цілий вечір намагалися зрозуміти – що ж вона шукала? І чи знайшла? Часу пройшло багато, деякі сторінки взагалі були не доступні... зрозуміло, що за такий проміжок часу – багато, що змінилося.

На годиннику – о пів на першу ночі... обидві не спали. В основному – мовчали. Лише через кожні хвилини п'ять, десять – якась пропонувала версію, чи просто – цитувала думки в голос... Альвіна не випускала з рук телефон Ольги... вглядалася у кожну сторінку, аналізувала кожну відкриту раніше Ольгою сторінку. Народження нової доби – яке відбулося не так давно – очевидно посприяло народженню й свіжої думки.

- Дарись!
- Що...?

- Не заснула там ще?
- Та ні, звісно.
- От знаєш... як не крути, а теорія провірена роками – працює на відмінно.
- Ти про що? – обернувшись до Альвіни промовила Дарислава.
- Ну от ми цілий вечір... туди сюди... всі ці сторінки, свічки... і не помітили того, що було у нас – прямо під носом.
- А що вона там ще таке шукала?!
- Та якраз це ми, здається, правильно зрозуміли... все ж ті самі свічки, так... Але суть в іншому – вона переглянула за декілька днів – безліч свічок, безліч пропозицій. Проте тільки одну пропозицію – от прям одну й ту ж саму – відкривала протягом декількох днів, і не один раз за день... то зранку, то вдень, то ввечері... І я не думаю – що вона просто чекала поки ціна зміниться, хах...
- Ну... хто ж її знає... чого вона...
- Та чекай – це навіть не головне! На що ми взагалі не звертали увагу, а?
- Та ми все наче дивились – опис, характеристики, ціни... може на фотках цих свічок щось?
- Та ні, суть взагалі не у товарах, свічках цих... коментарі! Саме під цим товаром – є декілька стандартних коментів, з такими стандартними відповідями... ось типу «Як довго горять?», «Це ціна за одну штуку чи набір...»...
- Ну а які не стандартні?
- А не стандартний... ну тут один такий... під яким – була певна переписка ...
- Що значить була? І чому – не стандартний?
- Ну по-перше – коментар залишила – «Ольга.юа», по-друге – звучить він так: «І що, їх аромат дійсно допоможе заспокоїтись і сконцентруватись на головному, на собі, на своїх бажаннях...

здається, що це може зробити тільки сама людина, без всіляких там ароматів. Але на вигляд – норм.», і по-третє – ця ж сама «Ольга.юа» – ще залишила декілька реплік – як відповіді на інші, які напевно там були... але видалені... немає їх більше...

- Ух... Оце воно! Оце... ну ти блін – машина, хах.
- Хах, та ну не знаю... цікаво, звісно... але...
- Та що там але... ти розумієш, що це вже... так, спокійно, потрібно сконцентруватися і подумати... Ану давай – читай ці репліки, – кинула Дарислава – всівшись за стіл, ввімкнувши лампу.
- Так... зараз. Ну от після цієї репліки, ну головного коментаря – схоже була певна відповідь, коли не ясно, але Ольга – відповіла наступного дня...
- Зачекай – а якщо спробувати увійти в акаунт на цьому сайті, на цій дошці оголошень...
- Та це я пробувала... немає там нічого – багато часу пройшло – ні логіна, ні паролю не підтягує...
- Добре, давай далі...

Алвына продовжувала. Як і сказала – була певна репліка... відповідь їй, і вже на цю репліку, Ольга відповіла: «Хах, так, є таке... але напевно багато таких, і тут нічого не вдієш. І так, я хотіла і хочу цього – але складно це... тупо часу не вистачає.». Після цього – ще були репліки, ну схоже що взаємні відповіді, протягом декількох днів, і Ольга відповідала так: «Я це розумію... думала про це. Справа не в цьому. Це ж потрібно вирішити... прийняти рішення. А скільки всіх довкола...», «Щось в цьому є. Це десь тут, у нас?», «Ну так, я розумію, що це все не важливо, але все ж – який реальний приклад, або краще – декілька прикладів?», «Ось другий – зацікавив. Дійсно – є щось в цьому...», «Так, звісно була», «Добре, давайте – буде над чим подумати...», «Дякую! Розберусь. Сподіваюсь – в цьому дійсно щось є, бо інакше – тяжко вже...».

Альвіна закінчивши читати – запитала у Дарислави – що думає? Лише кивнула – зараз, почекай. Хвилини дві сиділа мовчки. Потім – прохала Альвіну – читати ще раз – всі ці репліки Ольги. Намагалася відкинути сумніви – чи це дійсно – «їх Ольга». Все ж заходила вона саме на цю сторінку не один раз, і не один день...

Альвіна почала читати знову, не поспішаючи. І коли закінчила читати вчетверте поспіль – Дарислава не говорячи нічого – лише промовляючи: «Зараз, зараз... почекай» – взяла з рук Альвіни телефон – і почала щось шукати. На мить зупинилась – потім повернулась до цих реплік вже сама, потім знову кудись...

- Знаєш, здається... ну цілком можливо, що я знаю, якою була, приблизно, остання репліка – невідомого чи невідомої – на яку Ольга відповіла: «Дякую! Розберусь. Сподіваюсь – в цьому дійсно щось є, бо інакше – тяжко вже...»...
- І якою ж вона була?
- Ну вона була схожою ось на таку, наприклад: «Тринадцята сорок, на зупинці о чотирнадцятій двадцять три буду чекати, зупинка – телеканал»...
- Що це таке? Чому така...?
- А ось чому, – промовила Дарислава, показавши Альвіні той самий – останній запис у стандартному блокноті, в телефоні, де було зазначено: «1340, ост.1423, канал».
- Хм... впевнена?
- Хах, я вже ні в чому не впевнена... але на цей раз – думаю, що так. Дивись – дата останньої відповіді Ольги – співпадає з датою останнього запису у блокноті... Ну і якщо читати всі інші відповіді... то Ольга ніби на щось жалілася... ну і перший її коментар... була вона якась засмучена. І тут хтось їй щось запропонував, навіть декілька

варіантів... вона обрала – другий. І їй надали подробиці. І потім видали все це...

- О Боже... невже ми зробили це... хах, не віриться, але дійсно – все складається... І знаєш, засмучена, конкретно вона – могла бути по причині, в тому числі, й нещасних амурних справ...
- Цілком. Люди після подібних життєвих потрясінь, зазвичай – хочуть щось змінити в собі... Але в Ольги це, в усіх інших – могло бути що завгодно...
- Угу, суть лише в тому – що всі вони шукали заспокоєння, релаксу... і ось в подібних місцях, хтось чекав чи й досі чекає їх, і щось розповідає, на що вони погоджуються... Але знаєш, а чому вказано два види часу – тринадцята сорок і чотирнадцята двадцять три...?
- Ну хто знає... і при чому так точно... двадцять три... маршрутки їздять, але точно не по такому точному часу, хах.
- Хах, ну це так... маршрутки не їздять, а от...

В цю ж мить – Дарислава відкрила сайти онлайн купівлі квитків на потяги й місцеві електрички. І яким же чином його дізнатися швидко... головний сайт, на якому можна було придбати залізничні квитки – не давав змоги відразу віднайти перелік маршрутів, які розпочиналися б у конкретний час з місцевого залізничного вокзалу... потрібно вказати і місце прибуття – а їх десятки. Результат – нульовий. Відразу почали переглядати сторінку замовлення квитків на електрички – і тут було все набагато простіше. Лише обираєш станцію – обрали своє місто, обираєш часовий проміжок відправлення – вказали з тринадцятої до чотирнадцятої. Побачили список із семи маршрутів... і серед них – те, що й треба було довести. Маршрут – до іншого обласного центру – відправлення – тринадцята сорок.

Альвіна відразу зрозуміла – все інше – криється у безпосередньому маршруті. Відкривши маршрут – відразу побачили те, чого так хотілося... за тривалий час – вони змогли це зробити. Постійно щось заважало, постійно потрапляли у глухий кут, не могли підтвердити свої думки, версії... а тут – гора з плеч – як би там не було далі – а зараз відчули те саме задоволення... другою зупинкою – була невеличка станція, у метрах трьохсот від одного із сіл, яке розпочиналося відразу за автомобільною дорогою. Електричка стояла тут лише п'ять хвилин, але головне – прибувала вона на цю зупинку – о чотирнадцятій двадцять три... і скорочення «ост.» – це «остановка» – все збігалося.

Розуміли, що третя частина запису у блокноті – «канал» – це певне позначення чогось або когось особливого, вже безпосередньо на місці... Відразу виникли питання – а це щось чи хтось – очікувало там? Зараз є воно там чи ні...? Вже була глибока ніч, проте Дарислава все ж замовила два квитки на цю електричку, яка ходила раз у два дні – і саме наступного дня, а точніше... вже сьогодні – слід було вирушати. Ні на секунду не вагалися – адже витерпіти два дні – не могли. Хоча й очі закривалися – жодна не зуміла швидко заснути...

Прокинулися рано, але встали близько десятої. Вирішили добре поспідати – адже хто знає, коли зможуть потім щось перекусити... Кожна по своєму, але в силу того – що кожного разу виникали будь-які причини – адекватні, логічні чи непередбачувані – які не дозволяли далі рухатись, – не могла заспокоїтись... Намагалися віднайти те, щоб можна було назвати їх помилкою, їх прорахунком... і хоча деталей все ж можна було нарахувати – вони у будь-якому разі не могли перекреслити ті факти – яких вони зуміли досягнути. За тривалий час – поспілкувалися щодо конкурсу, до якого було не так вже й багато часу... Чи то проміжний успіх, якого зуміли досягти.. чи хто знає... але говорили, що все ж круто це ось так – не здаватися,

намагатися віднайти ту саму нитку, ключ – який дозволить розправити крила. І якщо піти туди – то там буде ще більше можливостей, які можна використовувати і досягати ще кращого результату – головне – мати бажання, яке – як самі зрозуміли, у них все ж було, на ряду з мотивацією та самовіддачею...

Електричка, знову здивувавши, в силу того, що відбувається довкола, – прибула точно о чотирнадцятій двадцять три... з вагонів загалом вийшло людей тридцять, і по натопаній доріжці, яка навіть у мокру погоду, не була надто забрудненою, не була суцільним мулом... Буквально за два чи три метри – типова, не великого розміру зупинка – бетонні стінки та навіс, для очікуючих. Рядом – знак із розкладом руху, і урна – наполовину повна, довкола якої лежало сміття – ще на півтори урни... нічого не звичайного.

Будь-яких постійних написів, чи то – оголошень – не було... лише декілька всередині зупинки – але нічого такого, де було хоча б в якій не будь формі слово «канал»... електрички вже було не чути, а останній пасажир, який також встав на цій зупинці – зайшов на лісопосадку – прямуючи до села. І стало дійсно – тихо. Лише в далечині було чути типові сільські звуки – гавкіт собак... десь їхав трактор. Озиралися... зайшли за зупинку – і побачили у старих бур'янах – забетоновану поверхню. Раніше – напевно була будівля якась... залишився лише фундамент. Проте майже біля нього – виднілось те, що вони шукали – покинута каналізація. От тобі і канал... Сумніви були – але іншого варіанту не могли тут ні побачити, ні придумати...

Люк був відсутній. Проте понівеченим шматком шиферини – прикрита. Відтягнувши той шматок – сміття там не було... покинута, далеко не один рік тому. На низу виднілися лише невеличкі шматки побитої цегли та інших будматеріалів... залишки цементу. Іржаві але на вигляд придатні металеві сходишки... В цей момент зрозуміли – що

там – вони можуть зіткнутися будь з чим... вони цілком вірогідно, можуть знайти тих, кого шукають... вперше – страх, який з'являвся і раніше – не покидав. І хоча азарт і бажання, яке було нічим не підкріплене – майже відразу переконали, що треба спускатися... холод пробігав по всьому тілу, у кожної... Разом чи все ж – одна полізе – а одна залишиться тут... Ну що там може бути? Таке, що змусить або стане причиною залишитися там.. навряд чи. Страшна картина... цілком.

Все ж полізли разом... і розуміли всю неадекватність такого вчинку... але нічого не могли вдіяти – в цей момент ними управляло бажання швидше все дізнатися. Спустившись, увімкнули ліхтарики на телефонах. Прохід далі був... цілком нормальний, на підлозі... якщо так можна було сказати – мокро, вогко, де не де – вода... на це не звертали уваги зовсім. Потрібно було злегка пригинатися, щоб пересуватися далі. Перші метрів двадцять – були встелені – рештками все тих же будівельних матеріалів. Пройшовши метрів п'ятдесят – зупинилися. Було розділення – але поворот на ліво – через буквально метрів п'ять був завалений, переважно ґрунтом разом із залишками будматеріалів – очевидно зроблено людьми, згори – через ще один люк, і як мінімум не один рік тому... Дорога залишалась одною – лише прямо. Ще через метрів тридцять – різко над головою – почули гуркіт – автомобіль, сто відсотків. Вони під автомобільною дорогою... Згадуючи карту – розуміли – що рухаються дещо в бік, від села... а саме та розвилка – поворот на ліво – і був направлений в сторону селища. Через метрів сім – маршрут злегка зміщався вліво – і тільки здійснили це зміщення – побачили падаюче світло із гори... видихнули.

Вибравшись по аналогічних металевих, іржавих східцях – опинилася за метрів десять від автомобільної дороги, яка пролягала через село і рухалася далі. Довкола були залишки будівель... не зрозуміти, що тут було раніше, проте точно не житлові приміщення. Біля дороги – на

вигляд покинута автобусна зупинка, інколи проїжджали автомобілі, які рухалися до села, а перша хатина – була метрів за п'ятдесят.

Озирнувшись довкола – зрозуміли, що далі – вже все складніше. І могло трапитися, що завгодно тут в ті дні, в які цілком можливо – бували тут і Ольга, і Вікторія... і село поруч, і дорога поруч, яка веде далі за село... проте цього разу – були впевнені – що на вірному шляху, але з їхніми можливостями – не має шансів щось далі зробити... потрібно більше фактів, більше інформації – роздобути яку могли, і мали такі повноваження, тільки в одному місці.

Пролізши знову по каналізації – цього разу вже більш спокійно – все роздивившись і нічого не знайшовши – почали чекати зворотну електричку... будь-яку. Через години півтори – вже їхали у вагоні.

На ранок – лише одна мета. Дарислава – щоб не пояснювати все на пальцях – коротко, але лаконічно описала всі деталі, все що відомо – на декільком листах, взяли всі інші речі, телефони – пішли. До Ігоря Олеговича. До тієї самої будівлі. Час прийшов, можна було...

Не будучи чужими людьми – відразу попрямували до його кабінету. Хотілося спочатку поділитися з ним, особисто. Ранок, як і будь-де – завжди напружений. На ввічливе прохання – довелось чекати досить таки довго... Лише коли дійсно з'явився вільний час, після обідньої перерви – зайшли. Дарислава взяла слово перша – встигла лише сказати, що мають деякі деталі дивної ситуації, цілком можливо – потрібно якнайшвидше прийняти відповідні міри...

- Ой... а ви як взагалі там? До нового року не так вже й багато, готуєтесь, хах?
- Хах, та так... готуємось... ось як бачите..., – промовила Дарислава.

- Та ну це все таке, знаєте... то ви ще тут не були. Тут є від чого боліти голові, тут свої задачі та завдання... Так що ви той... не втрачайте час, готуйтеся до тестувань там... оце головне. А всі ці деталі – немає ж звернень, заяв... от і все. Це вам моя перша порада, хах, от уже вважайте, що підказав вам у тестах... Блат, хах.
- Хах... ну то так... дякуємо..., – промовила Дарислава.
- Добре, ми зрозуміли, вибачайте. Будемо готуватися, – відразу кинула Альвіна.

Сіли на стільцях, відразу біля кабінету... хвилин п'ять просиділи... мовчали. Була б тиша, якби не працівники, які ходили повз з кружками чаю, з лимоном, виконуючи тутешні задачі та завдання...

Епізод 7

Знову ранок. Якщо прислухатися, можна було почути, як сніжинки вдаряються у вікно... не так давно почалася, а вже другий день сніжило. Дарислава прокинулась від холоду, який злегка йшов від стіни... було чутно, як мама вже щось готувала – легкий, але такий приємний і такий рідний запах доносився аж із самого дитинства... Відколи приїхала знову додому – батьки раділи, особливо мама. Ніколи вона не хотіла, щоб її кровинка працювала у тій самій будівлі – не раз виникали спори... але любили її більше всього, і не перечили. А зараз – раділи, тому що склалося все само собою – добре, для них...

Під подушкою – телефон. Знову пропущений – Ігор Олегович... Перший пакет документів – мав бути поданий ще до кінця осені... Все ж треба з ним поговорити, але навіщо – не зрозуміє, сто відсотків... Альвіна лишень просто

повідомила – сам факт, а чому так... не говорила. І це напевно правильно. Витратити час і нерви, щоб пояснювати те, чого людина в принципі не зможе зрозуміти – суцільна маячня...

Альвіна, в цей час, поїхала з батьками до родичів, на тиждень, чи на два... бажання великого не мала... адже родичі – вже давно перетворилися у тих людей, які були раді тебе бачити, якщо ти маєш успіх, щось їм можеш підкинути – а щоб просто так, підтримати, щиро порозмовляти – де там... Мала повернутись у своє село, на днях... Ще не розмовляли, що ж далі робити... зараз не хотілось і думати ні про що – але можливо потім... це ж точно не останній конкурс, якщо хотіти – можна все... Проте чи варто це робити? Рідко траплялося, але в той момент – в кабінеті – відчули одне й те ж саме – суцільну відразу, бажання блювати й ніколи туди не повертатися. Так, це не через суть роботи – більше всього хотілось займатися такою діяльністю – мати можливості робити все якісно, вправно – адже самі спробували – цікаво, захопливо – але важко... Вся справа в людях. Проте вони повсюди. І якою не була б робота, якби вона не подобалась – розуміли, що просто не зможуть витримати таких персонажів, не зможуть відчувати себе там в гармонії... До кінця так і не вирішили – треба час деякий. Поїхали по домам – туди де спокійно, тихо... адже потрібно було зробити вибір – прийняти все як є, погодитись і чекати наступних конкурсів, чи все ж визнати, що професія і робота – не завжди мають те ж саме вираження у реальності, яке ти представляєш у свої думках, мріях... і все це через сторонні, але нажаль, – вирішальні фактори.

Сніжило уже четвертий день. Тато і на вихідних працював – відкидав сніг. Недовго поспілкувавшись із дідусем, який жив через дві хати – зайшов грітися і говорив з мамою. Дарислава вирішила зробити паузу – вже не першу книжку закінчувала читати... певним чином

допомагало – забутися, поринути у яку не будь історію... проте червона кулька все частіше приходила на допомогу – і це ще більше нагнітало...

- Мамо! Що тут є перекусити? – вигукнула, зайшовши до кухні.
- Та поїж он борщику, гаряченький ще...
- Угу, буду, буду!
- Он батько говорив з дідом, ну той що на нашій вулиці живе, так він говорив, що подруга твоя, дитинства, уже скоро народжувати буде – чекають подарунок під ялинку...
- А... ну круто, поздоровляю... вони тут живуть?
- Ну хотіли виїжджати, вже й квартиру були знайшли якусь, заплатили за місяць і через два тижні – назад приїхала. Ну а живуть у нього, у чоловіка її – я погано його знаю...
- Зрозуміло... а чому ж повернулись?
- Ну я з матір'ю її розмовляла... а що там у місті робити їм... вони то хотіли, бажання було – але його батьки настояли – все ж тут у його батька земелька є, сказали – ото краще тут сидіть та і все...
- А, ну да... все стандартно. Краще щось сіреньке, маленька – але гарантоване, чим мрії, бажання...
- Ой, ти все за ті мрії... досить. Он уже сама – намірялась, тепер не знаєш – куди й податися. Ото треба слухати – ми ж тобі не раз говорили – що там бардак, воно тобі потрібно – ну от і сама зрозуміла...
- Та хіба ж справа в тому... я й сама все це прекрасно розуміла... але хотілось і хочеться саме працювати... займатися діяльністю такою – от що головне...

- Ну не завжди воно як хочеться... і краще ото вже хапатися за що не будь, що підвертається і не відпускати... а мрії... їх багато.
- Угу... їх багато, і тому потрібно гнати їх, забувати про них... не знаю...
- От народить, уже одружені – повноцінна сім'я – що ще треба?!
- Мам, та звідки ти знаєш – про що вона там думає... може ридає ночами... а що тепер уже вдієш – тут же земелька...
- Нічого, пройде час... і все буде. Ти ото б дивилась на таких... а то ви з Алькою все маєтеся – а час іде... а ви все обираєте...
- Ох, то вже розберемося... навіщо мені дивитись на когось... ну вирішили вони так – хай щастить.
- Та всі жили так споконвіку – багато чого хотілося всім, а брали те, що підверталось – і нічого, і життя так попроживали.
- Ага... ой, не хочу більше про це... я розумію, що легше всього – забити на все, що хочеться – і просто робити як всі – це ж все перевірено вже... а щось нове, якісь бажання...
- І я розумію, що хочеться тобі – але ти бачиш, що не завжди воно виходить... потрібно змиритися... і жити тихенько собі, як всі – сопіти і не брати на себе багато...
- Не цікаво так, мам... в чому сенс – під копірку все... набагато ж більше радості – коли по своєму все... і нехай не так все чудово з результатом, але хоча б процес радує... а саме він же йде поряд з нами все життя...

Розуміла маму – вона хотіла тільки найкращого... і всі ці розмови, вони ні до чого не приводили... і сто відсотків – мама теж розуміла – але довкола вона бачила всіх цих – із земельками... і складно було витримувати. Як би там не було

– після таких розмов, які в останні тижні – почастишали – Дарислава все ж ловила себе на думці – а може й дійсно? Може вона до сих пір не може викинути з голови дитячі бажання, дитяче відношення до життя – коли ти хочеш тільки от те... щось конкретне і все.

У вікно побачила двох хлопців – однокласники. Йшли із великими сумками – додому приїхали, вихідні. Вибігла на вулицю. Вже декілька років не розмовляли... та й бачились один, а може два рази – у автобусі. А тут захотілось – поспілкуватись – як вони, що...

- Ану стійте! Заждіть! – крикнула Дарислава, вибігаючи з хати.
- О, чекаємо! – вигукнув один.
- Привіт! І ти вдома? – почав інший.
- Так, привіт, вдома... я тут давненько вже, – відповіла Дарислава, підійшовши до хлопців.
- Відпустка?
- Хах, ну типу того...
- Ти вже у райвідділі працюєш? Ти ж хотіла, наче б то...
- Ні, ні... поки, що ні. Там конкурси... ну довгий процес. Я... в торговому центрі, буває підробляю... продаю там, ну таке. А ви як? Хоча б у двох словах...
- Та я от до кінця місяця допрацьовую – і ту ту... за границю.
- Заробітки?
- Вони самі... ну а що...? Квартплата, щось одягнутись купити – і все – на їжу вже треба розписувати по гривні, щоб вистачило...
- Так ти ж по своєму напрямку працюєш – ти ж на дизайнера закінчував?
- Так, ним же і працюю... але типу досвіду ще не багато – проектів серйозних компанія не

доручає... то допоможи, то ще щось... обіцяють підвищувати, раз у пів року зарплатню... але не хочу... Працювати, щоб лише на їжу вистачало – ні, дякую... І авто хотілося б придбати, та ну й так...

- Та то зрозуміло... просто ти от поїдеш – і потім що? Навряд чи ти захочеш після того, вже тут влаштовуватися...
- Та хто знає... не думаю. Я б дуже хотів по професії – але там швидше зароблю, а гроші зараз... без них не виживеш. А чекати років десять...
- Так, це вірно! Я от працюю у ломбарді... і то таке... виручає, що буває на вихідних підробляю ще... і виходить більш менш кінці з кінцями..., – промовив інший хлопець.
- Угу... нажаль, ось так все... але ж працювати там, де не подобається, та ще й все життя – це напевно складно... все ж робити те, що хочеться – легше... морально, як мінімум, – кинула Дарислава.
- Та, звісно... хто ж проти. Але коли ти дивишся, як той придбав авто, той з телефоном крутим – хочеться теж... а тобі на їжу не вистачає... то воно просто змушує покинути, те що подобається – і їхати кудись туди...
- Так... є таке... все, що довкола, нажаль, перемагає наші власні бажання й переконання... хоча це ж все довкола також вигадано людиною..., – в останній раз Дарислава спробувала переконати, хоча б на мить, але ні...

Ось так і вони – навчалися, знайшли роботу... і що? Який сенс – все одно щось стороннє заважає жити мрією... Але один, хоч зараз працює там, де хотілось, хоча б спробував...

Всі ці розмови, думки... не могла визначити... розуміла, що треба прийняти остаточне рішення – назад дороги не повинно бути. Адже страшніше всього, здавалось Дариславі, – це ходити по колу в житті... слід рухатися й не озиратися – але для цього – потрібно було рушити, і визначити в якому напрямку – було найскладніше...

Днями намагалась зрозуміти – що саме її приваблює у тій будівлі... у цій роботі, діяльності... адже багато було... це й цікаві справи, такі собі пригоди, які допомагають не займатися одним і тим же... це і не сидіння днями за письмовим столом... це й відчуття внутрішньої гармонії, гордості – за те, що зробив щось правильне, добре – комусь допоміг, посприяв тому, щоб запанувала справедливість... І все більше починала розуміти – що всі ці якості, відчуття – можна зустріти і відчуті – не лише там, а ще багато де... Є безліч занять, де можна реалізувати так чи інакше, все те – що хотілося. Але найголовніше – можна було відчуті ті ж емоції... і раптом – ось воно! Так! Емоції... для неї все ж це головніше всього. Звісно, особливі емоції, які будь-де не відчуєш... Проте якщо вже так випало їй, що зараз такий час... не повинна вона намагатися йти за течією, хоча й зі своїми переконаннями. Тих людей – в таких будівлях – вже не змінити, у них своє бачення життя. І не потрібно навіть зв'язуватися з цим усім... справді. Краще всього – знайти місце, знайти заняття – де зможе все ж відчуті такі бажані емоції. А робота... робота це лише місце, де ти можеш впіймати ті емоції – і такі місця обов'язково ще мають бути...

В цей день – і спалося дещо по іншому. Не спокійно, проте – здається знала – куди слід рухатися, а що там буде далі, який матиме вигляд та вираження... особливо не хвилювало. Дрібниці.

Зранку – прокинулась – глянула на телефон – швидко час лине... вже за декілька днів – те саме свято, яке в дитинстві так чекала... Саме воно знаменувало тоді для неї

– початок. Починалися свята, смачна їжа, подарунки, цукерки... І під впливом, напевно, вчорашніх думок – рішуча й світла ідея прийшла в голову. Зіскочила й побігла до кухні.

- Мам, я сьогодні в місто поїду...
- О, чого це ти раптом?
- Та... потрібно мені, треба дещо зробити.
- Альвіна теж буде їхати?
- Сподіваюсь, я їй ще не дзвонила. Тому, ти можеш там трішки на перекус чогось покласти, бо через дві години вже ж автобус...
- От завжди ти... щось видумає... а потім в милі бігає. Добре, приготую.

Альвіна на пропозицію поїхати в місто – відразу відповіла позитивно. За весь цей час – нічого конкретного й у неї не визріло, нічого однозначно не вирішила... Проте й сидіти не хотілось...

Вже через годин чотири, п'ять – зустрілись на автовокзалі. Альвіна чекала уже хвилин сорок...

- Ну привіт, чекаю тебе тут...
- Привіт! Та дорога... й так погана, а тут ще й засніжило...
- Ти так і не розповіла, що там в тебе конкретно...
- Та ну по телефону – не скажеш. Словом – не знаю, як ти там – а я так вирішила – для мене головне – це брати від роботи, діяльності – бажані емоції, ті від яких мені буде в кайф проживати кожен день. І раз так – то не важливо – де саме я це зможу робити... але й зціпивши зуби, застрибувати та човен, якого просто несе течія... краще вже самотійно, може й тяжче, й довше – але йти по берегу, обираючи маршрут...
- Круто...

- Що круто?
- Хах, ну сказала... знаєш, я можуть сказати тільки одне – якщо не проти – хотілося б десь збоку плентатись по берегам цим з тобою...
- Хах, не проти, не проти... але це не все! Раз так вирішили, є пропозиція.
- Давай, слухаю.
- Телефони ті, все одно у нас лежать... і раз їх залишили, то ми все ж маємо право ними розпоряджатися...
- Ну один якби ми й так придбали...
- Хах, і то вірно. Так от, я тут зранку на календар глянула – свято наближається...
- Ага, Миколая...
- Так, так – Миколая, і я подумала, що проект «Безтурботне дитинство» так і не виконав нічого доброго для дітей... ну хоча б із будинку Сергія Михайловича...
- Хах, ну так... не склалося. І що пропонуєш?
- Ну як би вже не сезон, і дитячий майданчик навряд ми приведемо у порядок... а от хоча б порадувати діток... і не важливо яких – все ж можна.
- Телефони? А де їх швидко приймуть...?
- Ну просто в ломбард нести – то ні... дошки оголошень – ціну поставимо не надто високу – думаю швидко заберуть... а ще деякі речі можна просто віддати... ну там он ручки Ольги цієї... ще щось.

Дібравшись до квартири – швидко зробили все, що потрібно. Два оголошення – вже були в мережі. На вечір вже мали по декілька зацікавлених людей. На завтра домовились про зустрічі, біля торгового центру.

Покупці виявились, на диво, не стандартними. Сподобались їм – прийшли, глянули і без зайвих питань взяли. Завжди б так... особливо Альвіна натерпілась з кардинально протилежними персонажами.

Грошей може не так й багато вдалось виручити, але на прості, маленькі іграшки та солодощі – вистачить. Зайшовши до торгового центру – зайшли спочатку до іграшкового. Чудове місце – частенько, ще коли працювали, заходили сюди, щоб просто глянути на все те розмаїття... і так прикро, що є ті, хто навіть і сподіватися не може на те, щоб отримати щось подібне... Вибрали декілька десятків маленьких іграшок – і пішли до каси. І в цей час – полюбили це місце ще більше... одна із власників магазину – займалася справами біля касира, і отримавши відповідь на своє запитання: «Це у вас що, скільки діток чи хрещеників багато?» – без жодних вагань не тільки зробила знижку, а ще й додала чималу кількість від себе. Є люди.

На нижньому поверсі – накупили солодощів – завдяки знижці – могли дозволити собі придбати більше і кращих. Попрямували у відділення пошти. Не хотіли йти самостійно, хоча реабілітаційний центр, де перебували дітки, був місцевий... проте вважали, що отримувати будь-які слова подяки – не правильно – все ж і телефони не їх, та і що тут видатного. Зовсім нічого, нуль – це звичайна річ, але нажаль, перетворена вона далеко не у буденну...

Дізнавшись точну адресу, зайшовши на сайт та побачивши всі ті маленькі і милі обличчя... відправили посилокки, і раділи з того, що все це хоча б таким чином змогло вилитися у щось просто приємне...

Прибувши додому – на квартиру, Дарислава – з огляду на все це – мала б почуватися добре... проте було не так. Задавалася один питанням – ну чому так? Чому інші можуть просто жити – не думаючи ні про що, не перетворюючи своє життя ось в таку біганину...

- Дарись, заспокойся, чуєш! Ну чого ти... не плач, – обнявши Дариславу промовила Альвіна.
- Розумієш, Аль... я вже не знаю... так, наче б то і ясно мені, що світ не зійшовся на цій роботі чи будь-якій іншій... але ж вони всі...
- Хто всі, Дарись?
- Ну всі довкола... розмови ці, про те, що інші вже одружилися, діти, робота... а тут... і це все давить... але ж я не навмисно! Ну не можу я по іншому!
- Все і в тебе буде добре...
- Ще й це блін..., – промовила Дарислава, розжавши руку в якій була червона кулька.
- Все частіше, так?
- Угу... просто скільки ж всього...
- Ти не думай про це все, чуєш! І в тебе все буде добре, і ці панічні атаки зникнуть, а робота і сім'я – все буде, Дарись... ми такі як всі, а все це... минеться, не потрібно так вже впадати у розпач. Ти той... може помедитуєш, а?
- Помедитуєш...?
- Хах, ну так... то я...
- Ні, ні... зажди... зажди Аль! А якщо дійсно все так, а якщо дійсно ми не такі як всі, а?
- Ти до чого ведеш?
- А до того... швидко бери мій рюкзак... скільки зараз часу?
- Оу, Дарись, ти чого?
- Часу скільки! – вигукнула Дарслава, починаючи одягатися.
- Без п'ятнадцяти час...
- Встигаємо!
- Куди?
- На електричку, до знайомої каналізації!

По дорозі на залізничний вокзал – Дарислава пояснює, що справді могло бути саме так... Що дійсно і вони з Альвіною не такі як всі, як переважна більшість... і цілком можливо – всі інші – Ольга, Вікторія – теж... вони хотіли чогось іншого. Вони не отримували бажаних емоцій – на своїй роботі, від свого життя... але йшли за течією. Намагалися хоча б якось це компенсувати... і всі вдавалися до чогось не звичного, що теоретично, могло б допомогти – медитація. І так, можливо там хтось щось і порадив – але не в сенсі – отримати щось від цього, а просто... порадив якийсь метод... спосіб... і вони вирішили спробувати. Альвіна головну суть то розуміла – але не могла збагнути, навіщо їхати туди, знову? Дарислава до кінця й сама не розуміла... але була впевнена, щось там має бути... хоча б щось...

Вилізли. Дочекалися поки, всі зайві – підуть. Не поспішаючи ходили біля зупинки... Альвіна відкрила знову каналізацію... А Дарислава просто стояла і вдивлялася у все навколо. І в той момент, коли свій зір зупинила на задній, бетонній стінці зупинки – тихо промовила: «Є...». Альвіна глянула, але особливо нічого не могла побачити... підійшовши ближче – Дарислава не змогла стримати сміху... дещо дивного, навіть істеричного... Альвіна без жодних емоцій, не до кінця розуміючи – вдивлялася у вишкрябані на бетоні імена – більше десяти, серед яких були й Ольга, Вікторія, Артур, Алла...

- Давай, потрібно лізти на ту сторону! – кинула Дарислава, зробивши фото всіх цих імен та залазячи до покинутої каналізації.
- Поясни? Ну я бачу, серед всіх цих імен відомі нам... але що це все значить?!
- Я не певна, але цілком можливо – зараз все дізнаємось... давай, полізли!

Вилізши на іншому кінці – Дарислава поглянула на сам вихід із каналізації, ті деякі руїни – і озираючись – зупинила свій погляд на старій автобусній зупинці.

Крикнула: «Туди!». Зупинившись попереду зупинки – Дарислава попросила Альвіну першою поглянути... Альвіна забігла за зупинку – і через секунди три – вигукнула: «Знаєш... та будівля, через свої важливі задачі та завдання – втратила геніального працівника...». Дарислава не поспішаючи зайшла за зупинку – і побачила так само вишкрябані імена людей – кількість була ідентичною, стать – також – але імена інші...

- А тепер, Дарись, поясни... бо я щось...
- Сфоткай... і пішли он, до того озерця... воно замерзло чи ні, не бачу..., – промовила Дарислава, направляючись до місцевого ставка, який знаходився у стороні від села, за лісопосадкою...
- Ну так як ти зрозуміла... і головне, що ти зрозуміла?!
- Всі ці розмови... і особливо твої слова, от коли ми на квартирі сиділи... я в той момент згадала випадок один... це було давненько вже... ми сідали біля універу в трамвай, і разом з нами зайшов один дідусь... на вигляд був дивним... у одязі такому... з вудками якимись... словом мені аж захотілось йому допомогти, ну хоча б заплатити за нього... розумієш – в мені спрацював шаблон – що для старшої людини це не нормально... напевно він страждає і таке інше...
- І до чого це все? – промовила Альвіна, зупинившись за декілька метрів від ставка, який по краям був замерзлий, окрім середини...
- А до того, що ми так само віднеслися до ситуацій з телефонами... ну шаблонно. Не може нормальна, звичайна людина просто так залишити телефон... з нею обов'язково щось трапилось...
- А насправді?

- Насправді... той дідусь мені відповів тоді, що не потрібно допомоги, все добре... і зробив він це дійсно широко... поглянувши не мене й легко усміхнувся... тоді це дивно здалося. Але зараз розумію, що цей дідусь – в якійсь мірі зумів відійти від повсякденних стандартів, він живе у свій кайф, він отримує бажані емоції. І от всі ці персонажі – й Ольга, й Вікторія, й Артур, й пара ця сімейна – всі вони безмежно хотіли так само – перебороти буденність, яка затягувала... і їм порадили – просто зробити це за допомогою подолання символічного, морального бар'єру – що вони й зробили.
- А імена?
- Ну от в цьому вся суть – на одну зупинку ти прибуваєш однією людиною, і так тебе звуть. Ти та людина – яка не може побороти буденність, всіх цих людей довкола, їх поради... але проходячи через цей умовний тунель – ти вже інша людина – з іншим ім'я – це все як символ того, що тепер ти будеш жити тільки заради своїх мрій, не дивлячись ні на кого...
- Ну а порадила це знач людина, яка просто сама таке спробувала... сама себе шукала...
- Угу, цілком можливо, що так...
- Але що ж, всім потрібно оце по каналізація лазити, а?!
- Звісно, що ні... я ж говорю, це лише символічний бар'єр. Таких бар'єрів, я думаю, багато – і всі вони тримають нас, не дають змоги відірватися від шаблонності... вони ніби гарантують нам безпеку, рятують від певних страхів... але це не так. І кожна людина може знайти у собі подібний – і подолавши його, звільнившись від нього... викинувши його – почати просто отримувати

насолоду від життя – не озираючись і не дивлячись ні на кого.

Промовивши ці слова – Дарислава підійшовши на краєчок берега, не заходячи на крихкий лід, розкривши рюкзак... і взявши – сильний замах та кидок – і лише невеликі хвильки по воді та короткий звук від червоної кульки.

Літературно-художнє видання

Владомир Кукка

Червона кулька

Формат 60x84/16. Наклад 7 прим.
Ум.-друк. Арк. 12,1
Друк цифровий. Папір офсетний.
Підписано до друку 17.01.2019 р.
Замовлення № 13211

Друкарня ФОП Гуляєва В.М.
Київська обл., м. Обухів, мкрн
Сосновий, 2, офіс 2
044 495 0279
drukaryk.com